

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

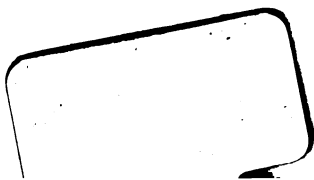
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600094238W

IN
P L A T O N I S

QUI VULGO FERTUR
M I N O E M

RIUSDEMQUE
LIBROS PRIORES DE LEGIBUS

AD
VIRUM ILLUSTRUM
FRID. AUG. WOLFIIUM

POTENTISS. BORUSS. REGI A CONSILIIS INTIMIS, ELOQ. ET POES.
IN ALMA FRIDERICIANA PROF. PUBL. ORD. ATQUE RIUSDEM UNIVERS.
BIBLIOTH. PRAEFECTUM, SEMINAR. PHILOL. DIRECTOREM, ACA-
DEMIAE DOCTRINARUM REG. BEROLINENSIS SOCIUM ETC.

COMMENTABATUR
AUG. BÖCKH

BADENSIS
SEMINARII PHILOLOG. REG. HALENSIS SODALIS.

HALIS SAXONUM
EX LIBRARIA HEMMERDEANA
MDCCCVI

FRID. AUG. WOLFIO

PRÆCEPTORI SUO

SUMME VENERANDO

S. P. D.

AUG. BÖCKH.

*Audax consilium ac parum verecundum
videri legentibus et posset et deberet, quod
Tibi potissimum, cui nonnisi politissima at-
que exactissima placere possunt, primitias
studiorum tam tenues adolescens obtulerim;
nisi, ut interpellarem otium Tuum, quod
in tot gravioribus occupationibus, in tantò-
que artis, quam Tu cum paucissimis univer-
sam complexus es, circuitu, ipsum consumi-
tur negotiis, maxima et ineluctabilis neces-
sitas iniunxisset. An enim maior grato ani-
mo necessitas, an sanctior liberali homini
est religio, quam cuius institutioni alteram
quasi vitam, quaque destituto ne reliqua
quidem vita vitalis fuerit, acceptam referat,
ei ut quamprimum non modo sua qualiacun-
que, sed totum sese ipsum tradat atque ad,*

dicat? Equidem vero abs Te, celeberrime Wolfi, fluxisse quidquid in medium contuli, aut olim fortasse conferam, Te mihi consilio, admonitione, cohortatione alterum parentem extitisse, profiteor atque affirmo. Nam quum Tua fama ductus tuasque laudes celebrantis suasu praestantissimi doctoris, quem tum ob alia beneficia, tum propter hoc ipsum numquam non venerabor, in Fridericianam artium sedem venissem, scholarumque Tuarum mirabili iucunditate ac peculiaris docendi viae praestantia, non nudas res ac verba, sed intimam scriptorum, sed totius antiquitatis naturam et indolem aperientium, atque adeo Tuo ipsius adspectu captus, non tam consilio, quam Tuae auctoritatis doctrinaeque vi, ac Graecanicarum Sirenium dulcibus concentibus adlectus totum me antiquis litteris dedissem; ex quo Tibi innotui, erexisti me, e grege discipulorum protraxisti, mox Seminario philologico adscriptum singulari cura dignum habuisti: quae Tua tam insignis humanitas, ut deprecere a me tale munusculum videbatur, ita spem relinquebat benignae exceptionis. Quid vero Tua in Plato-

*nem merita celebrem, propter quae ad
 alium, quam ad Te, de Platone scribere,
 Germano homini nefas fuerit? qui quum
 universi Graecarum litterarum his in terris
 amoris auctor, et critices accuratius facien-
 dae dux praecipuus fuisti, tum inprimis At-
 tici philosophi lectionem mirum quantum ce-
 lebrasti, ac dum ea, quae nunc apud nos
 floret, Platonis studiosissima philosophia
 producere quempiam poterat ab antiquita-
 tis doctrina minus instructum, qui eum suis
 scilicet curis illustraret: Tu non solum ipse
 auditoribus rectam illius intelligentiam re-
 cluisti, sed et alios excitavisti, et vero in-
 primis Heindorfum, cuius ingenii acumen
 interiore doctrina adiutum ac sobrio iudicio
 temperatum, quantum Platoni salutis attu-
 lerit, quis paullo humanior nesciat? Mihi
 vero quantum Platonis studium comprobave-
 ris, quantum in eo me aureis Tuis praece-
 ptis adiuveris, nolo equidem referre quam
 infra rei dignitatem exponere. Quapropter
 Tibi, Vir celeberrime, misi hocce speci-
 men, quod, nisi ipse auctor ingenio pro-
 mendi fuisses, prae iuvenili pudore diutius
 domi servassem, ac forsan nonum in an-*

num pressissem: tamen ipsa muneris tenuitas, ut Tibi offerrem, suadebat; quo enim quisque maior est, animum dantis, quam id quod dedit, magis spectare solet. Persarum Te regi comparaverim, me aquae haustum offerenti rustico; hoc ego animo accessi: haccine Tu accipies indulgentia? Praeterea quae Tibi dicam, habeo pauca. In quonam argumento versetur, ipse indicat libellus; libellum enim quam epistolam vocare malo, quoniam Te non compellavi amplius, atque adeo ubi Tui ipsius mentio fit, simplex nomen posui: quod tum alias ob causas feci, tum praecipue ne omnia perlegendi Tibi onus imponere viderer. Etenim mallem, quae ipse in Tuis schedis ad eosdem libros maiori et doctrinae apparatu et ingenii sollertia notata habes, ad lucem Te protrahere, quam mea Te legendo cara tempora consumere. Sed ab Hemsterhusiis aliquid contingit solis Ruhnkeniis. Iam quid Te morer amplius? Vale, illustrissime atque humanissime *Wolff*, mihiq; ut adhuc fecisti, fave. Scrib. Halis Saxonum mense Ianuario.

Quum subdititium esse Platonis Minoem iam dudum Fr. Aug. Wolfius Prolegg. ad Hom. p. LXVIII. ac nuper vir de universo Platone meritissimus, et mihi non uno nomine pie colendus, Fr. Schleiermacherus Verf. Opp. Plat. P. I, T. II, p. 343. s. censuerint; de- nuo ea de re disputari diu dubitavi an sit ope- rae pretium: attamen cogitans fieri posse, ut promptior aliquis perditarum patronus causa- rum, sicut in Xenophonte ac Cicerone, magnis fortasse nominibus, ut Bentleii et Ruhnkenii abusus, nulla suspicione dialogi mentionem fa- cientium, aliquando defensionem moliretur: totam rem diligentius tractare constitui, ut pla- ne et evidenter libellus *voðelas* convincatur, et si qua etiam fieri possit, vero auctori sup- reddatur.

Dupliciter Dialogus a Platonis ingenio dis- crepat, partim quod *parum*, partim quod *ni- mium* similis ceteris eiusdem scriptis sit. *Pa- rum similis* est in rebus permultis. Nam quum Plato adhuc vivos ac videntes aut nuper defun- ctos notosque homines, ut scenicus poeta actq- res, moribus ingeniusque accurate descriptis, nominatim producat in medium: in isto opus-

culo cum Socrate colloquens persona plane incerta est nomineque carens: quippe quum imperitus scriptor esset artis illius colloquiis suis dulcissimas illas venter inferendi, quæ ex peculiaribus personarum moribus pingendis redundant, atque a Platone ut flores per amplos dialogorum hortos sunt disseminatae. Nam quod Cretensis Minos, a quo Dialogo nomen additum est, secundaria esse persona putetur, quam sit ineptum, tum per se apparet, tum liquido ostendit Bentleius, ineptiarum sagacissimus investigator, Resp. ad Boyl. p. 155. ed. Lennep.; ipse tamen errabat, quum Atheniensem Minoem iuvenem esse censeret. Nam iuvenem quidem non esse, apparet ex Socratis verbis p. 321. D.: Τί δὲ ἀποκρινάμενοι οὐκ ἀνὰ ἰσχυρθεῖμεν (ita leg.) καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἡλικίας αὐτῶν (vulg. αὐτῶν); iste vero μακρὸς λόγος p. 315. D. sophistam mihi significare videbatur coll. Hipp. min. p. 373. A. Protag. p. 334. C ff. Gorg. p. 449. B ff. Alcib. pr. p. 106. B. cui tamen opinioni illud adversatur, quod p. 318. D ff. plane ut adolescentulus haud admodum peritus describitur: nihil ut reliquum sit, nisi incerto homini quidquid in buccam venisset, h. e. etiam diversissima ab incerto scriptore (neque enim talia apud Platonem reperies) tribui. Sin autem Minos aliquis collocutor est, cur, obsecro, nullo loco a Socrate hoc nomine appellatur? Sed ne Atticum quidem Minois nomen esse

plures ob causas censendum est, donec firmior testis afferatur Diodoro XIV, 35. p. 669. apud quem indubie Meno reponendus ex Eusebio: quae etiam Corlini Fast. Att. T. III, p. 280. sententia videtur fuisse. Menones enim Athenienses novimus plures: notissimus Archon, de quo intelligenda arbitror verba Suidae, Μένων Ἀθηναῖος, post quae excidisse moneam, quae de hoc homine Lexicographus compilaverat, et praeterea novi capitis primas voces Μένων Θεσσαλός. Eodem tamen modo, quo Bentleius Minnoem, etiam Hipparchum Io. Alb. Fabricius Atheniensem iuvenem esse ait: quum tamen etiam in Hipparcho, de cuius νοθεία post iudicia Valckenarii in Herodot. Wessel. p. 398. Wolfii Prolegg. ad Hom. p. CLIV. et Schleiermacheri Versf. Opp. Plat. P. I, T. II, p. 323. nemo dubitabit, infinitus secundarius collocutor sit. Quid enim? Num in Hipparcho de vetere Hipparcho iuvenis Hipparchus, in Minoe de prisco Minoe Minos iuvenis colloquetur? Facetum Socratem fingitis, qui adolescentulos suos tam callide exquisierit; sed inficetum iidem redditis, non Platonium, qui quum similitudines nominum variorum origo leporum iocorumque esse potuerint, quod ipse Plato Theaetet. p. 147. C. Sophist. p. 218. B. Politic. p. 257. D. in iunior Socrate non aspernatus est, id praetermisit tam frigide. Vera igitur unice ratio est, quae etiam Bentleio in mentem venit, quum

colloquerentur inter se tantum Socrates καὶ ὁ δῆμος, posthac inscriptionem Minois abiisse in nomen collocutoris. Sed ne *inscriptio* quidem dialogi Μίνως ab auctore profecta, sed ab aliquo Grammatico, qui in ordinandis Platonis scriptis operam posuit, indita est: quis enim ab homine obiter laudato inscribet librum aliquem? At vero et Hipparchi indicem esse spurium etiam apertius est: quippe in quo tota de tyranno disputatio nullam cum scriptoris proposito coniunctionem habeat, et meri sit ornatus causa composita. Accedit quod Minoi nomen suum ne constabat quidem: siquidem Graeco indici codicis Parif. in ed. Bip. T. VII, p. 34r. qui Rhadamanthum vocat, aliquid tribuendum est. Videlicet *genuina inscriptio est* περὶ νόμου, *ducta ab argumento*; ut Hipparchi περὶ Φιλοκεδέως, de quo mox dicetur: quibus qui Platonis opuscula esse putarent, ad reliquorum similitudinem librorum alterum nomen de suo adiecerunt. At Plato numquam ab argumento nomen scripti duxit, nisi in maioribus operibus de Republica et de Legibus: in reliquis conficti a Grammaticis isti indices sunt. Ipse autem Dialogus quum post Politicum compositus sit, quod quaedam in eo dicta rebus ibi expositis manifeste nitantur, ut paullo post ostendemus; quis est, qui artificiosissimum philosophum, postquam ibi accuratius de natura legis dixisset, de ea iterum adeo putet negli-

genter egisse? *Initium* vero auctor facit ab ipsa quaestione, in qua colloquium versatur: quod semel Menonem Plato facientem induxit, idque consilio: quippe confidentiam adolescentuli expressurus atque arrogantiam; hic perabfurde ipse Socrates interrogando incipit: nimirum ut nostra aetate praeceptoris statim in fronte quaestionem catechetæ collocant, qui scilicet Socraticam methodum nunc exercent. Et quid dicam de *exitu*? in quo ipse exitus desideratur adeo, ut iam diu sit quum pro imperfecto habuerint Franc. Patritius Discuss. Perip. p. 338. Tennemannus Hist. Plat. Philos. T. I, p. 115. et alii: quibus ~~men~~ qui penitus sese in libelli familiaritatem inlinuaverit, haud temere assentietur. Nec minus falsum est, ut hoc obiter addam, quod spurium Clitophontem plerique omnes mutilatum putant: quem ex auctoris manibus truncum excidisse inde intelligitur, quod ne vetusti quidem Platonicæ philosophi, quibus antiquissima exemplaria ad manum erant, habuerunt integriorem. Procl. in Tim. I, p. 7. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Πλατωνικὸς Κλειτοφῶντα αὐτὸν οἶται εἶναι: τοῦτον γὰρ ἐν τῷ ὁμώνυμῳ διαλόγῳ μὴδ' ἀποκρίσεως ἠξιώσθαι παρὰ Σωκράτους. Plane ut in Critia, quem ab ipso Platone non absolutum docet Plutarch. Solon. p. 96. E. a quo sua habet Commentator Ptolemaei Bibl. Coisl. p. 228. Sed in nostro dialogo, ne in alienis diutius commorer, orationis progressus citior modo, modo

tardior: exempla frustra cumulata et ad nauseam usque repetita: nihil plenum, nihil rotundum: ubique ossa dialectices, quibus Plato carnem inducere solet, in isto Minoe eminentia; inmo vix ossibus haeret: adeo passim ipsa *logica veritas sententiarum et constantia* deest. Sed et dialecticorum peccatorum et inconstantiae ex pluribus paucula exempla ponam. Sic postquam ex collocutore quaesierat, sitne lex αἰσθησις an δήλωσις an εὐρεσις; iam p. 314. B. Τί οὖν ἂν τούτων, infert, ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα; Quae recte dicta forent, si τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα essent ἐν τι τῶν τούτων, αἰσθησις live δήλωσις live εὐρεσις: quum non sint, aut τούτων omitti, aut scribi debebat: τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; ἢ τούτων μὲν οὐδέν σοι δοκεῖ εἶναι, τὰ δόγματα δὲ ταῦτα καὶ ψηφίσματα; Parum etiam perspicua haec sunt: Τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη ἂν νόμον εἶναι; Malis τὸν νόμον, ut paullo ante: est enim accusativus subiecti. Non uno vero nomine nobis reprehendenda est ista δόξα πολιτική p. 314. C. Numquid enim Socrati, quum collocutor sibi legem dixit videri δόγμα πᾶλεως esse, protinus colligere licebat, δόξαν πολιτικὴν ab illo haberi? Minime profecto: quantum enim inter ἀκοὴν et ἀκουόμενα, id quo audimus atque id quod audimus, quae differre scriptor ipse docuit; tantum interest inter δόξαν et δόγμα, id quo opinamur atque id quod opinamur.

Pariter autem πολιτικὴν δόξαν et δόξαν πόλεως confundit, quae differunt magnopere: etenim δόξα πόλεως universae civitatis est opinio; quae optimo iure lex appellatur: at δόξαν πολιτικὴν singuli etiam cives habent, neque tamen singulorum est leges iubere. Itaque dicendum erat δόγμα πόλεως vel δόγμα πλήθους πολιτικόν. Plato Legg. I, p. 644. D. ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις λογισμὸς, ὅτι ποτ' αὐτῶν ἄμεινον ἢ χεῖρον, ὃς γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται. Scriptor Definit. p. 415. B. νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν οὐκ εἰς τινα χρόνον ἀΦωρισμένον: quamquā idem ψήφισμα vocat simpliciter δόγμα πολιτικόν. Demosth. adv. Aristog. p. 774. καὶ τοῦτ' ἐστὶ νόμος, ὃ πάντας προσήκει πείθεσθαι διὰ πολλὰ καὶ μάλιστα ὅτι πᾶς ἐστὶ νόμος εὖρημα μὲν καὶ δῶρον θεοῦ, δόγμα δὲ ἀνθρώπων φρονίμων, ἐπαινέθωμα δὲ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καὶ ἢ πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν τῇ πόλει. Ubi lex εὖρημα appellatur, ut a Platone Protag. p. 326. D. ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα: ab Nostro parum accurate εὖρεσις dicitur τοῦ ὄντος. P. 317. E. legitur: ὁ νομικώτατος ἄρα ἐν τούτοις, οὗτος ἀλητικώτατος; orationis series flagitabat: ὁ ἀλητικώτατος ἄρα καὶ ὁ κίθαριστικώτατος, οὗτοι ἐν τούτοις νομικώτατοι. P. 318. D. non solum Minoem sed et Rhadamanthum regem Cretae dixit: tamen p. 320. B. non tam regem, quam regis Minois ministrum narrat fuisse. Ῥαδάμανθους δὲ, αἶτ, ἀγα-

Θὸς μὲν ἦν ἀνὴρ· ἐπεπαίδευτο μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω·
 ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην,
 ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπιστατεῖν ἐν τοῖς
 δικαστηρίοις. Scripsi enim ὑπηρεσίαν p. ὑπηρεσία
 e Leid. cod. Usitata structura ὑπηρεσία, ὑπηρετής,
 ὑπηρετικὴ τινι. V. Euthyphr. p. 13. D. E. p. 14. A.
 Apol. p. 30. A. Rep. VI, p. 498. B. Legg. IV,
 p. 716. C. p. 717. C. XII, p. 956. E. p. 968. A.
 Aristot. Polit. III, 12, p. 208. Conr. Quidni au-
 tem et regem et iudicem fuisse Rhadamanthum
 concedat, quum antiquissimis temporibus iu-
 dicia exercere regis praecipuum munus esset?
 Scilicet quod ex Platonis Politico didicerat, iu-
 dicia ad regiam artem non pertinere, eaque
 nec Minoi illa, nec hanc Rhadamantho conve-
 nire censebat. Ex toto enim loco apparet re-
 spici illius dialogi verba p. 305. C. καὶ τὴν τῶν
 δικαστῶν ἀρετὴν εὐρίσκομεν οὐ βασιλικὴν οὔσαν
 ἀλλὰ νόμων φύλακα καὶ ὑπηρετὴν ἐκείνης. Quam
 vero inepte dixit: ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην
 τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ!
 Quali ὑπηρεσία τῇ βασιλικῇ pars esset ὅλης τῆς βα-
 σιλικῆς τέχνης. Et quid quod inconsideratus ho-
 mo Minois saevitiam a tragicis poetis, Sophocle,
 credo, in Minoe ac Daedalo (v. Schol. Plat.
 Ruhnk. p. 145.), Euripide in Cretensibus, Rha-
 damantho et Theseo (v. Plutarch. Thes. p. 6. D.)
 et ab aliis traditam, ac prorsus confictam ab
 inimicis narrans p. 318. E. idem tamen p. 321.
 A. tributa ista iuvenum ac puellarum crudelissi-

ma exegisse eum concedit? An haec mitis sunt ac iusti regis, a Iove ipso regiam artem edocti? Sive enim, quae vulgaris opinio est, Minotauro devorandos dedit, sive in Labyrintho vivos custodiri iussit, quod putant Aristoteles et Philochorus ap. Plut. l. c., optimo iure ab Homero Od. A, 321. Minos δλοόφρων vocatus est. Itaque suo se scriptor gladio, vel scalpro potius (sutoreñ enim suspicamur esse). Eundem idem Homeri locum, ubi laudes Minoi a priscis vatibus tributas recenset, p. 319. B. callide dissimulavit: callide etiam, quam honorifica Rhadamanthi mentio fiat Il. E, 322. Od. Δ, 564. Pindar. Olymp. II, 137 ff. Pyth. II, 133 ff. Iam vero, ut de *usu sermonis* dicam, in grammatica ratione quivis videt scriptorem, quisquis est, peccare non magis potuisse, quam ipsum Platonem, cuius, ni fallor, propemodum aequalis fuit; at poterit aliquis singulis in verbis non modo Graecus, sed Atticus, quin Platonicus esse, idemque tamen in compositione verborum ac totius orationis conformatione absurdissimus: omnes usurpet Atticorum-formulas,

Ω ἡγάθη, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν,
καὶ θαυὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴδι:

non tamen ex istis in superficie decerptis flosculis Platicum dialogum construet: citius enim, ut Longinus ait ap. Procl. in Tim. I; p. 19., mundus Epicuri corpusculorum concursu for-

tuito, quam convenientibus temere nominibus ac verbis iustus sermo conficietur. Itaque in nostro dialogo nihil contra grammaticas regulas, at multa perverse, obscurè, inepte aut contra Platonis usum dicta sunt: quo ex genere, quum omnia enotare vix operae pretium fuerit, recensebo paucula. Statim p. 313. A. pessima anacoluthia, Ἐρωτῶ γὰρ ὥςπερ εἰ ἀνηρόμην, τί ἐστι χρυσός, εἴ με ἀσάυτως ἀνέρου, ὅποιον καὶ λέγω χρυσόν, οἶμαι σε οὐκ ἂν ὀρθῶς ἔρεσθαι, a Platonis usu discrepat. P. 316. B. legitur: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντα εἰπεῖν, τὰ ὄντα νομίζεται εἶναι οὐ τὰ μὴ ὄντα, καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπανσιν. — Ἐμπυγε δοκεῖ. — Ὅς ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἀμαρτή, τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει: ubi, ut verbo moneam, e Leid. scribendum κατὰ πάντων, ut Menon. p. 88. E. Politic. p. 275. E. p. 276. B. et ubivis καθ' ὅλου: item ἀμαρτάνη ex eodem: nam vett. edd. et cod. Paris. male ἀμάργοι. Iam ut ad rem veniam, sensus quem sermonis series et finis requirit, unice hic est: *Ut generatim pronunziem, omnia id esse dicuntur, quod sunt; non vero, quod non sunt.* — *Ita videtur.* — *Itaque qui ab eo aberrat, quod vere est, ab legitima aberrat.* Sed hoc obscurissime a scriptore expressum est; melius dixisset: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντων εἰπεῖν, ἐν ἑκάστον τοῦτο νομίζεται εἶναι ὃ ἐστίν, οὐχ ὃ μὴ ἐστίν; Unde deinceps colligi debebat: ὅς ἂν ἄρα τούτου ἀμαρτάνη, ὃ ἐστὶ τὸ νόμιμον, τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει. At caute scripsit ὅς

αὐτῶν τοῦ αἵματος ἀμαρτῶν: ne nimis apertus pa-
 rallogismus esset, quem in tota hac argumenta-
 tione commissum, qui accuratius inquirat, repe-
 riet. R. 56. G. ἤδη ποτὶ ἐντυχες συγγράμματα
 περὶ ὑγείας τῶν καμνόντων, περὶ αὐτοῦ an libarius
 omiserit τὴν post vocem συγγράμματα: certe Fic.
 habet *librum de libris*, et Plat. Sympo. p.
 197. R. ἀνὰ τὴν ἐντυχὸν βιβλίον ἀνδρὸς σο-
 φοῦ, Theaetet. p. 143. E. εἰ δὲ αὐτὸν τὴν ἐντυχὸς
 ἀξίον λόγου. Lucian. Hermotim. §. 36. τί δαί;
 ἐντυχῆκασι πώποτε, καὶ πρὸς χρεῖταιν περὶ αἰ-
 θερίν, Σπώκω τῶν — Ab ipso vero scriptore
 profecta est ista ὑγεία τῶν καμνόντων, de qua,
 obsecro, qui loquitur, an tu eum censeres ὑγιαί-
 νειν; οὐδὲν ὑγιὲς ὑγείας καὶ καμνόντων. Nimirum
 sultus sapiens noster dicere volebat περὶ θεκ-
 ρείας τῶν καμνόντων, καὶ ὑγείας simpliciter: aut
 περὶ ὑγείας σώμασι παρασκευῆς, ut Plat. Legg.
 XII, p. 962. A. περὶ τοῦ ὡς αὐτὸν διακρίνομεν ὑγιαίνοντες
 οἱ καμνόντες Garg. p. 149. E. περὶ τοῦ διακρίνομεν
 καὶ ποιῆσαι ὑγιαίνει τὸν καμνόντα Aristot. Polit. III, 7.
 p. 1176. περὶ τοῦ ὑγιαίνει τοὺς καμνόντας ib. 12,
 p. 209. aut similiter, Mox D. dicitur: ταῦτα δὲ
 καὶ πολλὰ ἀνάγκη ὥστε τοὺς εἰδότες αὐτοὺς αὐτοὺς
 σημαίνει καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους. Scriben-
 dum fuisse αὐτοὺς τε σώματι καὶ αἵματι, et ora-
 tionis series ac sententia ostendit, et Alcib. pf.
 p. 111. G. αὐτῶν εἰς μὲν ταῦτα, ὥστε εἶπομεν, αἵ-
 ματος τε ὁμολογοῦν καὶ αὐτοὶ αὐτοῖς ἰδίᾳ. E. τί δὲ
 δὲ νῦν; περὶ τῶν θεκρῶν καὶ αἵματος (ut lib. Veni)

ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσι σοὶ ἐμολογεῖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις; P. 316. E. pro illis κηπουρικοὶ ἄρα οἱ νόμοι εἰσιν αὐτοί, dicendum erat κηπ. ἄρα νόμ. ἰ. οὗτοι: ut paullo ante, ἱατρικὰ ἄρα καὶ κοττοικοὶ νόμοι πάντα τὰ συγγράμματα ἐστὶ τὰ τῶν ἱατρῶν, et, ἄρ' οὖν καὶ τὰ γεωργικὰ συγγράμματα γεωργικοὶ νόμοι εἰσὶν; Ita enim pro vulgatis γεωμετρικὰ, γεωμετρικοὶ; quae librarius usitato satis errore (v. Needham. Prolegg. in Geopon. p. LIV. ed. Nicol. Menag. ad Diog. L. IX, 48. Heindorf. ad Phaedr. p. 257.) scripsit, ex codd. Paris. Leid. reponendum est propter medicorum viciniam. cf. de Iust. p. 375. B. Legg. X, p. 889. D. p. 905. E. Mox p. 317. A. verba ista, Ἐπιστάνται δ', ὡς φασιν, οἱ μάγιστροι, dum qui librum Leid. scripsit, omittebat, dialogum corrumpendo emendabat. Ut enim unum commemorem, quam istud ὡς φασιν ineptum sit, num eget admonitione? Ex eodem cod. legendum p. 317. C. (qui locus nunc lacunofus est) Τὸ μὲν ὀρθὸν νόμος ἐστὶ βασιλικός, τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν οὐ· ὃ δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς μὴ εἰδόσιν· ἐστὶ γὰρ ἄνομος. At ne hoc quidem placet; multo, credo, melius fuisset: τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν ἐστὶ μὲν οὐδαμῶς· ἄνομος γὰρ ὅμως δὲ δὴ ἐνίοτε δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς γε δὴ μὴ εἰδόσιν. Quid vero magis potest ridiculum esse istis p. 318. A. οὗτος τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην τοῦ σώματος νέμειν κράτιστος; Quamquam enim minime offendit dictio ποιμαίνειν σῶμα ap. Plat. Lyfid. p. 209. A., tamen ἀγέλη τοῦ σώματος est absur-

diffima, quum ἀγέλη non sit quod pascitur, sed grex sive congregata qualiscunque multitudo; ut dicendum saltem fuerit τὴν ἀγέλην τῶν σωμάτων. Nec bene scripsit τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην τοῦ σώματος; debebat τὴν ἀγέλην τῶν ἀνθρωπείων σωμάτων. Quam porro aliena est ab loco, quo posita est, ista translatio! Nam quae nunc sequuntur, Τίς δὲ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κρατίστος νέμει; τί ὄνομα αὐτῷ; — Ποιμήν. — Οἱ τοῦ ποιμένος ἄρα νόμοι ἄριστοι τοῖς προβάτοις — haec si praecessissent, esset certe translatio tolerabilior: nunc vero prorsus est absōna et quasi coelo delapsa. Quorum nullo incommodorum laborant similes Platonici loci, ex quibus ridicule iste expressus est Politic. p. 268. B. πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὁρθὸς φανέται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν; p. 274. E. ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης. Quod in Minois modo recitatis verbis scripsi τίς δὲ τὴν τῶν περ. est e Leid. cod. et Stob. Eccl. eth. XLII, p. 278. flagitante etiam sermonis usu. Min. p. 317. D. τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομὸς καὶ τὰ ἄξια νέμει. (l. νέμει, firmante Fic.); et E. τίς δὲ (ita Leid.) τὴν τροφὴν ἐπὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα διανέμει ἄριστος; De Just. p. 375. B. τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σπάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτύνειν οἷός τε; unde corriges ib. A. τίς οὖν [δ'] ἐν τῷ δέοντι καιρῷ, οἷός τε τέμνειν — Parum concinne autem p. 319. B. ἔστιν οὖν τοῦτο Ὅμηρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω δια βραχέων εὐχημάτων αἶον

οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος, nomen
 Homēri repetitum est, praesertim quum paullo
 ante bis legatur et bis in proxime sequentibus.
 Sed delectasse homoeophona Nostrom viden-
 tur; certe statim pergit, ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφί-
 στής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὐτῇ παγκάλῃ ἐστὶ: cu-
 iusmodi repetitio semel obvia non offendit, ite-
 rum atque iterum recurrens est ingratissima.
 Παγκάλῃ scripsi pro voce nihili παγκαλῆς e Leid.
 et Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. Max p. 319. D. il-
 la, τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεκαί-
 δεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίρου, olim cum
 Schleiermachero interrogando putabam esse ef-
 ferenda: nunc video τὸ ἔχειν ὑπερβολὴν Nostro
 significare *superari*, non *superare*; quum ta-
 men apud probos scriptores tantum posteriorem
 sensum habeat, ut Aristot. Polit. VII, 14, p. 480.
 Volebat ἐνδέχεται ὑπερβελὴν vel simile. P. 321.
 B. post verba, οὗτοι ἄρα τῶν παλαιῶν ἀριστοὶ νομο-
 θῆται γεγονῶσι, νομῆς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν, hiat
 sententia live librarii live ipsius scriptoris culpa;
 inferi debebat, βασιλεὺς γὰρ ὁ ἀγαθὸς ποιμὴν
 ἐστὶν ἀνδρῶν: post quae iam bene infertur, ὥς περ
 καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρα-
 τηγόν. Quam autem proluxae *digressiones* sunt
 de rebus ad Graeciae antiquitates pertinenti-
 bus, ut de Marfya et Olympo, et plarima de
 Minoe, Rhadamantho, Taloe ac de tragoedia
 exposita: quae eo fere modo, quo apud Home-
 rum comparationes et similitudines, ultra li-

neam extenduntur: quodsi forte ad aliam, praesertim cognatam rem delapsus est, an conveniat necne parum curans, illam arripit nec quam abolverit, prius dimittit: eamque rationem etiam Hipparchi scriptor est secutus. Istiusmodi homo optimo iure ineptus vocabitur: *nam qui aut tempus quid postulet, ait Cicero de Or. II, 4. non videt, aut plura loquitur aut se ostentat, aut eorum, quibuscum est, vel dignitatis vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus aut multus est, is ineptus dicitur. Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Graecorum natio.* Haec Tullius. Ac sane si quis a genuinis Platonis scriptis ad hoc opusculum subito delatus fuerit, a Platone ad garrulum Athenaeum, a philosopho ad Deipnosophistam, plenas doctrinae dapes convivis offundentem, videbitur sibi devenisse. Atqui omnis iste ornatus habet quandam barbaram potius quam Graecam elegantiam, nedum Atticam: planissime in eo apparet studium a vulgari simplici que narratione deflectendi omnia ad artificiosas et contortas fabellas: ad quem finem Iupiter Sophista, Talos e monstro a Vulcano aere elaborato bonus vir aereis tabulis inscriptas Minois leges circumferens, postremo tragoedia multo Homero sit vestustior: de quibus singularibus plane commentis iudicium tulit nobilissimum par Criticorum, Wolfius Prolegg. ad Hom. p. LXVIII. ac Bentle-

ius Resp. ad Boyl. p. 128. p. 155. ed. Lennep. Quoties vero eadem iisdem, aut saltem non multum diversis verbis insulsus scriptor nobis inculcavit! Sic quod p. 319. B. dixit, ἔστιν οὖν τοῦτο Ὅμηρου ἐγκωμίων εἰς Μῆνω διὰ βραχέων εἰρημένον, οἶον οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος, iterum profert C. ὅτι οὖν τοῦτο τὸ γέρας, οὐκ ἔστιν ὅτι ἀπένειμεν Ὅμηρος τῶν ἡρώων ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι ἄλλῃ ἢ Μῆνῃ, τοῦτ' ἔστιν ἔπαινος θαυμαστός. Ac tertium D. διὰ ταῦτά Φημ' ἐγὼ Μῆνω πάντων μάλιστα ὑπὸ Ὅμηρου ἐγκεκωμιάσθαι (Ita Leid. Par. Fic.). τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου. Similiter idem bis dixit p. 320. E. ὁ δὲ καὶ ἐξήμαρτεν ὁ Μῆνως πολεμήσας τῇδε τῇ πόλει, ac p. 321. A. τοῦτο οὖν ἐξήμαρτεν ὁ Μῆνως ἀπεχθόμενος ἡμῖν κ. τ. λ. Et sic per totam prope posteriorem opusculi partem, quae in praegressis iam satis exposita erant, paucis interiectis, iterum atque iterum repetit: ut plane persuasum habeam imitari auctorem voluisse Protagoream orationem in cognomine dial. p. 320. C ff. deludendi Sophistae causa ad illum modum compositam: quod quum venustum infelix scriptor noster putaret esse, Protagoreo Socratem modo fecit loquentem. Haec et alia, quae brevitatis studio praetermitto, inprimis autem perpetua Platonis imitatio, de qua dicitur paullo post, *puerilem quendam scripto colorem* inducunt, quem utpotè colorem describere quidem haud licet, praesertim non videnti-

bus: at sentire et mentis oculo intueri. Platonem autem vel ludenti quaedam dignitas adest, vel iuveni gravitas: per omnes libros eius diffusa quaedam Gratiarum ac Musarum *σπουδή*, non illa quidem ex Aegypto, ut quidam putant, nec Isidis et Osiridis adytis arcessita, sed nativa et quam scriptis tam vita conspicua; Graeca, non barbara, Musarum, non Orientalium sacerdotum.

Iam pergamus ad alteram partem nostrae argumentationis, eamque etiam firmiorem, de nimia similitudine Platoniorum aliquot locorum, quae *imitationem* doceat subesse. Nam de hoc quidem conveniet inter omnes doctos et indoctos, Platonem se ipsum haud posse imitari: ni forte quis dubitet de sana illius mente. At haec de imitatione quaestio, ut in quoque libro est maxime necessaria, quippe qua neglecta aut omnino non, aut saltem tantum ex parte singula possis intelligere, et quaesitum arte atque affectatum, natura putes contigisse: veluti si quis adumbratam ad alterius exemplar imaginem, exemplar ipsum ignorans conspexerit: ita est adeo difficilis, vix ut in illo sit quantum in hoc genere peccatum. Unum exemplum afferam, non quasi non alia suppetant, quae certe sunt quam plurima, sed quod nunc primum in manus venit et ab egregio litteratore (quo quem enim magis suspicimus, eo si quid minus probabiliter pronunciantem deprehenderimus,

obloquimur libentiùs). desumptum est: illud inquam, quod summus Wytttenbachius in Eclogg. hist. ab Herodoto (III, 80.) expressum locum putat e Medea Euripidis (v. 125.), quam scilicet, quum Herodotus scriberet, nondum constat fuisse editam. Quippe in imitationum investigatione, ut in gravissima quaque re, aliud est suspicione quadam levi aut specie verisimilitudinis contentum fuisse, aliud ad certam rem scientiam adduxisse: quod tum demum federis, quum e libro quopiam vel unum aut plura verba, vel locutionem vel constructionem vel sententiam praesliteris, quae alius auctoris certo loco peculiaris sit ac propria. Quamquam, an sit propria, plerumque altioris est indaginis, nec licet temere diiudicare. Quando vero semel certo expressos ex quodam scriptore et classicos locos novimus: quid iam obstat, quominus alia quoque, quae liber illi communia aut similia habet, quamquam etiam aliunde peti poterant, ex illo censeamus desumpta? Fit enim licet cordatus homo ex totius nationis atque aetatis, qua vivit, atque adeo omnium retro aevorum ac populorum, quin universae rerum naturae thesauro ac fonte hauriat, tamen ad certum quoddam exemplar potissimum ingenium, sermonem, vitae rationem format ac componit. Quid vero dicam de humilioribus naturis? qui scientes magnorum hominum sententias ac vocabula compilant, ipsas etiam pe-

niodorū formas, ut pueri, ad eorū similitudinem labbrose fingunt: nimirum ut ista sibi via materiam scribendi et eloquentiam parent, quam ex propria animi virtute nequeant promerere. Ita sit passim, ut parum instructi ab iudicio imitatores, partim quae ipse scriptor minime prebatur, sed negligentia erat delere oblitus, aut ioco confinxerat in aliorum ludibrium, ea potissimum consecretur: cuius rei supra exemplum attulimus: partim dictiones locis, ubi auctor usurparat, satis aptas, assignatis novis sedibus aut addita voce una et altera, veluti Noster Politici ἀνδροπίνην ἀγέλην addito τοῦ σώματος, prorsus ineptas atque absurdas reddant: iam vero in nostro colloquio *Symposium*, *Euthyphrōnem*, *Protagoram*, *Politicum*, *Gorgiam*, *Cratylum*, *Philebum* dialogos expressos ac tantum non compilatos reperio. Potissima indicor.

Min. p. 318. B. Sympos. p. 215. C.

Ἄρ' οὖν ὁ Μαρσύας λέγει. — Ὁ μὲν γε (ὁ Μαρσύας) δέ-
 ται καὶ τὰ παιδικὰ αὐτοῦ ὁργάνων ἐκείνου τοὺς ἀνδρώ,
 Ὀλυμπος ὁ Φρύξ; — Ἀλλ' οὐκ οὐκ ἐκείνου τοῦ στόματος
 θῆ λέγεις. — Τούτων δὲ δύναμαι, καὶ ἔτι νυνὶ ὅς ἄν
 καὶ τὰ αὐλῆματα θειότατα τὰ ἐκείνου αὐλῆ. ἂ γὰρ
 ἐστὶ, καὶ μόνον κινεῖ καὶ ἐμ-
 φαίνει τοὺς τῶν θεῶν ἐν λέγω τούτου διδάξαντος. τὰ
 χρειὰ ὄντας καὶ ἔτι καὶ οὖν ἐκείνου ἔαν τε ἀγαθὸς
 νῦν μόνον λοιπὸν ἐστὶν, ὡς αὐλητῆς αὐλῆ. ἔάν τε Φαῦλη
 θεῖα ὄντα. — Ἔστι ταῦτα. αὐλητρίς, μόνον κατέχεσθαι
 ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τοὺς τῶν
 θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομέ-
 νους, διὰ τὸ θεῖα εἶναι.

Iam non opus refutare Cornarium in Minoe scribentem *χορεία* p. *χορεία*. Olympi harmonias etiam recentiore aetate superstites fuisse passim tradunt. V. Aristoph. Eqq. 9. et Schol. ib. Eurip. Iphig. Aul. 576. Aristot. Polit. VIII, 5. p. 524. Plutarch. de Music. p. 1133. C fl. coll. p. 1143. B. Neque enim aliae sunt quam notae illae Phrygiae, *ἐνθουσιασμὸν* procreantes. V. Aristot. l. c. coll. p. 526. 7, p. 537. fl. Procl. in Polit. p. 366. Cf. Burret. ad. Plut. de Mus. Mem. Ac. Inscr. T. XI, p. 44. fl. Amst. Post hunc locum nescio an etiam illa *πόλεως διακόσμησις* p. 317. C. quamquam et aliunde esse poterat, fluxisse statuenda sit ex Sympol. p. 209. A. *πολύ δὲ μεγίστη εἶναι, ἔφη, καὶ καλλίστη τῆς Φρονίσσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκήσεων διακόσμησις* (l. *διακοσμήσεις*): et formula *Φοιτᾶν μαθησόμενοι* p. 319. E. ex Sympol. p. 206. B. *καὶ ἐφόρων παρὰ σε αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος*. Minois autem haec p. 314. C. *τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα ὧδε*, ex Euthyphr. p. 9. E. *τάχ' ὧ γὰρ δὲ, βέλτιον εἰσόμεθα*, cum Schleiermacher puto esse, licet non ignorem simile Gorg. p. 450. C. Inprimis vero contendenda haec:

Min. p. 314. D.

Euthyphr. p. 14. B.

Οὐκοῦν κάλλιστον ἢ δικαιοσύνη τε καὶ ὁ νόμος; — Οὐτως. — Ἀσχιστόν δὲ ἢ ἀδικία τε καὶ ἡ (ita Leid.) ἀνομία; — Ναί. — Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τὰ ἅλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει;

Καὶ σώζει τὰ τοιαῦτα τοὺς τε ἰδίους αἰῶνας καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἀναντία τῶν πεχαρισμένων ἀσβεγῇ, ἃ δὲ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν.

De Protagorae stulta imitatione iam supra dixi: similiter autem, quum in eodem Sophistam cognominem Plato contendentem induxerit, Sophisticen iam a Simonide, Homero aliisque veterum esse exercitam (v. p. 316. D. unde profecisse animadvertam Clementem Alex. Stromm. V, p. 238. 12. Sylb.), atque ibidem Socrates, homo docilis et *εῖρων*, imitando Sophistam illufurus, vetustissimam omnium Cretensem et Laconicam philosophiam esse (p. 342. A.) atque etiam Prodicti artem peculiare ac proprias verborum, quae putabant, idem significantium potestates indagandi, multis retro seculis ad Simonidem usque atque ultra asurgere docuerit (p. 340. E.); eandem artem in tragodia caescae heroum aetati vindicanda expertus etiam Noster est; et Plato quidem ludens illas nugas finxit, hic vero scriptor rem agens seriam. Gemina inprimis mihi videntur haec verba:

Min. p. 320. E.

Protag. p. 340. E.

Ἡ δὲ τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν Κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρω-
 δινθὰδε, οὐχ ὡς εἴογται, τωγόρα, ἡ Προδίκου σοφία
 ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη οὐδ' θεία τις εἶναι πάλοι, ἥτοι
 ἀπὸ Φρυγίχου· ἀλλ' εἰ θεὸς ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη ἢ
 λαις ἐννοῆσαι, πάνυ πα- καὶ ἔτι παλαιότερα.
 λαιὸν αὐτὸ εὐρήσεις ὅν τῆς-
 δε τῆς πόλεως εὖρημα.

Illud etiam Min. p. 315. E. εἰ μὲν οὖν βούλει, πυθόμενός τι παρ' ἐμοῦ κοινῇ μετ' ἐμοῦ σκόπει· εἰ δ' αὖ βούλει, ἀποκρινόμενος, nescio an sit conformatum ad exemplum Protag. p. 347. B. νῦν δὲ δίκαιόν

ἴστιν, ἃ ὠμολογησάτην πρὸς ἀλλήλῳ Πρωταγώρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγώρας μὲν εἰ ἐτι βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη· εἰ δὲ δὴ βούλεται Σωκράτει ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν τὸν ἕτερον. p. 348. Α· καὶ μὲν βούλη ἐτι ἐρωτᾶν, ἔτοιμός ἐμί σοι παρέχειν ἀπακρινέμενος· εἰ δὲ βούλη, σὺ ἐμοὶ πάρασχε — Μοχ οἱ πολιτικοὶ καὶ βασιλικοὶ p. 317. Α. sunt ex Politico, unde etiam alia quaedam desumpta esse supra dixi. Ecce loca. P. 259. C. ταύτην δὲ εἴτε βασιλικὴν εἴτε πολιτικὴν εἴτε οικονομικὴν τις ὀνομάζει, μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα. D. τὴν αἴρα πολιτικὴν καὶ πολιτικόν, καὶ βασιλικὴν καὶ βασιλικόν εἰς ταυτὸν ὡς ἐν ταῦτα πάντα ξυνθήσομεν. p. 266. E. καὶ τότ' ἤδη τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης, φέροντα τὸν πολιτικόν καὶ βασιλικόν, ὅσον ἡνίοχον, εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα (λέγω δεῖν) παραδιδόναι τὰς τῆς πόλεως ἡνίας, ὡς οἰκίας αὐτῷ ταύτης οὔσης τῆς ἐπιστήμης. p. 267. C. τοῦτ' αὐτὸ ἐστιν ἤδη τὸ ζητηθὲν, ἅμα βασιλικόν ταυτὸν κληθὲν καὶ πολιτικόν. p. 274. E. ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν τε καὶ πολιτικόν ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ etc. Gorgiam autem expressum reperies collatis, quae adscripti, verbis.

Min. p. 319. D.

Gorg. p. 526. C.

Καὶ Ὀδυσσεύς ἐν Νακύνῃ δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα τεποίηκε τὸν Μίνω, οὗ τὸν Ῥαδάμανθυν· τὸν Ῥαδάμανθυν δὲ (ita Leid.) οὗτ' ἐνταῦθα τεποίηκε δικάζοντα, οὕτα συγγιγνόμενον τῷ Διὶ οὐδαμοῦ.

Ἐπείτερος δὲ τούτων βάβδον ἔχων δικάζει· ὁ δὲ Μίνως ἐπισκεπῶν κάθηται μόνος ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, ὡς φησιν Ὀδυσσεύς ὁ Ὀμήρου ἰδεῖν αὐτὸν Χρῦσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν.

Gorgiae locum nuper ab egregio viro in suspicionem vocatum et Noster tuetur et Procl. in Polit. p. 396. Eiusdem verba dial. p. 448. Ε. καὶ αὐτῷ καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπερὲν, nescio an respexerit quum scriberet Noster p. 321. C. καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρινόμενοι. Conf. praeterea Cratyl. p. 430. C. Ἄρ' οὖν αὐταὶ αἱ διανομαὶ ἀμφοτέραι ὀρθαί; et Min. p. 317. D. καὶ οἱ τούτου νόμοι καὶ διανομαὶ ἐπὶ ταῦτα ὀρθαὶ εἰσὶν. Illepide autem Platonem imitatur haecce proferens p. 319. C. ἔτι μὲν γάρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὐτῇ παγκάλη ἐστὶ, πολλὰ καὶ ἄλλα διδασκῶν, αἰτὰς καὶ ἐνταῦθα: quae novo Platonico quopiam, ut aliquo Porphyrio vel Iamblichō, quibus haec supra modum placebant, digniora sunt quam Socrate ac Platone. Certe dubites, quid magis mireris, quod ab Homero Iovem Sophistam existimari Plato serio pronunciet: an quod ab Iamblichō Platonicus Sophista ὁ ὑπὸ σελήνην δημιουργὸς censeatur esse. Scilicet Noster. Protagoram secutus Platonem, Homerum putabat Sophistam fuisse, at qui artis suae φοβούμενον πρὸ ἐπαχθῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεισθαι μάτην didicisset (Protag. p. 316. D.); scilicet Platonem, Amorem, Proteum, Heroes a Platone Sophistas appellari videbat, ideoque etiam Iovem inter illos referri fas ducebat: neque tamen ea hominis acies erat, ut Platonem non seriam rem agere, sed iocari in illis intelligeret. Ludebat enim, ut pleraque omnia, ita

haec quoque Cratyli φιλοσόφων ὁ εἰρωνικώτατος
 p. 403. E. οὕτω καλοὺς τινὰς, ὡς εἰκέν, ἐπίσταται
 λέγειν λόγους ὁ Ἄιδης, καὶ ἐστίν, ὥστε ἐκ τοῦ λόγου
 τούτου, ὁ θεὸς οὗτος τέλει σοφιστῆς τε καὶ μέγας
 εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ. — p. 398. D. ὅπερ οὖν
 ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες
 ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαί-
 νουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίνεταί τὸ
 ἡρώϊκόν φῶλον. Nec aliter est Sympol. p. 203. D.
 (ὁ Ἑρως) φιλοσοφῶν δια' παντός τοῦ βίου· δεινὸς γόης
 καὶ Φαρμακεύς καὶ σοφιστῆς. Et Euthyd.
 p. 288. B. ἀλλ' οὐκ ἐθέλειτον ἡμῖν ἐπιδείξασθαι
 σπουδάζοντες, ἀλλὰ τὸν Πρωτίαν μιμεῖσθαι τὸν
 Αἰγύπτιον σοφιστήν, γοητεύοντε ἡμᾶς. Haec lo-
 ca respicit Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. ὅτι σο-
 φιστήν καλεῖ ὁ Πλάτων καὶ τὸν . . . καὶ τὸν Ἄιδην
 καὶ τὸν Δία, καὶ παγκάλῃ λέγει εἶναι τὴν τέχνην.
 Ubi lacunae nota est, infere Ἑρῶτα. Postremo
 ad Philebi verba p. 12. E. καὶ γὰρ χρώμα, ὃ δαι-
 μόνιε, χρώματι κατὰ γε αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν διοίσει, τὸ
 χρώμα εἶναι τὸ πᾶν, adumbrata cenleo haec no-
 stri dial. p. 313. A. τί δέ; ἐστίν ὅτι διαφέρει νόμος
 νόμου κατ' αὐτὸ τοῦτο, κατὰ τὸ νόμος εἶναι; nam
 scribendum esse κατ' αὐτὸ et Philebi locus evin-
 cit, et Leid. docet. Quod vero vulgo post vo-
 culas τί δέ non interpungebatur, nemini nisi Bi-
 pontino ferendum videatur; neque enim nunc
 quaerit quamnam re, sed an omnino ulla re dif-
 ferat lex a lege. Theaetet. p. 204. B. τί δέ δή; τὰ
 πάντα καὶ τὸ πᾶν ἐσθ' ὅτι διαφέρει; Ad eandem

autem normam etiam illa adegit scriptor Noster: οὐδὲν γὰρ πού διαφέρει οὔτε χρυσὸς χρυσοῦ οὔτε λίθος λίθου, κατὰ γὰρ τὸ λίθος εἶναι καὶ κατὰ τὸ χρυσός. Iam interrogo, annon haec ubique se prodens Platonis imitatio, etiamsi alia nulla argumenta subvenirent, vel sola tibi *νοθεῖαι* dialogi videatur coarguere? Quamquam, quantum ponderis aliunde accedat meae causae, post ea quae supra disputavi, si denuo inculcarem, dum iudicio diffiderem legentium, decentis minime adolescentem arrogantiae subirem invidiam. Verum in tanto Platoniarum vocum, formarum, sententiarum studio memorabile inprimis est visum, quod operis de Legibus, quamvis argumento vicini, nullum certum vestigium apparet: quocirca existimes nondum fuisse editum, quum scriberetur Minos. Sed de editarum tempore Legum mox paullo viderimus: nostrum autem colloquium, si vera est, quam modo protulimus, coniectura, non poterit prooemium esse Platoniarum Legum: quod de genuino Cornarius putabat, alii etiam de spurio possent. Quamquam hoc ne tum quidem crederem, quum post libros illos Minoem scriptum scirem esse: nullam enim huius cum illis video coniunctionem. Quare mihi non alius scripti finis videtur esse, quam Socratica expositio argumenti iam tum frequenter tractati, Lex quidnam sit et quatenam civitates notionem legis quam sincerissime teneant: ita tamen, ut methodum phi-

Iosophandi exercere, quam rem ad exitum perducere fuerit potius propositum. At veteris esse et Attici scriptoris, probus sermo, antiqui mores, totus denique character spondent: Cebetis, quae vulgo fertur Tabulam, aliquot aetatibus illam quidem Socrate recentiorum comparere; totum dicendi ac sentiendi genus mutatum reperies. Accedit quod in Platonicis numeravit iam Byzantius Aristophanes, qui tertiam trilogiam suam confecit a Minoe, Legibus, Epinomide (v. Diog. L. III, 62. ubi legendum Μίνως, Νόμοι, Επινόμις): quod illi non nisi in vetustio satis scripto accidere poterat. Idem tamen, quum ducentis prope annis abesset a Platone, γνηστός τεστις non modo locupletior sed ne tam locuples quidem haberi debet, quam in Cicerone Quintilianus, Pedianus, Servius: praesertim quum vel vivo ac videnti Platoni supposita esse quaedam appareat ex Epist. II, p. 314. C. Iam explosa summi Grammatici auctoritate non opus erit monere aliquid contra reliquos scriptores, qui partim ad Platonem auctorem opusculum referunt, partim lecti continent vestigia: Thrasyllum, Diogenem, Plutarchum Opp. philos. p. 776. E. ac Thef. p. 7. A. ubi compilavit Min. p. 319. D. usque ad p. 321. A. Albinum Isagog. C. 5. Maximum Tyrium, qui e Minoe, ni fallor, hausit Disf. XII, p. 137. Dax. Alexandrum Aphrodisiensem in Aristot. El. Soph. fol. 51. b. Clementem Alexandrinum.

qui multa inde hausit suppreſſo nomine, ut Stromm. I, p. 151. 33. e Min. p. 313. Bll. Stromm. II, p. 158. 13. e Min. p. 314. C. et p. 317. B. *Servium* in Virg. Aen. VI, 432. *Proclum* in Tim. II, p. 96. in Polit. p. 366. p. 399. *Stobaeum* Eclogg. eth. XLII, p. 278. praeter Scholiorum ac Lexicorum auctores, et ſi qui alii animadverſionem noſtram fugerunt.

Haec ſufficient ad Minoem Platoni abiudicandum: ſuperest, ut auctori ſuo vindicetur atque addicatur; quod quo facilius fiat, ſpurii dialogi, qui vulgo habentur in Platonicis, videntur in claſſes redigendi eſſe et colligendi quaſi in faſciculos. Illorum igitur praeter Socratem omnibus communem, pars ceteros etiam collocutores nominibus, nonnulli et moribus propriis inſignites habent: pars et nominibus deſtitutos et reliquo ornatu. Atque ex illis quidem, in quibus numero Epinomidem, ſecundum Alcibiadem, Axiochum, Eryxiam, Clitophontem, Sifyphum, Demodocum, Erastus et Theagem, alius hominis eſt Alcibiades, alius Epinomis; reliqui aliorum: unius autem dixerim eſſe Erastus ac Theagem ſibi ſimillimos, unius etiam Demodocum et Sifyphum: quorum alter eſt περί τοῦ συμβουλευεσθαι, alter περί τοῦ βουλευεσθαι; unde facile intelligitur, quod extremo Sifypho ſcriptor ait dignam eſſe rem, quae iterum tractetur, impulſiſſe eum ad componendum Demodocum. At hi dialogi cur

sint habendi pro subditiis, hic non est dicendi locus: unum tamen addam, propter quod praecipue fortasse iam veteres Critici Axiochum, cetera nothorum, quos illi noverant, facile principem, et Demodocum confixerunt obelis suis. Etenim quum apud Platonem duo reperiantur genera dialogorum, dramaticum et diegematicum, et si volueris, tertium ex utroque compositum, quod ap. Diog. L. III, 50. vocatur mixtum, ut est in Symposio ac Phaedone; hic etiam quartum reperitur, sed illud sane absurdum, nec tam compositum ex utroque, quam confusum: Axiochus namque incipit *διηγηματικῶς*, progreditur et finitur *δραματικῶς*; Demodocus vero etiam ineptius principio dramaticus, progressu vero et exitu est diegematicus. Iam ii dialogi, in quibus cum Socrate colloquens persona incerta est et nullo nomine distincta, sunt *Hipparchus*, *Minos*, dialogi *de Iusto* ac *de Virtute*, quos ex unius opificis officina, lutrina arbitror, prodiisse cenleo. Supervacaneam rem agerem, si Minoem et Hipparchum ostenderem ab eodem conscriptos esse, quippe quo nihil apertius est ei, qui se in eorum familiaritatem penitus insinuaverit; inter Minoem autem et dialogum de Iusto tanta est similitudo, ut iam Cornarius Eclog. X, p. 139. Lipsi. *huius modum dixerit ad exemplum Minois efformatum*; de Virtute tandem dialogus quamvis e Menone compilatus, quantam cum dialogo de Iusto con-

gruentiam habet! Atqui si Minos et Hipparchus tam similes sunt, ut ab eodem homine profectus non neges, praeterea vero Minos et colloquium de Iusto, item de Iusto ac de Virtute dialogi; quatuor omnes concesseris eiusdem auctoris esse. Attamen inter duo ista paria, Hipparchum ac Minoem et dialogos de Iusto et de Virtute, discrimen hoc est, quod posterius caret omni ornatu, ac macie pene confectum est; prius autem et veste paullo elegantiore est indutum, et habet fuccum quendam ac sanguinem. Sed cave, obsecro, ne tibi externa species ac splendor illodat: neque enim genuinus iste ornatus, sed fucatus et adscititius, nec sanguis est per ipsum corpus diffusus et vitalis, sed faecus veluti ius aliquod extrinsecus affusum; quem si etiam ceteris affundere voluisset (et fortasse etiam voluit, ac tantum casu praetermisit postea) facili negotio scriptor posuisset. Detracta ista ad ostentationem induta Hipparcho et Minoi quasi leonina pelle, utriusque membrorum et totius corporis structuram consideres: et eundem asinum agnosces, qui in dialogis de Iusto ac de Virtute nudum sese praeiungit. Veluti autem Plato in Republica moralem quandam arithmeticon instituit, ut conceptas apud mentem virtutis notiones infinitas determinaret ac definitis rationibus complecteretur: statuarii instar, obversantem animo divinae pulchritudinis imaginem ad spectabili formae implicare gessit.

tis: ita criticum ratiocinium experiri licet, et singulos dialogos singulis componentem et comparantem subducere rationes similitudinum. Pridem novi haud aequales summas fore in quoque pari ex singulis aeribus confectas: neque tamen eae different tantum, quantum fortasse putabunt nonnulli. Quum tamen neque tam paucis paginis, quam in ea licet consumere, perfecte absolvi, nec prorsus praetermitti res possit, mediam inter utrumque viam tenebo, atque ex universa disputatione quaedam delibabo. Primum igitur, ut supra dixi, anonymus in quatuor omnibus secundarius collocutor est, eaque etiam *ἡθοποιία* plus minus omnes carent: omnibus praeterea ab argumento inscriptus titulus est et ad unam regulam exactus. Nam duo etiamnum vocantur *περὶ δικαίου* et *περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτόν*; Minois autem antiqua inscriptio fuit *περὶ νόμου*, ut iam ostendimus; Hipparchi tandem nec hic ipse index, de quo ibidem diximus, nec alter *Φιλοκερδῆς*, qui tamen agnoscitur a Diog. L. III, 59. et Harpocr. v. *ἀναθίσθαι*, sed ille genuinus est, quem servavit Diogenes ed. Bas. *περὶ Φιλοκερδοῦς*: quod demonstrare accurate possem, si lectoribus, quales mihi fingo, aliud quam admonitionem opus putarem esse. Quid vero quod in omnibus initium disputationis facit Socrates ipsa quae tractatur quaestione? Min. *ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν*; Hipparch. *τί γὰρ τὸ Φιλοκερδές; τί ποτε ἐστίν; καὶ*

τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; De Iust. ἔχεις ἡμῖν εἰπεῖν ὅτι
 ἐστὶ τὸ δίκαιον; De Virt. ἄρα διδακτὸν ἐστὶν ἡ ἀρετή;
 Universum autem modum philosophandi eun-
 dem, orationem in difficilibus brevem, proli-
 xam in vulgaribus, transitus ab alia ad aliam se-
 riem argumentorum iusto liberiores, nimiam
 exemplorum copiam nihil efficientium, quin
 gyrum exemplorum, in quo continuo versantur,
 eundem reperies in omnibus. Sic rei illustran-
 dae causa confugitur Min. p. 313. B. Iust.
 p. 372. C. ad organa sensoria vocemque; Min.
 p. 317. D. ad γεωγόν, αὐλητήν, κιθαριστήν; Hip-
 parch. p. 225. C. ad γεωγόν, p. 226. C. ad αὐ-
 λητήν, κιθαριστήν; de Iust. p. 375. B. ἄδ ἱατρὸν,
 γεωγόν; Min. p. 316. C ff. ad ἱατροὺς, γεωργικά,
 μαγείρους; de Virt. p. 376. B. ad μαγείρους, ἱα-
 τρὸν; Hipparch. p. 226. A. ad ἵππικόν; de Virt.
 p. 378. C ff. ad ἵππικὴν, κυνηγετικὴν, παιδοτελῆς;
 Min. p. 317. E. ad παιδοτελῆς; p. 316. A. ad βα-
 ρέα καὶ κοῦφα, ut de Iust. p. 373. B. C. E. Quid
 vero dicam de universa via disserendi? quae in
 omnibus adeo eadem est, ut totae ἐρήσεις ad
 eandem plane normam reperiantur compositae:
 qua de re certior fies, ubi accurate et ab omni
 parte contenderis ea, quae citabo, loca; nam
 ne integra adscribam, vetat brevitatis lex,
 quam mihi imposui. Itaque conf. de Virt.
 p. 376. A. ἀλλ' ὥδε σκεψώμεθα αὐτό, usque ad D.
 οὐκ ἔχομεν· οὐ γὰρ λέγεται: de Iust. p. 373. A. ἀλ-
 λά πάλιν ὥδε, usque ad C. οὐκ ἔχω: Min.

p. 316. E. *τίνας οὖν ἐστὶ τὰ περὶ κήπων ἐργασίας,*
 usque ad p. 317. A. *οὗτοι μὲν οὖν.* Item Hip-
 parch. p. 230. A. *ἔστω γὰρ δὴ κέρδος τι ἀγαθόν,*
 usque ad p. 231. A. *ὅτι δὴ καὶ τοῦτο κέρδος ἐστίν:*
 Min. p. 313. A. *σκόπει γὰρ δὴ ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν σε,*
 usque ad p. 314. B. *τί οὖν ἂν πούτων ὑπολάβοιμεν*
μάλιστα τὸν νόμον εἶναι: de Iust. p. 373. C. *λέγοντες*
ἄρα ἡμᾶς διακρίνουσιν, usque ad E. *τί ἔχομεν αὐτῷ*
ἀποκρίνεσθαι. Quibus locis quae affinia legun-
 tur Plat. Protag. p. 311. B — D. p. 312. C. D.
 p. 318. B. C. ea multo minus congruunt. Prae-
 terea conf. Min. p. 314. C. *λέγεις τινὰς σοφούς,*
 usque ad p. 315. A. *ἔστι γὰρ:* de Iust. p. 375. C.
ὁ δὲ γε ταῦτα ποιῶν, usque ad finem. Item de
 Iust. p. 372. D. *ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχ οὕτως ἔχεις,* usque
 ad p. 373. B. *εὖ γ' εὖρες:* de Virt. p. 378. C. *ἀλλὰ*
δὴ εἰ μὴ διδασκτόν ἐστιν usque ad E. Nonnullae por-
 ro ad doctrinam morale[m] pertinentes senten-
 tia[e] pluribus horum dialogorum communes sunt,
 ut bonum bono non invidere de Virt. p. 377. A.
 Hipparch. p. 228. C. damno afficere malum, iu-
 vare esse bonum de Virt. p. 376. E. de Iust.
 p. 374. B. neminem mala diligere aut odisse bo-
 na Hipparch. p. 227. B de Virt. p. 376. E ff. Mi-
 rum est etiam, in tribus mentionem fieri παιδ-
 κῶν Min. p. 318. B. Hipparch. p. 229. C. de Virt.
 p. 377. E. Iam haec qui ea, quam res postu-
 lat, quaque ipse usus sum, diligentia compara-
 verit, nec tantum gustaverit primoribus labris,
 eundem in omnibus usum loquendi observatum

animadvertet satis superque: quod, si omnia vellem singillatim persequi, accurate demonstrare possem; sed nihil prorsus lectori relinquere et quae semel admonitus per se quisque invenire possit, longo sermone exponere, et inhumanum est et hominis typis chartisque intemperanter abutentis. Unum tantum addam, quod non alius in alio, sed iidem in omnibus dialogi expressi reperiantur, in eo quoque unum et eundem auctorem cerni. Ita quum in *Minoe* quaedam ad *Protagorae* modum conflata sint, eiusdem p. 345. C. in *Hipparcho* p. 229. A. vestigium acutissime reperit Schleiermacherus Vers. P. I, T. II, p. 437.: dialogi *de Iusto* autem et periodus ista p. 372. C. Μή μοι οὕτως κ. τ. λ. ad Protag. p. 318. B. ἀλλὰ μὴ οὕτως κ. τ. λ. confecta, et praecipuum caput, quo docetur iniustos invitos esse iniustos versiculi ope falso scilicet interpretati, ductum videtur ex Protag. p. 345. D ff. ubi idem exponitur Simoni-dei versus usu. Ex *Euthyphrone* vero quid in *Minoem* venerit, iam ostendimus; ex eodem p. 7. B. desumpta sunt ista dialogi *de Iusto* p. 372. D. Φέρε τὰ μείζω καὶ τὰ ἐλάττω, usque ad p. 373. C. quod ultra modum verumque extulit Meiners Iudic. de Socrr. rell. p. XLIII. ff. ed. Aesch. Fischer. quemadmodum etiam illa Cornarii Eclog. X, p. 139. de compilata Republica dicta sunt. Dialogi *de Virtute* posteriorem partem e *Menone* fluxisse notum: att-

men accurata comparatio me edocuit, totum characterem scriptoris esse proprium, ac praeter priorem partem etiam alia quaedam in Menone non legi: ut quod p. 377. E. Periclis filii a collocutore secundario olim amati sed prima adolescentia dicuntur esse mortui. Sed et *Hipparchi* ἡθοποιία qualiscunque ad Menonis videtur exacta atque adumbrata. Quid enim, quod iste Pseudo-Hipparchus eandem quam Meno confidentiam et arrogantiam nisi habet, at certe simulat? quid quod uterque adolescens, in utroque Socrates senex est? quod hic a Socrate Anonymus, Socrates ab Anonymo, illic a Menone Socrates, ab eodem vero Meno falli se et circumveniri dicit? Cf. Hipparch. p. 225. D. p. 228. A II. Menon. p. 76. A. p. 80. A. B. p. 81. E. Et omnino Menonis et personati Hipparchi color et habitus similis eatenus certe est, quatenus esse potest vivus color fucato et adscitio. Porremo *Gorgiam* in *Minoe* expressum esse demonstratum est: *Hipparchi* autem haec p. 229. E. ἀλλὰ μὴν καὶ ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοὶ ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅτι βούλει τῶν εἰρημένων, aperte sunt e Gorg. p. 461. D. καὶ ἐγὼ σοὶ ἐθέλω τῶν ὁμολογημένων, εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογήσθαι, ἀναθέσθαι ὅτι αὖ σὺ βούλη: ubi etiam Heindorfius notavit. Eundem Gorgiae locum expressit Cicero Hortensio ap. Non. II, 781. *Itaque tibi concedo, quod in duodecim scriptis solemus, ut calculum reducas, si te aliquis da-*

ti poenitet, quae ex Hipparcho translata perperam censet Muretus V. L. II, § 13. Plura enim videtur acerrimus Platonis imitator, qui Gorgiam diligentissime legerat (v. Orat. I, 11.), ex hoc in Hortensium suum transtulisse; uti namque in Gorgia rhetorice a Socrate accusatur, a Sophistis et Callicle defenditur, philosophia autem ab illis accusata purgatur a Socrate: ita in Hortensio orator hic eloquentiae partes tuetur, quam, ut Cicero ibidem ait, ipse in coelum sustulisset, ut cum ea simul ascenderet; sapientiae studium autem adversus crimina illius vindicatur. Sed redeo ad libellos nostros; de quibus iam nihil restat monendum, quam etiam de Iusto ac de Virtute dialogos nihil habere neque in singulis verbis, neque in totius orationis conformatione, neque in sententiis, quamobrem eorum opinioni accedam, qui eos ab recentioribus Sophistis confectos putant: certe hinc, quod in dial. de Virtute Plato tam impudenter compilatus sit, ex sequiore eum aevo oriundum esse haud effeceris: neque enim posterioris aetatis homo quam ipsius Platonis aequalis impunius huius loca in suum usum poterat convertere. Sed de hoc mox paullo viderimus: at siquidem recentiores fuerint, non nimis esse recentes, fidem facit Stobaeus, qui ex iis ut Platonice quaedam retulit in Eclogas suas morales. Ceterum in tota causa iudicanda rogandum est, ne singula unice momenta pensentur: quorum per

se quodque debet aliquam quidem vim habere, neque tamen tantam, ut aliis ne indigeat: dummodo cunctis una in tratina positus inclinet; satisfactum mihi putabo esse. Etenim nulla argumentorum divisione causa nequit cognosci: verum ut in iure civili non ex uno alteroque capite lis aestimatur, sed ex universa accusatione, ita in hoc litterario quoque iudicio statuendum est: nec Platonem ex uno alteroque orationis membro agnoscimus, neque amicum ex pede vel manu, sed ex toto quemvis et consummato corpore vel saltem parte quadam eximia, sicuti hominem e vultu, et ex ungue leonem, quod aiunt. At si qui sunt, qui diffidant rationibus nostris, eos unice quaesumus, conferant singulos quosque istorum dialogorum cum proximo, quoque cuiuscunque scriptoris loco magnitudinis fere nec maioris nec minoris, exceptis a quibus sua Noster mutuatus est, et ne iis quidem, pene dixerim: ac videant, num tanta inter hos, quanta sit inter istos congruentia.

Haec olim ex animi sententia commentatus eram, nullo eiusmodi praeiudicio ductus, ut praeceptae alicui, quam foverem, sententiae accommodarem, sed quod mihi probabilia maxime viderentur: fore unquam, ut homo reperiretur, qui nullis praeterea conditionibus, nec addi quidquam nec detrahi pactis postulans, parentem tam bellae proles se sponte profiteretur, atque illius sustentandae onus in se recipere

ret, ambitiosa spes parumque modica videbatur esse. Ecce opportune oblatus est *Simon Atheniensis*, de quo haec Diog. L. II, 122. 123. Σίμων Ἀθηναῖος, σκυτοτόμος. οὗτος ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ διαλεγόμενου τινὰ, ἵν' ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο· ὅθ' ἐν σκυτικούς αὐτοῦ τοὺς διαλόγους καλοῦσιν. Εἰσι δὲ τρεῖς καὶ τριάκοντα ἐν ἐνὶ φερόμεναι βιβλίῳ. Sequuntur indices, ex quibus hos tantum pono: περὶ δικαίων πρῶτος, δεύτερος· περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτόν, περὶ νόμου, περὶ φιλοκερδοῦς — οὗτος, Φασί, πρῶτος διελέχθη τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς· ἐπαγγελαμένῳ δὲ Περικλέους θρέψειν αὐτόν, οὐκ ἂν, ἔφη, τὴν παρέξῃσαν ἀποδόσθαι. Eiusdem fertur epistola ad Aristippum, quae est Socraticarum XII. unde pauca habet Stob. Eclogg. eth. XVII, p. 156. Sed haec conficta est ab eodem homine, qui scripsit Aristippi ad Simonem litteras Socr. XIII. et reliquas, in quibus Simonis mentio fit, epistolas, Socr. IX. et XI. Aristippi, et XVIII. Xenophontis. Ad quam Socraticarum epistolarum collectionem quum semel sum delatus, hoc quoque annotem, quod Diog. L. III, 61. et Suid. v. εὐ πράττειν XIII Platonis epistolas numerent, inter quas IV ad Dionysium, quum in edd. Platonis sint tantum XII, et quidem ad Dionysium III: quae res molestiam creabat Tennemannno Syll. Plat. Phil. T. I, p. 107. et p. 111.; ei igitur rei lucem ex ista epistolarum farragine petendam esse: quippe

Laertius etiam illam epistolam, quae est in Socraticis XXIV. ut ceteras pro genuina habens numeravit in Platoniciis. De Simone cf. etiam Suid. v. Σωκράτης, Plutarch. Opp. philoss. p. 776. B. Ridicule autem vilium tutoris et σκυτικών διαλόγων iacturam deplorat Bruckerus Hist. crit. Philos. T. I, p. 577. ita scribens: *Edidit vero dialogos triginta tres, quos tamen omnes tempus nobis invidit, nec eorum quidquam superest, quae in litteras retulit.* At lepidum quam ridiculum potius dixerim Franc. Hemsterhusium, Tib. F. qui elegantissimum dialogum Simonis nostri nomine inscripsit et de vita eius plura ingeniose finxit. Equidem quid sit, quod in tanto eum honore plerique omnes habuerint, adhuc requiro. Nam quod Leo Allatius de Simeonib. p. 197. e Phaëdonis dialogi inscriptione a Simonis nomine petita (v. Diog. L. II, 105. Suid. v. Φαίδων) magnifice de eo aequales sensisse colligit, hoc est eiusmodi, ac si propter Euthyphronis indicem Platonici clarissimum virum Euthyphronem fuisse putet. Scilicet derisisse Simonis sapientias Phaëdonem in hoc dialogo, ut in Euthyphrone Plato fecit cum vate illo, intelligitur e principio epistolae Aristippeae XIII. οὐκ ἔγωγε σε καμάρδω αἰνῶ, ἀλλὰ Φαίδων κ. τ. λ. talia enim, qui epistolas istas confinxit, haud dubie acceperat a maioribus. Sed ut veniam ad rem, cui non dignum consideratione videatur, Simoni tribui ap. Laert.

quatuor dialogos instructos iisdem titulis, quos genuinos nostrorum esse supra ostendimus; quod enim dial. *περὶ ἀρετῆς* hodie inscribitur *περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτὸν*, ap. Diog. autem est accuratius *ὅτι οὐ διδακτὸν*, nullius est momenti: dialogos praeterea eiusdem fere magnitudinis (erant enim XXXIII uno volumine confusati): dialogos pariter indubie ineptos, ut quos per contemptum veteres *συντικαὺς* appellarint: dialogos denique in quibus, ut in nostris, indicibus ab argumento desumptis, cum Socrate colloquens persona nullo nomine videatur insignita fuisse? Quid quod talia argumenta, qualia sunt τὸ φιλο-*κρηδὲς* et *περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτὸν*, non ita frequenter tractabantur? quamquam posterius praeter Platonem etiam Crito ap. Diog. L. II, 121. et Pythagoreus quidam ap. Gal. opuscul. myth. p. 726 ff. et recentiores nonnulli sunt aggressi. Quid quod mirus casus ac vix casus esset, qui tam inter se congruentes duos scriptores creasset? Haec magnopere mihi (et cui nam secus videbitur?) reddunt verisimile, *non alios esse quatuor nostros dialogos atque illos, qui ap. Diog. Simoni Socratico tribuuntur*. Et nunc quidem iam possem finem imponere disputationi et peritorum iudicia expectare, nisi quem modo produxi et restitui, eius tuendi etiam officium mihi iniunctum putarem esse, eaque tela nonnulla, quae in Simonem meum possent coniici, ante propositum esset

profligare quam conicerentur. Quae tela eo minus valent apud animum meum, quanto plus tribuo honorificentissimo Wolffi consensui, qui se in eadem qua ego sententia fuisse, declaravit in familiari sermone. Primum nescio an cui mirum videatur, quod hominem, qui iam Periclis temporibus media aetate videatur fuisse, auctorem faciam scriptorum, in quibus tam novorum Platonis dialogorum imitationes deprehendantur. Sed si nec plus multo nec minus triginta annis ante Platonem natum Simonem statuas, utrumque potest cadere in eum: neque enim ex iis, quos dixi, dialogis ullus post Ol. C. editus videtur esse; sed Protagoras quidem, Euthyphron et Gorgias sunt inter iuvenilia Philosophi scripta, Meno vero circiter Ol. XCVI. vel XCVII. videtur compositus esse, paullo post donatas a magno Rege Ismeniae pecunias (cf. Menon. p. 90. A. cum Xenoph. Hellen. III, 5. Plat. Rep. I, p. 336. A. Plutarch. Artax. p. 1021. D. Lyfandr. p. 448. E. Pausan. III, 9.), et Symposium Ol. XCIX. (v. Wolf. Introd. p. LV.); nec multo post conscriptos ceteros dialogos putaverim in istis commentariolis expressos. Quod vero ap. Diog. L. Simon tantum Socratis sermonum *ὑποσημειώσεις* dicitur fecisse, his autem colloquiis Platonis potissimum norma ac regula adhibita est: quid obstat quominus quatuor vel sex e XXXIII non ex Socratis ore audita, sed ad Platonis modum conformata pu-

tes fuisse? Quamquam in tanta Diogenis *ἀπειρία* ne illud quidem certum videtur, an omnino Socraticorum Simonei dialogi fuerint *ὑποκρίσεις*: sanè poterant hi ipsi, quos nos tractamus, quamvis ex Platone expressi, haberi pro talibus. Iam autem illa aetate utrum aequaevis scriptor eiusmodi plagium potuerit committere, quale qui composuit dialogum de virtute, in Menone ausus est, requiris? Nimirum nisi pluribus id exemplis nossemus, multo id quam nunc impunius licuisse vel inde intelligeremus, quod tunc non quivis libellus omnibus innotesceret, nec referretur in censorias tabulas, in quibus hae fraudes detegerentur. Atque etiam tum in tanta hominum otiosorum abundantia ineptissimus quisque scriptor habebat, a quibus studiose legeretur; nec Platonem attingebat cui Simon, nec Simonem cui Plato arrideret. Itaque quae Philosophus elegantioribus et eruditioribus maiori sapientiae atque eloquentiae apparatu in Menone disseruerat, ea sutor scilicet compendiosius et popularius, quod etiamnum solet fieri, recisus quae ad geometriam et altiores philosophiae quaestiones pertinerent, sodalibus suis, pro eorum parata sapore, poterat apponere. Atqui ut dialogi non infra Simonis dignitatem sunt: quatenam enim dignitas est sutoris ultra crepidam sapientis, et quid exspectes de *βαναύρῳ* nuper philosophiam aggresso, quam, ut ipse Plato dicit ac-

commodatissimo ad rem nostram loco Rep. VI, p. 495. C II. id genus homines, fortasse ipsum Simonem tangens, γενήματα νόθα καὶ φαῦλα? ut igitur, inquam, non indigni Simone sunt, ita nec inepta doctrina per Hipparchum et Minoem sparsa detertere debet quemquam ne a futuro progenitos putet: quippe et vetus et novum aevum et doctos tulit tutores et indoctos philosophos. Attamen quum Panaetius, homo non ignobilis, ap. Diog. L. II, 64. genuinos nullos praeter Xenophontis, Antisthenis et Aeschini dialogos Socraticorum agnoscat, eate- nus tantum haec opuscula Simoni tribuo, quatenus ea, quae Laertius intelligit, ad eum poterant referri. Quamquam ne Panaetio quidem temere credendum, quem cupidum nimis in critica facienda fuisse, declarat mira illa Platonici Phaedonis ἀθέτησις; qua qui eum liberant, nituntur parum firma coniectura. Sed qui, inquit, factum est, quod videris statuere, ut Minos et Hipparchus a Diogene, Thrasylo atque ipso Byzantio Aristophane inter Platonica haberentur, et tamen iidem, modo aliter inscripti, a Diogene numerarentur in Simoneis? Hoc quamvis sententiae minime tenacem nondum tamen movit, ut ea decedam. Nam Diogenis mores quis est qui ignoret? quem dialogos Simonis nec habuisse verisimile est, nec si habuisset, gnaviter lecturum fuisse. Et Thrasyllum etiam ignobilis hominis commentarii, quod

illius aevi maximum incommodum fuit, latere poterant licet in vicina forsan domo servati. Et quid Critici Alexandrini? ex quibus qui Platoni dicitur operam dicasse ap. Diog. L. III, 61. Aristophanes Byzantius, is in ceteris suis gravioribus occupationibus vilissimi scriptoris fortasse tantum duos tres dialogos, qui primi occurrerant, curiose legit, mox frustratam sentiens spem bonae frugis, rursus involucro condidit putidas chartas. Quid quod ne de hoc quidem satis constat, annon aetate Alexandrinorum Minos et Hipparchus Platonis an Simonis essent, fuerit ambiguum? Certe Aeliani dubitatio de Hipparcho non est aliunde, quam ex tabulis veterum Criticorum derivanda. V. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. CLIV. Etenim siue fraude siue casu, nondum consummato operum Platoniorum corpore, Platonem auctorem mentientes dialogi in bibliothecam illati erant, qui pridem aliis nominibus inscripti in Simoneis extarent; non modo a diversis, sed ab eodem Critico *πράκτας* conficiente et in Platoniorum et in Simoneorum indicem eundem referri et poterant et debebant: quod incertum reddebat libri auctorem. Iam ut huius conditionis scriptis adiecti obeli fuerint, quod tamen non est certum, quis nescit, qui ad Diogenis modum aliorum scripta compilent et ex iis Bibliothecas congerant, criticorum iam telorum raro sentire et tantum non spernere ac deridere? Ecquis etrox tam fre-

quæns est apud istos, quam ut ex uno auctore plures, ex pluribus unum faciant, aut eosdem libros diversis nominibus insignitos, his ponant? Quod haud semel accidit Diogeni in Aristotele et aliis. Postremo nonne hodieque in magnis bibliothecis contingit, ut eadem opera contenta diversis codicibus non eosdem titulos præ se ferentibus, etiam a peritissimis habeantur pro diversis? Idem arbitror accidisse in quatuor his dialogis. Nimirum dum amplior erat optimorum scriptorum copia, nemo merito curabat magnopere istas sordes: at nunc in tanto nobis meliorum librorum naufragio etiam Simonis tabulae servandae et in Graecarum templi litterarum angulo quodam erant reponendae.

Breviter explicavi sententiam, quam multis verborum ambagibus, multis ad confirmandam, quæ dixi, additis exemplis exponere poteram: sed quum mihi lectores fingerem in criticis aliquantum exercitatos, multa mihi putavi praetermittenda, quæ alias essent proferenda. Addam nunc nonnullas e locupletiore penu correctiones in Minoem, et deinceps ad genuinos de Legibus libros transibo.

Mim. p. 313. C. Τί ὄντ' ἐν τῇ νόμος, ἐπισκεψώμεθα αὐτό ὧδε. — Post vocem νόμος ponendum interrogationis signum. De Virt. p. 376. A. Ἀρα διδασκόντων ἡ ἀρετὴ ἢ οὐ διδασκόν, ἀλλὰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ γίνονται ἄνθρωποι ἢ ἄλλω τινι τρόπῳ; — Ἀλλὰ ὧδε ἀναψώμεθα αὐτό.

P. 314. B. Ἡ εὐρεσις τῆς; ὥσπερ τὰ εὐρεσκό-
 μενα εὐρίσκεται, οὐκ τὰ μὲν ὑγιεινὰ καὶ τὰ νοσήδη-
 λατρικῇ, ἀ δὲ οἱ θεοὶ διαγοῦνται, ὡς φασιν οἱ μά-
 τεις, μαντικῇ. μαντικὴ γάρ ποῦ τέχνη ἡμῶν εὐρεσις
 ἐστὶ τῶν πραγμάτων. ἢ γὰρ; — Ald. non habet
 μαντικῇ; quod quamquam non probabam, num-
 quam tamen de vulgatae lectionis veritate non
 dubitabam. Quid enim? Num ars divinandi
 simpliciter rerum pōtest inventio appellari? An-
 non etiam medica ars et coquinaria et poetica
 et tua fortasse propria, bone scriptor, sutoria
 rerum est inventio? An medicamina, an iura,
 an poemata, an calcei et caligae nullae res
 sunt? Ita Noster, quisquis est, minime cen-
 sebat, qui modo ipse dixit, non universe rerum,
 sed divinarum rerum inventionem esse μαντικὴν
 eorum, inquit, ἀ οἱ θεοὶ διαγοῦνται. Sic ipse
 etiam Plato, ubicunque de arte divinandi lo-
 quitur, vel ad divina eam vel ad futura refert.
 V. Phaedr. p. 244. C. Euthyphr. p. 3. C. Sym-
 pos. p. 188. B ff. Politic. p. 290. C. Lach.
 p. 195. E. Nec simpliciter εὐρεσιν πραγμάτων
 dixit τῇ μαντικῇ Scriptor Definit. p. 414. B.
 qui, μαντικὴ, inquit, ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος
 καὶ μέλλοντος ἔμφ. ὄντος. Hoc Marsilius, qui ut
 Platonice, non ignarus fuit harum rerum, he-
 me intellexit, ideoque expedire se e difficultate
 voluit hac interpretatione: *Vaticinium nam-
 que talium rerum inventio est.* Sed unde
 nam illud *talium* in translationem venit? Scilicet

et ex studio vertendi, quae debebant emendari. Ecce egregius Leid. liber egregiam lectionem suppeditat: *μαντικῇ*. Ἡ γὰρ τοῦ τέχνη — Haec est unice vera scriptura. Postquam enim Socrátēs dixit se quaerere, quid sit lex, *ἀλεθροῖς* an *δηλώσις* an *εὐρεσις*, pertractatis prioribus duabus notionibus postremo loco *εὐρεσιν* aggreditur, suamque de ea sententiam exemplis conatur illustrare. Itaque medicorum et vatum artem in medium affert, et illam positam dicit in salubrium noxiarumque rerum inventionem, hanc in eorum, quae dii cogitant, indagationem. Quum igitur medicorum vatumque artem appelles inventionem rerum ad illos pertinentium, *ipsam artem* vides scriptori nihil aliud esse quam *rerum inventionem*: quod quum ex ipso hoc loco appareat, iam non opus est aliunde adstruere, veterum nonnullos artem ita definisse. Aptē etiam *εὐρεσιν* ait ad artem pertinere, quam *δηλωσιν* dicat esse scientiae. Postremo nescio an hinc Pollax VI, 178. duxerit verba: *εὐρεσις πραγμάτων*.

P. 314. D. Οἱ δὲ ἀνόμιμοι ἀνομία ἀνόμιμοι — Et hic et paullo post ex oodd. Paris. Leid. scribendum *ἀνομοι*. Nam *ἀνόμιμος*, quod unius huius loci auctoritate H. Stephanus, quem secuti sunt reliqui, in Theſ. T. II., p. 1030. E. retulit, addita nota: *Sicut a νόμος fit ἀνομος, sic a νόμιμος fit ἀνόμιμος, praefixo a privativo*, haec igitur vox nihili est et prorsus barbara.

Nam substantiva in *es* desinentia, quae praehæ-
 α privante faciunt negantia adiectiva, et muta-
 to finali, *es* in terminationem *ιος*, affirmantia,
 non faciunt primitiva composita ex affirmante
 adiacente in *με* et littera α. Ita λόγος, ἀλογος,
 λόγμος; μέρος, ἀμωρος, μωμος; τρέφω, ἀτρέφω,
 τρέφωμος; γάνος, ἀγανος, γόμω; sed ἀλόγμος,
 ἀμώμος etc. nusquam legitur. Nec ἀνόμμος
 sed μωμω ἀνόμος agnoscitur a vet. lexico-
 graphis.

P. 314. E. Ἀλλὰ μὲν δόξα γὰρ τις καὶ αὐτό μοι
 καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι. Leg. αὐτῷ μοι
 Leg. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἐναντιος ἄνθρωπος
 προσέειπεν τῷ υἱῷ διδάσκαλον μαθητῆς. Rep. II,
 p. 37B. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτελεσθῆναι λέγειν;
 III, p. 398. R. καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ. P. 315. A. Οἱ δὲ ἄρα μὴ τοῖς νόμοις ἀλλ' ἐν νόμοις
 χεῖνται ἀνθρώποι. ὡς δοκοῦμεν. οὐκ αἱ δυνάμεις
 ἐξουσίαν ἔχουσιν. ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τὸν νόμον ὁρᾷ. Verbo-
 rum ordo satis importunus, Paris. Leid. χεῖνται.
 Scribe. εἰ δ' ἄρα μ. το α. δ. π. χεῖνται, ἀνθρ.
 Fic. Qu o d. si non iisdem ut videtur, legi-
 bus homines utuntur. Simili modo, opi-
 nor, corrigendus divinus loquax, at nunc trifi-
 riam corruptus. Legg. IV, p. 745. B. Ἀνδρες εἰσὶν
 φῶμεν πρὸς ἰσότητάς. ὁ μὲν δὲ θεὸς αὐτοὺς καὶ ὁ πρῶ-
 τος λόγος ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσσην τῶν
 πάντων ἔχον. αὐτὸς δὲ καὶ παραβαλεῖ κατὰ φύσιν
 παρικοσμούμενος, αὐτὸς δὲ αὐτὸς ἐνέπεται. ἀλλὰ τῶν δὲ πρῶ-
 τος τοῦ θεοῦ νόμοις τιμωρός. ὅς ἐστιν ἐνέπεται.

θειν μέλλων ἐχθρὸς, συνέπειται ταπεινὸς καὶ οὐ μνη-
 μένος· ὁ δὲ τις ἐξαρχαίς ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐχθρήμα-
 σιν ἐπικυρόμενος ἢ τιμῆς ἢ καὶ σώματος εὐνομφίας,
 αἷμα νεότητι καὶ ἀνδρεία, φλεγόμενος τὴν ψυχὴν
 μεθ' ἑβριώτος, ὡς δὲτ' ἀρχοῦντες, οὕτε τινὸς ἡγεμένους
 δεόμενος, ἀλλὰ καὶ ἀδυνατοῦς ἐν ἡγεῖσθαι, κατὰ
 λέγεται ἔσθμιος Θεοῦ. Theodoret. Gr. Aff. Cur.
 VI, p. 855. Hal. legit *ei δὲ τις* et φλέγεται: cod.
 Leid. servat quidem vulgatum ὁ δὲ, at habet ta-
 men φλέγεται: sed *ei δὲ τις* Ge. Cedren. Hist.
 comp. p. 159. manifestè agnoscit. Non dubito
 igitur de veritate lectionis Theodoret. Sed pro
 illo *εὐνομίας* per paucis, quos nunc praeferimus,
 testibus nixo, 189. *εὐνομίας*. e Leid. cod. Schol.
 h. l. libro Aristotelico de mundo c. 7. qui scrip-
 ptor partim hinc, partim e Legg. V, p. 736. Q.
 profecit; ex Plutarch. adv. Colot. p. 1124. F. et
 ad ind. princ. p. 781. F. in cod. Paull. Petavii.
 nam vulgo hic, ut ap. Schol. Arat. Phaenomm.
 14. male *εὐνομίας*: e marg. Orig. c. Cels. VI, p. 285.
 Spenc. Theodoret. l. c. Procl. Theol. Plat. VI,
 §. p. 362. M. Vers. Iren. adv. Haer. III, 45.
ἡ δὲ οὗτο perfecit, et genuino Fic. recte per-
 agit. Postremo scrib. καὶ κακοσμημένος e cod.
 Leid. Orig. Clem. Alex. Stromm. II, p. 180.
 Theodoret. Cedren. Fic. Ut vero hic ὁ δὲ τις
 mutandum in *ei δ. τ.* ita Legg. V, p. 736. A. ὁ
 μὲν δὲ πᾶς εἰς πάντα πάσας τομὰς ἐληχεν corrigen-
 dum οὐ μὲν δὲ. Fic. Neque enim omnis nu-
 merus omnes in omnia sectiones habet.

P. 315. C. Καὶ μὴ ὅτι βάρβαροι ἀνθρώποι ἡμῶν
 ἄλλοις νόμοις χρῶνται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὗ-
 τρι, καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἐκγονοὶ οἷας Φυσίας θύου-
 σιν Ἕλληνες ὄντες! — Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὗτοι sunt *noti*
illi in Lycia sacrorum antistites, ut Phaedon.
 p. 69. C. οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες.
 Male igitur Rutg. Rescius, Lovaniensis Minois
 editor, in notula exemplari suo Gr̃ỹnaeanae ver-
 sionis, quod ante oculos habeo, manu adscri-
 pta interpungendum censebat, οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ,
 οὗτοι καὶ οἱ κ. τ. λ. secutus Ficinum: *Hi siqui-*
dem et Athamantis suaceffores. At Lycios,
 qui alias ut Cares, Cilices, Pamphylii etc. bar-
 baris adnumerantur, a Nostro inter Graecos re-
 ferri mireris, ni noris verba Herodoti VII, 92.
 Λύκιοι δὲ Τερμῶλαι ἐκαλείοντο, ἐκ Κρήτης γεγονότες,
 ἐπὶ δὲ Λύκει τοῦ Πανδίωνος, ἀνδρός Ἀθηναίου ἔσχον
 τὴν ἐπωνυμίην. Pausan. VII, 3. Λυκίων μὲν κατὰ
 συγγένειαν τὴν Κρητῶν καὶ γὰρ οἱ Λύκιοι τὸ ἀρχαῖον
 εἰσὼ ἐκ Κρήτης, οἱ Σαρπηδόσι ἐμαῶ. Ξφρυγον. Cic.
 Verr. Act. II, IV, 10. *Lycii illam, Graeci ho-*
mines, incolebant. Quid vero quod, quam-
 vis plurima de veterum humanis victimis apud
 varios scriptores legantur tradita, in Lyciis ni-
 hil eiusmodi usquam notatur? Quid si aliam
 quandam Graeciae ipsius regionem, in qua in-
 humanis humanas immolandi victimas mos (de
 hoc enim diseritur) obtinebat, quamque quum
 notissima res esset, praetermittere scriptor non
 poterat, ne unica quidem littera de sola con-

iectura mutata restituamus? Hoc si praestiterimus, nonne tu Lycios iam non ferendos, sed funditus evertendos, et in eorum sedem nostram coloniam putaris deducendam? Age igitur, faustissimis, ut speramus, auspiciis et secunda ave ducē οἱ ἐν Λυκαίᾳ οὔτοι deducentur; etenim Leid. optimus liber et hic et p. 316. A. ubi iterum est Λυκαίᾳ, exhibet Λοκαίᾳ: obscurum sane oraculum, nisi bono interpreti; at qui augurari didicerit, Λυκαίαν significari intelliget. Est quaedam ἀνθρωποθυσία, quae in Lycae monte Lycaeis diis, Iovi et Pani, ipsis Lycaeis feriis fiebat: de qua nihil est quod dicam, quum ante me occupaverit omnia doctissimus Böttiger in Curt. Sprengelii sylloge Beytr. z. Gesch. d. Medic. T. I, P. II. num. 1. Hoc exemplum, utpote tum, quum haec scriberentur, Athenis vulgo notum, silentio praetermitti non poterat: notum enim fuisse apparet ex Platone id non tam exponentē, quam leviter tangente Rep. VIII, p. 565. D. Ἡ δὴλον ὅτι ἐπειδὴν ταυτὸν ἀρξεται δεῖν ὁ προστάτης πρὶ ἐν τῷ μύθῳ, ὅς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς, ἐφ. Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγγχνου ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερῶν ἐνὸς ἐγκαταμεμιγμένου, ἀνάγκη δὴ τοῦτῳ λυκῶ γεέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν ἄλγον; Ἐγὼ γε. Iam vero ut mons, ubi haec sacra fiebant τὸ Λυκαίων, et feriae τὰ Λυκαία, et dii οἱ Λυκαίοι vocabantur, ita et oppido nomen fuit τῇ Λυκαίᾳ. Steph. Byz. Λυκαία, πόλις Ἀρκαδίας.

Θεόχομης πεντηκοστῇ ἐκδῶ. παρὰ δὲ Μένιδαν Ἀδ-
 καιθα, μετὰ τοῦ θ. ὁ οἰκίτης Λύκαος. Pausan. VIII,
 27. Δύκαιαι, Ἀλυκαίαι. Legendum esse Λύκαιαι
 apparet ex VIII, 30. τὰς τε Διπυαίων καὶ τὴν Ἀρ-
 καίαν τελευχέας. Vidit et Badius. Ex hac Ly-
 caea sunt Λυκαῖαι ap. Pausan. VIII, 27. quos
 an Λυκαῖται & Lycoae oriundos (v. Pausan. VIII,
 30. Steph. Byz. v.) Leodem cap: pro Ἀνκόνταις
 substituit. Bae. immerito dubitat. Etenim ibi
 locum non habere Lycaeas ostendit praegres-
 sa Lycaea. At Ἀνκόνται non sunt a Lycoae, sed a
 Lyco, ut & ἄλλοι δημόται: itaque reponendi Λυ-
 κοῖται sunt.

RP. 315. D. Καὶ ἐγγυστερίας μεταποιήμα-
 νοι — Ἐγγυστερίας Schol. h. l. Schol. Aristoph.
 Vesp. 288. Suid. Etym. M. Phavorin. qui ex se
 invicem emendari possunt, exponunt de mulie-
 ribus τὰς χεῖρας ἐπιχεύουσας, quae alias dicuntur
 χονφόροι: assentitur Winkelmannus in Prae-
 fatione ad Monum. inedd. Sed qui possint hae
 χονφόροι appellari ἐγγυστερίαι, non assequor.
 Alii accipiunt de praeficiis: qui nec auctorem
 sententiae producere, nec rationem possunt:
 immo prorsus iis contrarium est, quod etiam
 Platonis aetate carmina sive naenias in funeribus
 cani solitas esse intelligitur ex Plat. Legg. VII,
 p. 800. D. Cic. Legg. II, 24. Equidem ἐγγυ-
 στερίας interpretor mulieres afflegium procu-
 rantes, quae significatio origini vocabuli uni-
 ce convenit. Iam vero, ut prorsus sententiam

scriptoris perspicias, Solon multa, quae olim circa funera Athenis obtinebant, sustulit, v. o. Iessum (Cic. Legg. H. 23.) itaque eum etiam of-
flegii consuetudinem cenfeo abolevisse. Quam
coniecturam firmat, quod fuit in XII Tabb.
Homini mortuo ne ossa legito, quo post fu-
nus faciat (Cic. ib. 24.); in XII Tabb. inquam,
quarum caput illud, quod versatur in funebri-
bus, de legibus Solonis translatum est (Cic. ib.
23. 25. 26.). Schol. Aristoph. Etym. Phav. ma-
lie habent ἐγχευρίας. Fic. *Eosque qui urnas*
ducerent, advocantes. An legit ἐγχευρίας?

P. 315. E. Φέρε δὴ σὺ πρότερον νομίζεις —
Leg. Φέρε δὴ σὺ, π. v. quod iam dudum a me
repositam firmavit nunc Leid. opd. Erasf.
p. 136. B. Φέρε δὴ σὺ, ἢ δ' ἐγὼ, εἰ τέχος ἢ αὐ-
τὸς ἀσθενήσας, ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, παρὶ οὗ σὺ
σπευδὴν μεγάλην ἔχῃς, πρότερον ὑγίαν κτήσεισθαι
βουλόμενος, τὸν ὑπαρκτὸν ἐκείνῳ τὸν φιλόσοφον εἰσά-
γεις ἂν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ τὸν ἰατρὸν ἂν λάβοις; Gorg.
p. 451. D. Ἰθὶ δὴ καὶ σὺ, ὦ Γοργία. Alcib. pr.
p. 108. C. Ἰθὶ καὶ σὺ.

P. 317. A. Πολιτικὰ ἄρα τὰ συγγράμματα
ταῦτά ἐστιν; ἃ οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι βασιλέων τε καὶ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα. — Formula κα-
λοῦσθαι οἱ ἄνθρωποι usitato vulgarique rei alicuius
nomini additur. Menon. p. 81. D. ἢ μόνον ἀνα-
μνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι. At πο-
λιτικῶν συγγραμμάτων vulgare nomen non est βασι-
λέων τε καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα, sed νόμοι.

Phaedr. p. 258. A. οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀνδρὸς πολιτικοῦ συγγράμματος πρῶτος ὁ ἐπανόστις γέγραπται; — Πῶς; — Ἐδοξέν μοι, Φησὶν, αὐτὸ τὸ σύγγραμμα κ. ἢ λ. quod solenne legis initium est. P. 278. Οὐ τρέπον δὲ Σόλωνι καὶ ὅστις ἐν πολιτικοῖς συλλόγοις νόμους ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν. P. 277. Οἱ νόμους τιθεῖς, σύγγραμμα πολιτικὸν γράφων: licet suspectus locus sit. Scribendum igitur e. Leid. ἰστίη, οὗς οἱ ἀνθρώποι νόμους καλοῦσι, βασιλέων κ. τ. λ. Nam reliquae eiusdem libri scripturarum varietates sunt incertae.

P. 318. A. Οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι ἄριστοι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων; οὐχὶ τοῦ βασιλέως; Φᾶθι. — Leg. οὐχὶ οἱ τοῦ β. e. Leid. et Stob. Eccl. eth. XLII, p. 278. ut supra οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κ. θαριετοῦ etc. Scribendum praeterea φαθί: nam penultima brevis est. V. Suid. v.

P. 318. E. Οὐκ οὐν ὑπὸ τε Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου — iam dudum emendavi ὑπὸ γε, quod nunc Leid. exhibet. Lach. p. 195. A. Οὐκ οὐν Φησὶ γε Νηίας. Cratyl. p. 383. B. οὐκ οὐν σοί γε, ἥ δ' ὅς, ὄνομα Ἐρμογένους. Gorg. p. 516. E. οὐκ οὐν οἱ γε ἀγαθοὶ ἡνέχου — et singulis fere paginis. Non aliter οὐτι γε. Hipp. mīm. p. 373. B. ὁ βέλτιστος Ἰππία, οὐτι ἐκὼν γε ταῦτα ποιεῖν — Phaedr. p. 242. E. λέγεται γε δῆ. — Οὐτι ὑπὸ γε Λυσίου οὐδὲ ὑπὸ τοῦ σοῦ λόγου — ubi nihil mutandum.

P. 319. E. Ἐφοῖτα οὖν δ' ἐνάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς αὐτῶν δ' Μένος, τὰ μὲν μαθησόμενός, τὰ δὲ ἀποδιδέμενός, ἀ τῇ πρετέρα ἐνηατηγίδι πῆρα τοῦ

Διός. — Post haec Steph. excidisse putabat
 ἑμαῖθ' καὶ ἑμαῖθ' καὶ, vel παρὰ Διός, hoc se-
 cutus Ficinus vertentem *acceperat*. ἑμαῖθ'
 καὶ tacitus addit Wessel. ad Diod. T. I, p. 394.
 Ego vero ante praepositionem παρὰ infero μεμα-
 ῖθ' καὶ, neglecto augmento ut Apoll. p. 20. A.
 Phaedon. p. 89. A. Gorg. p. 516. A. Tim. p. 69.
 E. coll. Valcken. Ann. in N. F. p. 400. et ter-
 minatione facta in litteram η, ut in vetustissimis
 Platonis exemplis legebant Ponticus Heraclides
 et Panaetius Stoicus ap. Eustath. ad Od. ψ,
 p. 1496. Rom. p. 813. Bala. Bo, quo posui, lo-
 co cod. Paris. habet μεμαῖθ' καὶ, in quo laet ve-
 ra lectio, firmanda illa ex Schol. Od. T, 178.
 (cuius verba ex parte Etyim. M. γ. Ἐννέωροι ha-
 bet): Μυθολογέται μὲν, Εὐκλείης καὶ Διός Μίνωα ἐν
 Κρήτῃ οἰκοῦντα δι' ἐννεαετίας ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν πα-
 τέρα παιδευθῆσόμενον, καὶ ὡς παρὰ σαφιστοῦ μαν-
 θάνειν καὶ δέοντα· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τοῦ χροῦτος τὰς
 ἀποδείξεις δίδοναι ὡς μεμαῖθ' ἦτοι. (1. μεμαῖθ' καὶ)
 ἐν τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ Διός → ἡ δὲ λατο-
 ρία παρὰ Πλάτωνι. Quod refiat, docti dissident,
 novemque continuos annos apud Iovem Minos
 versatus dicatur esse, an nono quoque anno:
 posterior sententia est Stephani in Plat. T. II,
 p. 390. A. Casauboni ad Strab. X, p. 750. cuius
 argumentum facile est refutare ex Etyim. M. et
 Apollon. Soph. v. Ἐννέωροι, Spanhemii ad Cal-
 lim. H. in Dian. 193. et Clarkii ad Od. l. c. qui-
 bus tamen prorsus adversantur nostri scriptoris

verba: ἃ τῇ προτέρᾳ ἐναετηίδι μεμαθήκη παρὰ τοῦ Διός. Et omnino falsa est omnis haec opinio indeque orta, quod Plato Legg. I, p. 624. A. Heraclid. Pontic. p. 6. ed. Hal. Clem. Alex. Stromm. II, p. 152. 19. et Auctor Minois h. l. tempus illud definiunt locutione δι' ἐνάτου ἔτους, quam vulgo exponunt: *nono quoque anno*. At vera formulae significatio est *per novem annos*, ut iam Davil. in Max. Tyr. p. 630. monuit. Nam quum ex loco, ad quem scribimus, appareat, ex huius scriptoris sententia per novennium ab Iove eruditam Minoem esse, etiam illis verbis δι' ἐνάτου ἔτους et ἐνάτῳ ἔτει (p. 319. C.), quibus idem in eadem re utitur, novennii spatium significari necesse est. Erat qui putaret huic interpretationi obesse quod Legg. I. c. legatur: μὲν οὖν καὶ Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἐκάστοτε συνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους: sed ibi ἐκάστοτε non tam ad illud δι' ἐνάτου ἔτους, quam ad τὴν τοῦ πατρὸς συνουσίαν pertinet, et est de singulis conventibus eorum intra novenne tempus: ut intellexisse videtur etiam Ge. Syn-cellus Chronogr. p. 163. Paris. Μίνως ἰθαλασσοκράτει, καὶ κρίσιν (l. Κρησιν) ἐνομοθέτει, κομίζων τοὺς νόμους ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐν ἰδίᾳ (l. Ἰδα) ἐναετηίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις ἐλέγχει. Fallitur igitur Gallus quidam in Hist. Acad. Inscr. T. II, p. 70. Hag. duas de Minois Iovisque conciliis famas obtinuisse putans, alteram quae nono quoque anno, alteram quae per novennium eos una fuisse traderet.

P. 320. D. Μησθεις γὰρ αὐταῦ τοῦ ὀνόματος
 Φησιν. ὡς βασιλεύματος γένοιτο θνητῶν βασιλῶν.
 Καὶ ἀλυσίων ἦνασσε περικτιδίων ἀνδράπων, Ζηνὸς
 ἔχων σκῆπτρον, τῷ καὶ πόλεων βασιλεύει. — Fic.
Qui mortalibus regibus praeestitit. Legit igitur
ὅς βασιλεύματος, ut codd. Paris. Leid. quod
probarem, si scriptum esset ἐγένετο: quum sit
γένετο, etiam ὡς est retinendum, quamvis veri-
similiter in Hesiodicis ὅς fuerit. Enallage modi
ὡς γένοιτο καὶ ἦνασσε non inusitata est praesertim
tali loco. Legg. I, p. 629. E. Οἱ μὴ τολμή-
σουσι μὲν ὄρεσιν φόνον αἱματόεντα, Καὶ θηῶν ὄρε-
γοιντ' ἐγγυθεν ἰστάμενοι. II, p. 667. D. θυήτε τι-
νὰ ὠφέλειαν μήτε ἀλήθειαν μήτε ὁμοιότητα ἀπεργα-
ζόμενον παρέρχεται, μηδ' αὖ γε βλάβην· ἀλλ' αὐ-
τοῦ τούτου μόνου ἕνεκα γίγνοιτο τοῦ συμπαρεπομέ-
νου τοῖς ἄλλοις, τῆς χάριτος. Euthyphr. extr. καὶ
ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω οὐδὲ και-
νοτομῷ περὶ αὐτὰ, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι
ἄμεινον βιώσοίμην. Tim. p. 18. D. ὅπως μηδεὶς
ποτε τὸ γεγεννημένον αὐτῷ ἰδίᾳ γινώσκειτο, νομί-
σουσι δὲ πάντες πάντας αὐτοὺς ὁμογενεῖς. Vulgo
soloece νομίσωσι, ut passim apud Platonem pec-
catur in structura conjunctionis ὅπως. Ita Legg.
I, p. 632. G. ὅπως πάντα ταῦτα ξυνδήσας ὁ νοῦς ἐπό-
μενα σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη ἀποφάνη, corrigen-
dum ἀποφαίη. Ap. Xenoph. Mem. I, 1, 6. nunc
legitur ὅπως ἀποβήσοιτο, contra usum linguae:
reducendum postliminio ὅπως ἂν. Cf. Wolf. ad
Dem. adv. Lept. p. 266. Iam vero Hesiodi lo-

eus, qui ut plura apud Platonem ex poetis laudata, v. c. nobilis Orphei versus Legg. II. p. 669. D. nondum inter fragmenta relatus est; indubie fuit ἐν ταῖς μεγάλαις Ῥοίαις, et pristino mitiori restituetur, opinor, ita scribendo:

Μίνως, δ' αὖ βασιλεύσας ἦν θνητῶν βασιλεὺς,
Καὶ πλείων ἦν αἰσὲς ταρακτιόνων ἀνθρώπων,
Ζηρὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πόλει βασιλευσεν.

Nomen Minois principio primi versus collocatum fuisse apparet ex Nostri scriptoris verbis, μνησθεὶς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος Φησί — Post σκῆπτρον pro commate maiorem posui interpunctionem, et accentu mutato scripsi πόλει. Quid enim potest frigidius proferri hac sententia: *Per multis hominibus imperabat Iovis sceptrum tenens, quocum etiam civitates regebat?* Neque enim alii sunt permulti illi homines, aliae hae civitates: itaque et ingrata repetitio inest, et particula *etiam* non modo supervacanea, sed omnino est inepta. Nec memini me apud Homerum aut Hesiodum legisse formulam πόλει βασιλεύειν ita absolute, ut hic, usurpatam; nec usquam apud illos est πόλει, sed omnibus locis πόλει. Quid itaque? Litteramne mavis immutare, ne illepidum dictum tollatur; an accentum, ut multo melior et vatis sermoni convenientior evadat locus? Hoc enim efficitur ea, quam proposui, scriptura hunc fundente sensum: *Per multis hominibus imperabat, Iovis sceptrum tenens, quo-*

~~etiam~~ *etiam multos in ditte tene-*
bant. Nam qui summi dei, a quo omne impe-
 rium mortalibus regibus conceditur, scepro
 titur, propter id ipsum potens est. Ita nescio
 an ap. Hom. Il. B, 100 ff. latissimum Agame-
 mnonis imperium inde derivetur, quod sce-
 ptrum Iovis habuerit. Usitatissima vero locutio
 est πολέεσσι f. ἐν πολέεσσιν ἀνάσσειν, a qua nihil dif-
 fert πολέων βασιλεύειν. V. Il. I, 73. P, 308. Od.
 O, 240. T, 110. Ω, 26.

Venio nunc ad difficillimum et corruptissi-
 mum *de Legibus* opus; quod habet quidem
 nonnulla, quibus discrepet abs ceteris Platonis
 dialogis, neque tamen quae tanti sint momenti,
 ut propter ea abiudicari nostro philosopho pos-
 sit, cui iam Aristoteles in Politicis diserte tribuit.
 Immo in prioribus libris agnosco absolutam Pla-
 tonis artem, non illam in rotunda orationis con-
 formatione, aut in abumbrandis colloquentium
 ingeniis sitam, sed in peculiari et propria sen-
 tentiarum compositione, qua licet a diversissi-
 mis egressos ad eundem lectores finem deducit,
 et veluti scenicus poeta, varias quasi fabulae
 partes ita coniungit, ut non solum ob externam
 operum formam, sed etiam ob universam sin-
 gulorum librorum compagem, sicut Shakspea-
 rius a nonnullis systematicus poeta est appella-

tus, ita Plato possit dramaticus philosophus vocari. Ab illius autem artis intelligentia omnis fere *indagatio pendet finis et scopi operis et singularum partium tam inter se quam cum communi-scopo nexus*: quae res quoniam in Legibus, ut in plerisque Platonis scriptis, haud est facillima, nunc a nobis tangetur potius, quam excutietur.

Tria potissimum, inquit Aristoteles Polit. IV, 1. p. 217 ff. politici interesse nosse: πολιτείαν τὴν ἀρίστην, τίς ἐστὶ, καὶ ποῖα τις αὖ οὐσα μάλιστα εἴη κατ' εὐχὴν, μηδενὸς ἐμποδίζοντος τῶν ἐκτός; deinde τὴν ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἀρίστην, h. e. quae optima sit certis civitatibus; pro sua quibusque conditione; postremo τὴν ἐξ ὑποθέσεως πολιτείαν, h. e. civitates, quales vulgo sunt, optima forma multum inferiores. Δεῖ γὰρ, addit, καὶ τὴν δοθεῖσαν δύνασθαι θεωρεῖν, ἐξ ἀρχῆς τε πῶς αὖ γένοιτο, καὶ γενομένη τίνα τρόπον αὖ σώζονται πλεῖστον χρόνον. λέγω δέ, οἷον εἴ τιμι πόλει συμβέβηκε μήτε τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν, ἀχορήγητόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, μήτε τὴν ἐνδεχομένην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἀλλὰ τίνα φανυλότηραν. Et paullo post: διὸ πρὸς τοῖς εἰρημέτοις καὶ ταῖς ὑπαρχούσαις πολιταῖς δεῖ δύνασθαι βοηθεῖν τὰ πολιτικῶν, καθάπερ ἐλέχθη καὶ πρότερον. Eadem reipublicae genera Plato Legg. V, p. 739. A — Et quamquam minus definite recenset, eorumque primam tractavit in Politia, in qua de perfecta civitate et perfecta iustitia quaerit, quas secun-

dum Platonis doctrinam non posse dirimi, mirum est fuisse, qui non intelligeret admonitus. Haec respublica optima simpliciter, quum infinitas civium animis leges haberet, latis extrinsecus non indigebat: alteri vero eatenus tantum optimae, quatenus nationis indoles, natura soli, terrae situs et alia ad civitatem pertinentia sinerent, legislatione maxime opus erat, nec tamen ea prorsus absoluta, sed quae aliquid bene eruditorum civium arbitrio permetteret: quam rempublicam descripsit in opere de Legibus, in quo permulta singulorum recto iudicio ac voluntati relinqui significatur haud semel. Commode igitur Aristoteles Polit. II, 4. p. 77. Τῶν δὲ Νόμων τὸ μὲν πλεῖστον μέρος νόμοι τυγχάνουσιν ὄντες, ὀλίγα δὲ περὶ τῆς πολιτείας εἰρημα· καὶ ταύτην βουλόμενος κοινοτέραι ποιεῖν ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πάλιν πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Commode etiam Appuleius de habit. doct. Plat. II, p. 27. Elm. postquam de Politia exposuerat, *Eiusmodi civitatem, inquit, nullis extrinsecus latis legibus indigere: regia quippe prudentia et eiusmodi institutis ac moribus, quibus diotum est, fundata ceteras leges non requirat. Et hanc quidem, ut figmentum aliquod veritatis, exempli causa per se compositam vult esse Rempublicam. Est et alia optima quidem et satis iusta, et ipsa quidem specie et dicis causa civitas fabricata, non ut superior sine evidentia, sed iam*

cum aliqua substantia. In hac non suo nomine, de statu et de commodis civitatis requirens originis eius principia et fundamenta disponit, sed eo tendit, quemadmodum civilis gubernator eiusmodi locum conventusque multitudinum nactus, iuxta naturam praesentium rerum et conveniarum debeat facere civitatem plenam bonarum legum et morum bonorum. Cf. Procl. in Polit. p. 350. At prae-sentiunt, qui Leges praestare Reipublicae opinantur et huius in illis naevos scilicet emendare Platonem voluisse: cuiusmodi laudatoribus responsurus fuisset, quod Solon ap. Procl. in Tim. I, p. 25. fertur dixisse πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι καλλίστους ἔθηκε νόμους· οὐ γὰρ καλλίστους θεῖναι, ἀλλὰ τοὺς δυνατοὺς, ἔφη, εἰδέναι δὲ τοὺς κρείττους. Praeterea tertium de civili disciplina librum promisit Plato Legg. I. c. E. διὸ δὴ παραδείγμα γέ πολιτείας οὐκ ἄλλη χρὴ σκοπεῖν, ἀλλ' ἐχομένους ταύτης τὴν ὅτι μάλιστα τοιαύτην ζητεῖν κατὰ δύναμιν. ἣν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπιτελεῖν ἔχουμεν, εἴη τε ἂν γυνομένη πῶς ἀθανασίας ἐγγύτατα· καὶ ἡ μὲν δευτέρως· τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα, εἰάν θεὸς ἐθέλῃ, διαπερανοῦμεθα. Haec tertia civitas non est alia, quam Aristotelis illa ἐξ ὑποθέσεως, et emendationis et talis legislationis indiga, quae nihil infinitum relinquat, omnia legibus constitutis adstringat. Cf. Legg. IX, p. 876. A — E. Sed morte praepeditus nec hoc politicum opus scripsit, et neutrum adeo eorum, quae supersunt,

absolvit. Legibus enim addere voluit libellum aliquem, qualis est Epinomis ab aliena manu adiecta, qua de re mox dicetur: Rempublicam continuavit quidem in Timaeo et Critia, qui et ipse est imperfectus; at quartum dialogum, in quo, ut in prioribus Socrates, Timaeus, Critias, sic Hermocrates quoque verba faceret (v. Critias p. 108. A ff.), quo minus componeret, Parca prohibuit. Quodsi haec perfecisset, multo accuratius de civili ipsius doctrina iudicare possemus, quam nunc possumus, et mirae accusationes, quae in eum coniectae sunt, obtinissent fortasse.

Redeo ad Leges, quarum causa suscepta est tota disputatio de civilibus scriptis Platonis. Nunc enim, cognitis utriusque operis finibus, non difficile est perspicere, consilio scriptorem propositae in Republica civitati nullam certam sedem, qua condi fingeretur, assignasse, quod sit optima simpliciter; at ei, de qua dicit in Legibus, concessisse Cretae quandam regionem, quam describit IV, p. 704. B ff. *Magnetum* civitatem appellat VIII, p. 848. D. IX, p. 860. E. XI, p. 919. D. XII, p. 946. B. p. 969. A. sed postremo loco ita, ut fictum nomen esse facile intelligas. Olim tamen Magnetes in Creta habitasse, qui posthac migrarunt in Asiam minorem et condiderunt Magnesium ad Maeandrum, colligere licet ex collatis locis Plat. Legg. XI, p. 919. D. XII, p. 946. B. Strab. XIV, p. 943.

Schol. Apollon. Argon. I, 584. Schol. Plat. Ruhnck. p. 234. quod fefellit Meursium in Creta sua. Locum, quem illi deseruerunt, Plato concedit huic reipublicae. V. Legg. IV, p. 704. C. De hac igitur civitate ita disferit, ut duae operis partes distingui possint, altera *generalis*, de universa reipublica institutione, usque ad V, p. 734. E. altera *specialis*, in qua singulae leges recensentur; utraque habet quandam confusio-
nis speciem, sed in qua confusione, quod aiunt, *τάξις ἀτακτος καὶ ἀταξία ποικίλ' τινα περιλαμβάνει τάξιν*. Et in prioribus quidem libris, quos nunc solos curamus, disputatur de variis civitatum institutis secundum ordinem virtutum, ad quas pertineant: itaque primi libri parte priore de iis, quae ad *fortitudinem*, inde usque ad finem lib. II. de iis, quae ad *temperantiam*, et lib. III. de iis, quae ad *prudentiam* spectant, exponitur: quod fortasse difficilius erat invenire, nisi ipse Plato I, p. 632. E. significasset. Iam de *personis* equidem nihil certi reperio, et videntur *Cliniae* et *Megilli* nomina ficta potius quam vera esse, ac propter id tantum assumpta, quod aptum ad rem Platoni videbatur Cretensem et Laconem de legibus loquentes inducere: quapropter etiam *ἡθεποια* prope omnis neglecta est, exceptis paucis hisque tectioribus, quibus quodammodo pinguntur Laconis mores et indoles. Sic I, p. 626. C. in verbis Megilli, *πᾶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίνατο, ὡς θεῶ, Λακεδαιμονίων γε ὅστις*

οὖν; non solum ὃ θεῖς Laconismum redolet, de
 quo v. Schol. h. l. Menon. p. 99. D. de Virt.
 p. 379. D: Aristot. Eth. Nicom. VII, 1. sed et
 Λακεδαιμονίων ὅστισιν: certe idem I, p. 653. B.
 ἐγωγ' εἵποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὅστισιν. Mox
 p. 642. C. Laco inquit: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν, ὃ Μέγιλ-
 λας, ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ ἧ καλῶς ἐρέξεν: in quo
 Laconicorum puerorum scommate illud οὐ κα-
 λῶς ἢ καλῶς ἐρέξεν, prorsus abhorret ab Attico
 usu, notante etiam H. Stephano Thef. L. Gr.
 T. III, p. 672. F. 'Ρέζειν καλῶς, κακῶς, καλὰ, κα-
 καῖ etc. Homericum et Pindaricum est. V. II.
 Γ, 354. Od. Σ, 15. Ψ, 56. Pindar. Olymp. IX,
 142. Pyth. IX, 171. Quare prorsus persuasum
 habeo, e Laconico Dorismo illud Platonem ar-
 ripuisse. Scabrum, confusum, maxime bre-
 vem passim Megilli sermonem esse taceo. Sed
 hoc utut est, rectissime de Platone dicit Basilus
 M. Epist. CLXVII. Opp. T. III. p. 187. D.: Ὅπου
 δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐκτείνεται ταῖς διαλόγοις, τῆς μὲν
 συγκρίσεως ἐνεκεν τῶν πραγμάτων κτήρηται τοῖς προ-
 διαλεγομένοις· οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπει-
 κυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν· ὅπερ ἐποίησεν ἐν ταῖς Νόμοις.
 Postremo *hospes Atheniensis* quinam sit, a mul-
 tis est quaesitum. In scholio collectionis Ruhn-
 k. p. 214. quod referendum est, ni fallor, ad
 Georgium Gemistum, ex cuius Commentario
 Ms. in Legg. I. excerptas arbitror esse uberiores
 in eum librum annotationes, in illo igitur scho-
 lio e Legg. V, p. 739. B. colligitur esse Plato-

nem, quod ibi a se iam antea Rempublicam scriptam hospes dicat esse: absurdius commentum, quam in quo refutando ponam operam. Attamen esse Platonem ipsum idcirco arbitreris, quod si alius quicumque significaretur, nominatim productus esset probabiliter: sin inducere sese ipsum volebat, melius id fiebat suppresso nomine. Nobiscum facit Cicero Legg. I, 5. contra Aristoteles Polit. II, 4. p. 77. et recentiorum plerique Socratem vocant; quod mero sit errore: quippe in Creta colloquium agitur, quam numquam Socrates viderat; nec ulla causa fingi aut excogitari potest, cur Socratis personam toties suo nomine proditam nunc celaverit. Ceterum lepidissimum omnium est, quod Fabricius B. Gr. T. III. p. 101. ed. Harl. Salvanum Socrati Leges ait tribuere: quem de colloquente in Republica Socrate dicere, ei qui legit Platonem, primo liquet adspectu.

Quo minus autem colloquentes inter se personae sunt definitae, eo minus de certo quodam tempore, quo peroratos de Legibus dialogos finxerit, est cogitandum: quod video facere Hemsterhusium ad Lucian. Timon. T. I. p. 347. Bip. Et vereor, ut quidquam reperias, unde tempus illud exputes: nisi quod paucis diebus ante aestivum solstitium, qui dies est VIII. Iulii, agi colloquium dicitur III, p. 683. C. quod cur statueret, plures haud dubie erant causae, quas exquirere fortasse non

fuerit nostrum. Multo tamen gravior quaestio
 est, *quando scriptum* opus sit: quam certiori-
 bus rationibus licet complecti. Etiam si enim
 Aristoteles Polit. II, 4. p. 76. post Rempubli-
 cam compositum non tradidisset, tamen com-
 parata utriusque libri indole clare agnosceretur:
 quippe illa amplo, copioso, ornato, hoc
 modico, subtili, temperato, humili genere
 scriptum est; illam poema quam prosarium opus
 potius dixeris, vel certe mediam inter poesin
 et pedestrem sermonem: hoc habet quidem
 succum aliquem, ut Cicero ait, neque tamen
 plurimum sanguinis, et integram valetudinem,
 nec tamen iuvenilem sed eam, qua senectus
 gaudeat vegeta. Orationis et sententiarum te-
 nor in hoc summissior, etsi passim asurgit paul-
 lulum; humi tamen serpit, quum in divina Re-
 publica auctor *sublimi feriat sidera vertice*.
 Cur autem in Legibus iam non coelum tangat,
 requiris? Ipse respondet II, p. 657. D. dicens,
ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῶν ἡμᾶς ἐλαφρόν ἐκλείπει γυν: ac
 minime dubito, quod senex passim Atheniensis
 hospes dicatur esse, (v. I, p. 625. B. p. 634. D.
 III, p. 685. A. IV, p. 715. D. VI, p. 769. A.)
 inde venisse, quod ipse Plato, quum scriberet,
 esset senex: id quod etiam Plutarch. de Isid. et
 Osir. p. 370. E. testatur. Quid mirum igitur, si
 graviore, ut senem decet, stilo leges suas ex-
 araverit, veluti si quis aereis tabulis insculpat?
 Quid mirum, si ea aetate artem philosophandi

potius quam verborum elegantias confectus sit? Ipse ait I, p. 627. C. καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρὸς ποὺ ἐμοὶ τα καὶ ὑμῖν, ἐν ταύτῳ ὀνόματα θησείην (ita enim legendum docebo), ὅτι νικάντων μὲν τῶν ποιητῶν ἢ πε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὐτῇ πάντα ἦσαν αὐτῆς λέγουσι ἂν, κρείττον δὲ ἡττωμένων. οὐ γὰρ εὐτυχισμένης τε καὶ ἀσχημοσύνης ἐπαράτων ὅσκα τανῶν σκοποῖμαθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὁρθέτητός τε καὶ αἰμαρτίας περὶ νόμων, ἥτις ποτὲ ἐστὶ φύσει. Iam verò ut accuratius definiam tempus, post Ol. CVI, i. demum, h. e. post annum aetatis LXXIV. Leges compositaе sunt; ut apparet e memorata I, p. 638. A. Syracusiorum, h. e. Dionysii minoris victoria de Locrensiбus. Cf. Bentlei. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Quae ratio eo est firmior, quo probabilius est, repetitam recensitionem, quam alias in scriptis suis exercuisse Platonem, animadvertit Wolf: Prolegg. ad Hom. p. CLIII. non esse adhibitam huic libro: plura enim vestigia licet deprehendere moventia suspicionem; nec absolutum esse nec expoliturum, nec ultimam ei a scriptore manum admotam. Quid quod ne editum quidem a Platone, sed ab amico eius ac discipulo, *Opuntio Philippo* transcriptum e ceteris et publicatum tradunt veteres ap. Diog. L. III, 37. Suidam v. *Φιλόσοφος* et inde Eudociam p. 425.? Nam apud Suidam voci *Φιλόσοφος* praefigenda verba *Φίλιππος Ὀπουντίας*: quae posteaquam perierunt; totum caput, quod multo olim supe-

riorem locum tenuisse necesse est, ut servaretur ordo alphabeticus, sede sua videtur motum esse. Sed de hoc saltem ex parte ab aliis est monitum. Ipsam autem illam famam non habeo cur in dubium revocem: quamquam certo scio falsum esse, quod ab eodem Philippo primum in libros Platonis Leges divisas esse ibidem Suidas narrat. Non multo tamen post Platonis obitum editas esse Leges, verisimile est ex iis, quae disputavit Schneiderus Praef. ad Cyrop. p. XIV ff.

Huc quoniam semel deveni, pauca dicam de *Epinomide*, quam additam ab *Opuntio Philippo* tradunt *Diog. L.* et *Suid. ll. cc.* Sane ea est illius dialogi a Platonis ingenio et indole discrepantia, ut non modo *Franc. Patritius Discuss. Perip.* p. 225. et p. 251. ac *Sallierius Hist. Ac. Inscr. T. III*, p. 143 ff. sed ipse *Anglus interpres Taylorus*, cetera minime criticus, *Verf. Opp. Plat. T. II*, p. 387. spuriam iudicarent. Quamquam *Sallierius* fallit, quum perfectum de Legibus opus et superfluam *Epinomida* censet esse: nam eiusmodi scriptum ipse *Plato* promittit *Legg. VII*, p. 818. E. nec absoluta est disputatio de institutione τοῦ νυκτερινοῦ συλλόγου, quae ipsa institutio pertractatur in *Epinomide*: ut dubium non sit, ex Platonis consilio esse additam, sive illud e *Legg. l. c.* auctor cognoverit, sive ex ipsius ore philosophi, cuius amicus fuit, coram exceperit. Egrege

etiam argumentum Epinomidis convenit cum Philippi scriptis, quorum indicem Suidas servavit: nam illi insunt plurima geometricae, arithmeticae, harmonicae, astronomicae, physicae dicta; in hoc autem recensentur libri περι τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περι χρόνου, περι ἐκλείψεως καὶ περι μεγέθους ἡλίου καὶ σελήνης καὶ γῆς α', quod respicit Stob. Ecll. phys. P. I, T. II, p. 558. Heeren. περι ἀστραπῶν, περι πλανητῶν, Ἀριθμητικά, περι πολυγώνων ἀριθμῶν, Ὀπτικῶν β', Ἐνόπτικῶν β', Κυκλικὰ, Μεσότητες. Et eximium mathematicum fuisse testatur etiam Proclus in Euclid. II, p. 19. Φίλιππος δὲ ὁ μεταῖος Πλάτωνος ὦν μαθητὴς καὶ ὑπ' ἐκείνου προτραπείς εἰς τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ζητήσεις ἐποιεῖτο κατὰ τὰς Πλάτωνος ὑφηγήσεις, καὶ ταῦτα προὔβαλεν ἑαυτῷ ὅσα ᾔετο τῇ Πλάτωνος Φιλοσοφίᾳ συντελεῖν. οἱ μὲν οὖν τὰς ἱστορίας ἀναγράφαντες μέχρι τούτου προάγουσι τὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης τελείωσιν. Corruptus est ὁ μεταῖος iste; reponendus ὁ Ὀπουντιός. Quae emendatio si cui videatur audacior, is mendosissimum librum cogitet esse. Ita in eadem pag. legitur ὁ Κυζικίνος Ἀθηναῖος: at Proclus scripsit ὁ Κυζικηνὸς Τιμόλαος, qui memoratur ap. Diog. L. III, 46. Et ibidem post verba Οἰνοπίδης ὁ Χῖος delenda sunt haec, ὁ τὸν τοῦ μνηίσκου τετραγωνισμόν εὐρὼν καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηνάιος, repetita ex seqq. Haec, ut dixi, in eadem pagina; ne leviora enumerem. Quid autem si ne Proclus quidem Epinomida ad Platonem retulit? qui in Euclid. I,

p. 12. πάλιν ἐκεῖνα θεωρησόμεν, αἰτ, ὅπως ὁ Πλάτων θρυγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσεῖρηκε, καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῷ νοητὴν ἐπινομήδῃ συνθεῖς καὶ παραδίδωσι. Locus corruptissimus, quamobrem iam Sim. Grynaeus asterisco notavit. Emendo certissime: καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῶν, ἐν ᾧ τὴν Ἐπινομίδα συνθεῖς καὶ παραδίδωσι. Illud αὐτῶν plane est necessarium. Sic paullo post; πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα διήκει διὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τὰ καὶ αὐτὰ ὑπάρχοντα τῇ κοινῇ φύσει τῶν μαθημάτων. ἀλλ' ὡς ἡμεῖς ἀν Φάμεν, προσεχὴς μὲν ἐστὶν αὐτῶν σύνδεσμος κ. τ. λ. Respicitur Epinomi. p. 991. E. Ἀνάγκη γὰρ τό γε τοσοῦτον φράζειν· πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα καὶ ἀρμονίας σύστασιν ἅπασαν, τῆς τε τῶν ἀστρων περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν, οὕσαν μίαν ἁπάντων ἀναφανῆναι δεῖ τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι. ἀναφανήσεται δὲ, ἂν, ὃ λέγομεν, ὅρθως τις εἰς ἐν βλέπων μανθάνῃ. δεσμὸς γὰρ πεφυκὼς πάντων τούτων εἰς ἀναφανήσεται διανοουμένης. Nec in editis Procli scriptis laudatam usquam Epinomida reperi, etsi alias permagnihabetur ab recentioribus Platoniciis, ut a Ficino, Serrano, Taylora, aliis. At externa, fateor, haec argumenta sunt, quibus eius infirmare auctoritatem studui: tamen ex ipso petita dialogo non praetermissi, quod suppetebant nulla; sed quod opportuno magis loco censui reservanda.

Magna pars hominum non uniuscuiusque rei dignitatem praestantia et utilitate metiuntur,

sed ducuntur splendido aliquo titulo, raraque imprimis conſectantur. Videlicet quæ merces magno numero venales ſunt, quâmvīs pretioſæ, viles habentur copia ſua: at ſi quæ pauca & multis, quæ perire dudum, ſuperſunt, iis deſiderio eorum, quæ perire, cumulus accedit grâtiæ. Tali commendatione Plato non indiget; tamen nescio an de Legibus opus propter id ipſum ſit cupidius amplectendum, quod nihil quidquam id genus, eo excepto, e Graeca antiquitate ſervatum intègre ſit, unum omnium de lege librorum ætatem tulerit. Nèque enim quisquam, credo, erit, qui nulla præterea putet de re graviffima ſcripta condidiſſe Graecos: qui, ut ſummos habuerunt legiſlatores, ita rem civilem inde a Pythagora philoſophis rationibus comprehendere conati ſunt, et multo etiam ante peregrinas terras peragrarunt, ut varias gentium conſuetudines et inſtituta vitæ cognofcerent. Non incommodum autem videtur recensere eos de lege ſcriptores, quorum ad nos pervenit notitia: unde coniectura fieri poſſit de univerſa mole natorum in Graecia voluminum, quæ non modo ad civilem doctrinam, ſed ſpeciatiim ad leges pertinerent. Et primum quidem *philophos ea de re libros*, ex quibus præſtantiffimum eſt indubie hoc Platonium, quamobrem etiamnum eſt in manibus, deinde vero *hiſtorica commentaria*, ordine temporum commemorabo; quæ quidem

ipso nomine significant, se non tam ad respublicas spectare, ut v. c. Aristotelis et Pontici Heraclidæ Politiae, quam ad instituta legesque populorum et civitatum.

Primus philosophorum, qui de lege scripsit, quantum equidem sciam, est *Ocellus Lucanus* περὶ νόμου καὶ βασιλείας ap. Archytam sive quisquis est auctor epistolæ ap. Diog. L. VIII, 80. ex quo libro fragmentum recitat Stob. Eccl. phys. P. I, T. I, p. 338 ff. quod nollem Heerenio P. II, T. II, p. 206. suspicionem movisset, Ocellum in eo de lege naturæ disputasse; neque enim additum καὶ βασιλείας eam coniecturam admittit. *Democriti* autem νομικὰ αἰτία ap. Diog. L. IX, 49, dubium est ad legislationem an physicam doctrinam pertinuerint. Sequuntur *Archytas* περὶ νόμου καὶ δικαιοσύνης ap. Stob. Eccl. eth. XLI, p. 267. p. 268, XLIV, p. 314. ad quod scriptum Menagius male refert Archytæ modo laudatum locum: item *Crito* et *Simon* Socratici περὶ νόμου ap. Diog. L. II, 121. 122. *Antisthenes* Cynicus περὶ νόμου ἢ πολιτείας et περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου ib. VI, 16. *Speusippus* Academicus περὶ νομοθεσίας ib. IV, 5. *Xenocrates*, eius successor, περὶ δυνάμεως νόμου ib. 12. *Aristotelis* memorantur τὰ ἐκ τῶν Νόμων Πλάτωνος γ' ap. Diog. L. V, 22. vel saltem β', ut tradit Anonymus in vita eius; praeterea Νόμων δ' ap. Diog. l. c. 26. quamquam Anonymus habet Νομίμων. Ex hoc opere viden-

tur esse singulares Aristotelis leges, quotquot passim citantur: ut νόμοι συμποτικοί ap. Athen. V, p. 186. B. si modo genuini erant; νόμοι ἀνδρῶς καὶ γαμετῆς ap. Anonym. συσσιτικός sc. νόμος ap. Procl. in Polit. p. 350. unde quidam *Convivium* Aristotelis exsculpfit. Gnathaenae meretricis νόμον συσσιτικὸν affert Athen. XIII, p. 585. B. Corrigen- di autem ex his locis videntur Diogenes et Ano- nymus, qui νόμον συστατικὸν habent. Cf. Con- ring. in Aristot. Polit. p. 575. Accedunt *Hera- clidae Pontici* περὶ νόμων ap. Diog. L. V, 87. IX, 50. Cic. Legg. III, 6. quem locum male intellexit Ern. Clav. Cic. v. Heraclides; *Theo- phrastii* Νόμων κατὰ στοιχείον κδ ap. Diog. L. V, 44. quod opus videtur mixti ex philosopho et historico argumenti fuisse, et citatur frequen- tissime, v. c. Cic. Finn. V, 4. Digest. I, 3, 3. 6. Stob. Eccl. eth. III, p. 40. XXXVII, p. 220. XLII, p. 280. LXX, p. 441. Procl. in Polit. p. 350. Poll. VIII, 52. X, 19. Harpocr. et Suid. multis locis. Adde quae habet praeterea Me- nag. ad Diog. l. c. Ibidem Laertius meminit eiusdem Νόμων ἐπιτομῆς ι', et περὶ νόμων α', περὶ παραινόμενων α' ib. 47. *Aristoxeni* δεκάτη παιδευτι- κῶν νόμων citatur ap. Diog. L. VIII, 15. πολιτικῶν νόμων ὄγδοος ap. Athen. XIV, p. 648. D. ac for- tasse eiusdem σύμμικτοι συμποτικοί ap. Athen. l. c. p. 632. A. et ipsi sunt νόμοι. Iam vero *Deme- trius Phalereus* non solum ipse plura scripsit huc spectantia, ut περὶ νόμων α' et περὶ τῆς Ἀθήνης.

νομοθεσίας ε' ap. Diog. L. V, 80. ubi v. Menag. et ap. Suid. v. παρήστασις et σκαφηφόρος, Cic. Legg. II, 25. ff. III, 6. Finn. V, 19. qui libri mixti argumenti erant, ni fallor, ut Theophrasti; fed et Ptolemaeo Soteri auctor fuit civilium scriptorum colligendorum, unde origo repetenda Alexandrinae bibliothecae. V. Plutarch. Apophth. Regg. p. 189. D. If. Casaub. ad Diog. L. V, 78. Periz. ad Aelian. V. H. III, 17. Catalogos legum in ea servatarum confecit *Callimachus*. V. Fragmm. Callim. p. 353. ed. Graev. Ultimo loco apponendi Stoici. *Zeno Cittieus* περί νόμου est ap. Diog. L. VII, 4. ex quo libro indubie sunt illa ap. Cic. N. D. I, 14. *Zeno autem — naturalem legem divinam esse censet, eamque vim obtinere recta imperantem prohibentemque contraria:* unde etiam Legg. I, 6. Cicero profecit. Eadem fere Graece habent Clem. Alex. Stromm. I, p. 151. 37. et Job. Eccl. eth. XLII, p. 278. 38. sine auctore. Sequuntur *Perseus*, qui edidit προς τοὺς Πλάτωνος Νόμους ἔπτα Diog. L. VII, 26. *Herillus*, cuius Νομοθέτης memoratur ib. 166. *Cleanthes* περί νόμων ib. 175. *Sphaerus* περί νόμου ib. 178. *Chrysippus* περί νόμου ap. Plutarch. de Stoicc. repp. p. 1037. F. Digest. I, 3, 2. Eiusdem Νόμους laudat Epiphan. Compend. fid. nescio an ab illo libro diversos. Agmen claudat nobilis homo, *Diogenes Babylonius*, cuius πρώτων τῶν Νόμων excitat Athen. XII, p. 526. D. Nam praetermit-

to recentiores Sophistas, v. c. Dionem Chrysostomum, qui declamationes de lege composuerunt.

De historicis super legibus gentium commentariis, quæ ut plurimum Νόμιμα vocantur, egit Wouwer. de Polym. c. IX. emendatus ab Iosio S. H. P. I, 16, p. 49 ff. Nos quoque pauca de iis nunc dicemus, etsi non solum leges et instituta populorum, sed omnino omnem vitæ sectam et rationem descriptam in iis esse scimus; addemus autem etiam alios nonnullos, qui quidem huc spectant, scriptores. Primus eiusmodi scriptor *Hellanicus* est *Lesbius*, cuius βαρβαρικά νόμιμα citant Porphyrius ap. Euseb. Praep. ev. X, p. 466. B. Suid. et Etym. M. v. Ζάμολξις. Cf. Sturz. Fragm. Hell. p. 13. ff. p. 63. ff. qui occupavit quidquid commentatus eram in rem eam. Is potest notari pro exemplo impudentissimi plagiarii, qui ne ab aequaevis quidem abstinent fraudulenta manus. *Aristotelis* νόμιμα βαρβαρικά laudant Varro de L. L. VI, p. 76. Scalig. Apollon. Dysc. mir. hist. c. 11. et Anonymus in vit. Aristot. ap. Menag. ad Diog. cuius operis partes fuisse probabile est νόμιμα Ρωμαίων. ap. eundem et Θεσσηνῶν νόμιμα ap. Athen. I, p. 23. D. *Theophrastus* edidit νομοθετῶν γ' ap. Diog. L. V, 45. ex quo libro indubie hausta illa sunt ap. Cic. Legg. II, 6. *Diocorides*, Hocratis discipulus, scripsit περί νομῶν (V. Schol. Aristoph. Av. 1283. Suid. v.

σκντάλη) et περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων (Suid. v. Ὀμηρος coll. Athen. I, p. 8. E. ubi v. Casaub.). *Theodectae*, qui fuit Aristotelis aequalis, νόμιμα βαρβαρικά affert Suid. v. Θεόδεκτης; *Callimachi* idem v. Φάσηλος, *Apollo-dori* περὶ νομοθετῶν β Diog. L. I, 58. *Hermippi Callimachii Smyrnaei*, de cuius aetate v. Voss. H. Gr. I, 16. libros περὶ νομοθετῶν Athen. IV, p. 154. D. XIII, p. 555. C. XIV, p. 619. B. ubi est lib. VI; Ioseph. c. Apion. I, 22. Orig. c. Cels. I, p. 13. Porphy. de Abst. IV, 22. Sequuntur, ne quem omittam, Iudaeus *Aristobulus*, Peripateticus, qui de populi sui legibus Graece scripsit ad Ptolemaeum Philometorem (v. Clem. Alex. Stromm. I, p. 148. V, p. 254. VI, p. 268. Euseb. Praep. ev. VII, p. 323 ff. VIII, p. 375 ff. IX, p. 410. D. XIII, p. 663 ff.) et ultimus certae aetatis in hoc genere scriptor *Telephus*, Grammaticus Pergamenus, Hadriani temporibus, qui commentatus est περὶ τῶν Ἀθηήσι νόμων καὶ ἐθῶν. V. Suid. v. Τήλεφος, Nam quod Cleanthes et Posidonius ab Wouwerio habentur in numero scriptorum Νομίμων, merus error est. Incerta autem aetas est *Harmodii Lepreatae* περὶ τῶν κατὰ Φρυγίαν νομίμων, ap. Athen. IV, p. 148. F. X, p. 442. B. XI, p. 465. E. p. 479. D. *Nymphodori Amphipolitani*, cuius Νόμιμα Ἀσίας laudat Clem. Stromm. I, p. 139. et inde Euseb. Praep. ev. X, p. 499. D. βαρβαρικά νόμιμα vero Clem. Protr. p. 19. et Schol. Sophocl.

Oedip. C. 329. et hic quidem librum XIII. postremo *Pyrgionis*, cuius Κρητικά νόμιμα excitat Athen. IV, p. 143. E.

Non dubito fore, qui Graecorum in hoc litterarum genere auctorum notitiam aut omit- tendam plane, aut siquidem commodus locus fuerit, certe maiori tum eruditione tum diligen- tia conquirendam, et delineantium universum eius doctrinae apud Graecos progressum lumi- nibus sententiarum censent, illustrandam fuisse. Si cogitent, pro inchoata rem a nobis, non pro absoluta haberi; verumtamen satius esse visum, non absolvisse eam, quam non inchoasse. Tam- etsi plura, quae forsan desiderabuntur, brevitatis causa delevi dudum perscripta in schedis meis. Sed iam diutius commoratus sum in iis, quae sunt quasi praefaminis loco: quibus iam excussis, age in tribus prioribus libris eius, quod dixi, Platonici operis experiamur emen- datricem criticam: saltem ut potissima de iis menda tollantur: nam omnia, quae quidem animadverterimus, etiam levissima et minutissi- ma corrigere, tam hic quam in Minoe plane est alienum ab nostro proposito.

Legg. I, p. 627. C. Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν, τοῦτο θηρεύειν, ὅτι νικάντων μὲν τῶν πονηρῶν, ἥ τε οἰκία καὶ ἡ συγγένεια αὐτῇ πᾶσα, ἦν- των αὐτῆς λέγεται ἂν κρείττων δὲ, ἡττωμένων. οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ἐρημάτων ἕνεκα τα- νῶν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ'

ὀρθότητός τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἥτις ποτὶ ἐστὶ
 φύσει. — Ut nunc legitur, hoc Athenienſis
 dicto ſignificat, concedente mox etiam Cre-
 tenſi, ſibi ſententiam, quam hic protulerat
 p. 627. A., indignam videri, quæ ab iſtis pre-
 matur, ut quæ ad rem, quam tractent, nihil
 magnopere faciat, ſed tantum elegantia verbo-
 rum quadam et acumine commendetur. Sed
 omnia ſunt contraria. Etenim ſententiam iſtam
 nec Athenienſis hoſpes, nec Clinias improbat:
 ſed partim uterque in hoc ſermone eius ſenſum
 ſibi veriffimum videri oſtendit, partim eam ipſe
 Plato agnoſcit I, p. 645. B. ubi, poſtquam do-
 cuerat, duobus hominem qualiſi ſiſ in diverſa
 trahi, quorum meliori optimus quiſque debeat
 obſequi, deinceps inferit: Καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυ-
 μάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς τετυσμένος ἂν
 εἴη· καὶ τὸ κρεῖττον ἑαυτοῦ καὶ ἥττω εἶναι, τρόπον τι-
 ναὶ φανερόν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὁ νοεῖ κ. τ. λ. Sola
 verba primo adſpectu et antequam in eorum
 ſenſum accuratius inquiſieris, ridicula videri et
 παράδοξα, tum Clinias ait p. 627. C. καὶ μάλα
 ἀτοπον, ὃ ξέρε, τὸ νῦν λεγόμενον, ὅμως δ' ὁμολογεῖν
 οὕτως ἀναγκασιότατον: tum enucleatius exponit So-
 crates Platoniciſ Rep. IV, p. 430. E. Οὐκοῦν τὸ
 μὲν κρεῖττον αὐτοῦ, γελοῖον; ὁ γὰρ αὐτοῦ κρεῖττων
 καὶ ἥττων δῆπου ἂν αὐτοῦ εἴη, καὶ δ' ἥττων κρεῖττων.
 ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασιν ταῦταις προσαγορεύεται. Τί δ'
 οὐ; Ἀλλ', ἣν δ' ἐγὼ, φαίνεται μοι βούλεσθαι λέγειν
 οὗτος ὁ λόγος, ὡς δεῖν ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν

ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χεῖρόν, καὶ ἔταν μὲν
 τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ἦ, τοῦτο λέ-
 γειν τὸ κρεῖττω αὐτοῦ (ἐπαινεῖ γούν). ὅταν δὲ ὑπὸ
 τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους
 τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ὡς
 ἐν ὀνείδει ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκό-
 λαστον τὸν οὕτω διακειμένον. Καὶ γὰρ εἶπεν, ἔφη.
 Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πό-
 λιν, καὶ εὐρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν. κρεῖτ-
 τω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι.
 εἴπερ σὺ τὸ ἀμεινον τοῦ χείρονος ἀρχει, σῶφρον κλη-
 τέον καὶ κρεῖττον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ
 ἀληθῇ λέγεις. *Quid itaque? Etiamnum inte-*
grum putaveris locum, quo enunciatur, illud
premere non convenire iis, quos rem quam
verba potius spectare oporteat? Immo dicen-
dum erat, nihil esse, quod sententiam per se
verissimam, ob verborum inconcinnitatem, ubi
e vulgari usu aestimaveris, secum pugnantium
et sibi contraria pronunciantium, eam igitur
sententiam quod debeant idcirco repudiare:
decere sese, ut senes, uni intentos rei esse,
ideoque accipere illam, nec in illa verba aucu-
pari. Quid multa? Lege: Καὶ οὐκ ἂν εἴη γὰρ
πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θε-
ρεῦειν — Fic. Nec mihi modo neque vobis
decorum est in hoc verba aucupari,
in quo dicitur — Gorg. p. 489. B. εἰπέ μοι, ὦ
Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνει, τηλικούτος ὢν, ὀνό-
ματα θερεῦων, καὶ εἰάν τις ἐήματι ἀμαρτή,
ἔρμαιον τοῦτο ποιούμενος;

P. 627. E. Τρίτον δέ που δικαστὴν πρὸς ἀρετὴν εἴπωμεν, εἴ τις εἴη τοιοῦτος, ὅστις παραλαβὼν συγγένειαν μίαν διαφερομένην μήτε ἀπολέσειε μηδὲνα, διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, νόμους αὐτοῖς θεῖς, πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναιτο, ὥστε εἶναι φίλους. — Steph. p. μήτε particula volebat μήποτε; nihil enim esse, quod τῷ μήτε apte subiungatur, Nempe nesciebat aut oblitus erat, τῷ μήτε subiungi δέ, ut p. 639. C. ὁ δὲ μὴ θ' ἐωρακῶς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἀρχόντος, αἰεὶ δὲ ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν. Nec aliter sibi respondent τε et δέ.

P. 641. B. ἡγεμόμενοι δὲ τοιοῦτοι τὰ τ' ἄλλα πράττειεν καλῶς, ἐτι δὲ καὶ νικῶεν τοὺς πολεμικοὺς μαχόμενοι. Add. p. 649. B. II, p. 664. B. Menon. p. 93. C. Alcib. pr. p. 104. B. Sympoſ. p. 186. E. Idem reducendum Legg. IV, p. 715. A. ἀρχῶν περιμαχῆτων γενομένων οἱ νικῆσαντες τὰ γε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφειτέρισαν σφόδρα, ὥστε ἀρχῆς μὴδ' ὅτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡττηθεῖσι, μήτε αὐτοῖς μήτε ἐκγόνοις παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν — Ita Steph. de sola coniectura edidit. At recte Ald. Baf. utraque et cod. Leid. τὰ τε πράγμ. cui respondent illa παραφυλάττοντες δὲ κ. τ. λ. Eodem se modo excipiunt καὶ et δέ, ut Eryx. p. 393. E. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἀρίστα πράττειεν, ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλεῖστα κατορθοῖεν. Menex. p. 235. E. ἀλλ' ἥπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθὺς ἐποίησε ῥήτορας, ἐνᾷ δὲ

καὶ διαφέροντα — ubi pessime Gottleb. Animadvertent autem lectores, non in omnibus pariter frequens, sed in certis quibusdam locutionibus frequentius esse hoc dicendi genus, v. c. in illo τὰ τε ἄλλα, ἔτι δέ, vel ὡσαύτως δέ, μάλιστα δέ etc.

P. 628. A. Τί δ' ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων; πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων τὸν βίον κοσμοῖ μάλλον ἢ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐκάστοτε, ἢ δὴ καλεῖται στάσις; ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιο μῆτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει, γενομένον τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι. — Positima verba hanc debent continere sententiam: Quod bellum quivis cupiet in sua civitate *quum maxime ne* existeret *quidem*, *sin autem* extiterit, exstingui quam citissime. Legendum igitur certissime ὃν μάλιστα μὲν α. ἂν β. μὴ δὲ γενέσθαι ποτὲ ε. ε. π. γενομένον δὲ ὡ. τ. α. VI, p. 758. C. καὶ δὴ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐκάστοτε νεωτερισμῶν ἔνεκα παντοδαπῶν εἰωθότων αἰεὶ γίγνεσθαι ὅπως ἂν μάλιστα μὲν μὴ γίνωνται, γενομένων δὲ ὅτι τάχιστα αἰσθημένης τῆς πόλεως λαθῇ τὸ γενομένον. Rep. VIII, p. 564. B. τούτω τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένῳ, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή· ὥ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρον τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἥττον ἢ σοφὸν μελιταυρογόν πέρρῳθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγένησθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρίοις ἐκτετμῆσθον. Aristot. Polit. VII, 17. p. 502. ὥλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς

πόλεως ὥσπερ ἄλλο τι δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν —
 μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων, ὅπως μήτε λέγωνσι μήτε
 ἀκούωσι μηδὲν τοιοῦτον· εἰάν δέ τις φαίνεται τι λέγων
 ἢ πράττων τῶν ἀπηγορευμένων, τὸν μὲν ἐλεύθερον,
 μήπω δὲ κατακλίσεως ἡξιωμένον ἐν τοῖς συσσιτίοις,
 ἀτιμίαις κολάζειν καὶ πληγαῖς, τὸν δὲ πρεσβύτερον
 τῆς ἡλικίας ταύτης, ἀτιμίαις ἀνελευθέροις, ἀνδραπο-
 δωδίας χάριν. Qui locus adhuc a nemine intel-
 lectus est. Etenim vulgo ita accipiunt, ut a
 verbis εἰάν δέ τις nova plane periodus incipiat,
 et illa μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων vertant: *Maxi-
 me igitur ab adolescentibus obsoenita-
 tem verborum oportet legislatorem exterminare, ne aliquid dicant vel audiant huiusce-
 modi*; ideoque post ν. νέων comamate interpun-
 gunt. Sed falsa omnia; vera interpunctio est,
 quam restituiimus nos, et verus sensus hic:
*Omnino igitur exterminari ex civitate αἰ-
 σχρολογία debet, et prospici, ut maxime
 quidem nihil omnino eiusmodi inde a
 pueris cives dicant vel audiant: sin au-
 tem quis deprehendatur, qui vetitum quid
 dicat aut faciat, is ut puniatur etc.*

P. 628. D. Οὐτ' ἂν ποτε πολιτικός γένοιτο, ὁρ-
 θῶς πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικά ἀποβλέπων μόνον καὶ
 πρῶτον, οὐτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβής — Inepte ad-
 verbium ὁρθῶς trahi ad participium ἀποβλέπων,
 viderunt Fic. Cornar. Steph. qui post illud ὁρθῶς
 interpungendum censent. Sed ne hoc quidem
 placet. Leg. πολιτικός γένοιτο ὁρθῶς, ut respon-

deat νομοθέτη ἀκριβεῖ. Πολιτικός substantive dicitur. V, p. 742. D. τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ. Sunt, qui putent ob nexum sententiarum reducendam postliminio esse pristinam lectionem παλεικός, quod confundi cum v. πολιτικός, multis docet Dorvill. ad Chariton. p. 630. Lips. At falluntur. Semper enim coniunguntur πολιτικός et νομοθέτης. Vide quae dixi ad III, p. 688. A. Add. II, p. 657. A. Aristot. Polit. VII, 2, p. 453.

P. 629. A. Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, οὐτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη, Φησὶν, οὐτ' εἰ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος (εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα) κ. τ. λ. — Ante omnia in Tyrtaei loco corrigendum οὐδ' εἴ τις πλ. et οὐδ' εἰ πολλ. e lege sermonis. Cf. Tyr. Fragmm. p. 108 II. Πολλὰ ἀγαθὰ et ἅπαντα ἀγαθὰ habent fere proverbialem usum. Eupolis Marica ap. Schol. Plat. Ruhn. p. 7.

Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι πουργίοις ἐγώ
Ἀτόπως καθίζων, καὶδὲ γιγνώσκων δοκῶν.

Ubi scribe πολλά γ' ἀγάθ', evincente metro. Usitatissima formula est πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ κεκτησθαι. II, p. 653. A. τέλειος δ' οὖν ἔστιν ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ ἐν τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθὰ. p. 660. E. οὐτ' ἂν μνησαίμην, Φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ὀρθῶς λέγει, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, ὃς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττει καὶ κτῆτο. p. 661. C. τὸν ξύμπαντα χερσὶν ἀθάνατον ὄντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ. Euthyd. p. 280. D. εἴ τις κεκτημένος εἴη

πλοῦτόν τε καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα τὰ ἀγαθὰ.
 Idem reponendum Politic. p. 273. B. παρὰ μὲν
 γὰρ τοῦ ξυνθέντος πάντα, καλὰ κέκληται. Recte
 Baf. utraque κέκτηται, quod qui damnavit, istum
 non refutabimus. Agnoscunt Fic. *Possidet*,
 Plutarch. Opp. philos. p. 1015. C. Clem. Alex.
 Stromm. III, p. 186. 31. Procl. in Tim. II, p.
 114. Non male etiam Plutarch. et Clem. πάντα
 τὰ καλὰ.

P. 629. B. Ἰθι νῦν δὴ, ἀνερώμεθα κοινῇ τουτονὶ
 τὸν ποιητὴν οὕτως ὡς — Passim νῦν δὴ et δὴ νῦν
 a librariis confundi, notum est ex aliis Platonis
 locis, ut Gorg. p. 448. A. Charmid. p. 156. D.
 Alcib. pr. p. 132. C. ubi conferendae codd. le-
 ctiones. Non mirum igitur erit, si tale quid
 hic quoque acciderit. Et certe ita est: legen-
 dum Ἰθι δὴ νῦν; nusquam enim Ἰθι νῦν δὴ, ubivis
 est Ἰθι δὴ νῦν, et sic etiam in ceteris exhortandi
 formulis. Sophist. p. 224. C. Ἰθι δὴ νῦν, συναγά-
 γωμεν αὐτό. Apol. p. 24. D. Ἰθι δὴ νῦν, εἰπέ τού-
 τοις. Alcib. pr. p. 114. D. Ἰθι δὴ νῦν, ἐπεὶ δὴ τοῦ
 αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς τε καὶ ἓνα πείθειν, ἐν ἑμοὶ
 ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι — Legg. III,
 p. 693. D. Ἀκοῦσον δὴ νῦν. Homer. Od. B, 25.
 161. 229. etc. κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅττι
 κεν εἴπω. Eurip. Hecub. 814. ἄκουε δὴ νῦν, τὸν
 θανόντα τόνδ' ὄρα. Phoen. 918. ἄκουε δὴ νῦν θε-
 σφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibid. 1436. Ἀκουε δὴ νῦν καὶ
 τὰ πρὸς τούτοις κακά. Aristoph. Nub. 496. εἰπέ
 δὴ νῦν μοι τοδί. Ibid. 745. εἰπέ δὴ νῦν μοι — Thes.

morph. 795. Φέρε δὴ νῦν, εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμῶθ' ἡμᾶς;

P. 629. D. Φέρε δὴ, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον, οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπήνεσας, τοὺς δ' ἔψαξας τῶν ἀνδρῶν; ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. — Voculas τοὺς μὲν, quae absunt ab omnibus libris, Steph. male addidit de suo. Ellipsin satis usitatam illustrat Heusd. Spec. crit. in Plat. p. 76. Interpolationem arguit etiam illud οὕτως ante τοὺς positum: pro quo Stephano certe οὕτω scribendum erat. V. Hesych. Etym. M. Thom. M. p. 664. quamquam ap. Plat. in hoc saepius est peccatum. Iungenda verba sunt πρὸς πότερον τὸν πόλεμον, *ad quodnam bellum respiciens*. Ita enim dicitur πότερος et ὁπότερος δ. V. Rep. IX, p. 585. B. Cratyl. p. 433. E. Hipparch. p. 227. C. Menon. p. 87. B. de Iust. p. 375. A. Sensus interrogationis est: *Quosnam tu viros ita laudasti et quosnam vituperasti, in quonam belli genere?* Ad quam interrogationem duplici modo poterat responderi, aut eos, qui in bello cum exteris nationibus dimicarunt, aut id bellum, quod adversus externos geritur. At nunc respondetur neutrum horum, sed aliquid aliud: ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. Hoc manifeste est corruptum. Reponendum igitur aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πολемоῦντας: aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πόλεμον; ut paullo ante: τὸ δ' ἄλλο πολέμου θήσομεν, εἶμαι, γένος ἅπαντες, ᾧ

πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι. *Posteriorius verum est. Etenim ab illo πρὸς τὸν librarii oculi aberrabant ad seq. πρὸς τοὺς: unde illud excidit.*

P. 629. E. Οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα εἰπομεν ἂν ἡμεῖς, ὅτι σὺ μὲν ἐπαινεῖς, ὡς ἔοικας, ὦ Τύρταιε, μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνόμενον πόλεμον ἐπιφανεῖς. — *Non dicitur, opinor, ἐπιφανῆς πρὸς πόλεμον, sed ἐπιφανῆς γιγνόμενος πρὸς πόλεμον. Ita. fere p. 630: A. ἡμεῖς δὲ γε, ἀγαθῶν ὄντων τούτων, ἔτι φαμὲν ἀμείνους εἶναι καὶ πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς. Itaque lego: πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνομένους πόλεμον ἐπιφανεῖς. De qua emendatione dubitare non sinit Euseb. Praep. ev. XII, p. 574. legens πόλεμον γενομένους. Πόλεμος ὁ ἔξωθεν saepe dicitur, omisso participio γιγνόμενος. P. 628. A. πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων. B. τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις. D. πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον. VIII, p. 829. A. γενομένη μὲν ἀγαθῇ, βίος εἰρηνικός· πολεμικός δὲ ἔξωθέν τε καὶ ἐνδοθεν, ἂν ᾗ κακῇ. Rep. III, p. 414. B. τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φίλων. p. 417. B. πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἐνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. IV, p. 442. B. καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτῳ ἂν κάλλιστα φυλάττει.*

P. 630. A. Ταῦτον δὲ φαμεν ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα ἐκείνου πάμπαν γίγνεσθαι, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρό-

νησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας. — Ex proxime sequentibus verbis, πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγιής ἐν στάσεσιν οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, ἀνευ ξυμπάσης ἀρετῆς, apparet fidum hominem secundum Platonem universam virtutem tenere, quum is, qui in bello adversus externos fortis est, unam habeat fortitudinem. Platonis igitur haec sententia est, *eum, quem Tyrtaeus fidum appellat, tantum forti praestare, quantum fortitudinem excellit universa virtus, h. e. iustitia et temperantia et prudentia coniuncta fortitudini*. Iam nostro loco dicit, tantum praestare πιστὸν ἀνδρείῳ, quantum δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας (ita enim scribendum ubivis substantivum). Posterius nonnulli ita intelligunt, ut sit: *Tanto meliorem esse fidum forti, quanto iustitia et temperantia et prudentia comparatae cum fortitudine*. At comparare cum re Graece non est εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν; nec ille sensus scriptoris menti convenit. Δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας nihil aliud est quam *iustitia, temperantia, prudentia cum fortitudine coniunctae*. Sed haec nullum omnino sensum habent. Ut igitur ea, quam Platonis unice dixi esse, sententia evadat, scribendum erit, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικ. καὶ σωφροσύνη καὶ φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας, αὐτῆς μόνης ἀνδρείας. Ultima tria verba vides qui exciderint; verumtamen et Eic. habuit, expo-

nens: *Hunc itaque dicimus in gravissimo bello tanto illo esse meliorem, quanto sola fortitudine melior est iustitia, temperantia, sapientia, fortitudini coniuncta, et agnoscit ex parte quidem Euseb. l. c. legens μετ' ἀνδρείας, αὐτῆς ἀνδρείας, plane autem ut emendavimus, Proclus in Polit. p. 402. Eusebii lectio non satisfacit, quamquam et nudum αὐτὸς passim est solus: v. Zeun. ad Xenoph. C. D. VIII, 4, 2. Longe praestit alterum αὐτῆς μόνης αἰ. Quid sit αὐτὸς μόνος, docebit Heindorf. ad Charmid. p. 64. ne plures nominem. Procl. habet etiam ἀμείνω et ἐλθοῦσαι etc.*

P. 630. C. Ἔστι δὲ, ὥς Φησι Θεόγνης, αὕτη πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς· ἣν δικαιοσύνην ἂν τις τελέαν ὀνομάσειεν. — Non assentior viro praestantissimo coniicienti πιστότης τις. Universam virtutem Plato non πιστότητά τινα, sed πιστότητα appellat generatim dictam. Ita et veteres accepere. Clem. Alex. Stromm. II, p. 159. 17. εἰ δὲ ταῦτα ὁρθῶς λέγεται, πᾶς νομοθέτης, οὗ καὶ σμικρὸν ὄφελος, παρὰ τὴν μεγίστην ἀρετὴν ἀποβλέπων μάλιστα σταθῆσεται (l. θῆσεται) τοὺς νόμους. αὕτη δὲ ἐστὶ πιστότης. Quod correxi θῆσεται non θήσει, etiam medium de legislatore est. Plat. Legg. I, p. 630. D. III, p. 695. C. p. 702. C. IV, p. 714. C. Epist. VII, p. 336. E. Aristot. Polit. III, 8. p. 188. VII, 10. p. 462. Nicol. Dam. p. 20. ed. Crag. Cf. Kuster. de V. M. p. 131. ed. Woll. Sed ut revertar ad rem, cf. Appu-

lei. de habit. doct. Plat. II, p. 15. Elm. *Hanc ille heros iustitiam modo nominat, nunc universae virtutis nuncupatione complectitur, et vere fidelitatis vocabulo nuncupat.* Procl. in Polit. p. 402. τῆς ὅλης ἀρετῆς, ἣν δὴ πιστότητα κέκληκεν, ἡγεμόνα καὶ σύμβουλον. Et, ὁ μὲν γὰρ τὴν πιστότητα τὴν ἐκ τῶν ἀρετῶν ἀπασαν (l. ἀπασῶν) συμπεπληρωμένην ἀποδέχεται. Theol. Plat. I, 26. p. 62. εἰ δὲ βούλει, καὶ πρὸ τούτων ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὴν συναγωγὸν τῶν διαφερομένων ἀρετῶν καὶ τῶν μεγίστων πόλεων ἀναιρετικὴν, λέγω δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι στάσεων, πιστότητα προσείρηκεν.

P. 631. B. Διπλᾶ δὲ αἰγαθὰ ἔστι· τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα. — Illud διπλᾶ vix fuerit Platonici sermonis. Leg. διττὰ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 589. Theodoret. Gr. Aff. Cnr. VI, p. 859. Plato Legg. V, p. 726. A. τὰ δ' αὐτοῦ διττὰ ἔστι παντάπασιν· τὰ μὲν οὖν κρεῖττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα, τὰ δ' ἥττω καὶ χείρω δοῦλα. Rep. IV, p. 439. D. οὐ δὴ ἀλόγως, ἣν δ' ἐγὼ, ἀξιόσωμεν αὐτὰ διττὰ τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι· τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόχεται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν. — Sophist. p. 222. D. τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη. — Ποῖα; — Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον. p. 266. D. οὐκοῦν καὶ τὰλλα οὕτω κατὰ δύο, διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, Φαμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδῶλον εἰδωλοποιική. Et ubivis.

P. 631. C. Τέταρτον δὲ δὴ πλοῦτος, οὐ τυφλὸς ἀλλ' ὅζυ βλέπων, ἂν περ ἅμ' ἔπεται φρονήσει. ὁ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθόν, ἡ φρόνησις· δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν, σώφρων ψυχῆς ἔξις. — De Pluti caecitate nota res ex Aristophane. Cf. Theophrast. ap. Schol. Plat. Ruhnk. p. 222. Huc respicitur Rep. VIII, p. 554. B. Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ χεῖρματα γοῦν μάλιστα ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. οὐ γάρ, εἰμαι, ἢ δ' ἐγώ, παιδεῖα ὁ τοιοῦτος προσέσχηνεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γάρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα ταῦ βίου ἐστήσατο: ubi bene Schol. τὸν Πλοῦτον, εἰμαι, φησὶν. Levius etiam tangitur Epist. VII, p. 335. B. Cf. etiam Euripides Phaethonte ap. Stob. Eccl. eth. XCI, p. 507.

Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
Σπαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τούτου ταῖτιον;
Ἄρ' ἄλβος αὐτοῖς ἐστὶ τυφλὸς συνηραφεῖ,
Τυφλὸς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὰς τύχας;

Ita enim polirema lego cum Heathio. Vulgo praeterea αἷτιον. Menander Ἐαυτοπειθοῦντι ib. p. 508. τυφλὸν ὁ Πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς ἐμβλέποντας εἰς αὐτὸν δεικνύει. Ita Stob. aliter edidit Cle- ricus. Theocrit. X, 19. τυφλὸς δ' αὖ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἄλλα καὶ ὡ' ἑρέντιστος Ἔρως. Ubi tamen lectionem editionis principis τυφλὸν praetulerim, ex qua ut reconditori, facile nasci poterat vulgatus τυφλός: non invicem. Idem suadet Menandreus locus. Sed ante utrumque Antiphanes Comic. ap. Clem. Alex. Stromm. IV, p. 207. et plenius ap. Stob. ib. dixit:

Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρὸς κακός,
 Τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ.

Qui locus indubie est ex Timoclis, qua ex fabula alium de divitiis locum servavit Stob. ib. LXXXIX, p. 502. Desinam in Euphorione ap. Clem. l. c. qui de Pluti matre dicit:

Καὶ οἱ γαίνατο κούρον, ὃς οὐκ ἡλείτορα εἶδεν.

Deinde pro accusativo ἀγαθὸν legendum ἀγαθῶν e Leid. cod. Euseb. Theodoret. Fic. *divinorum bonorum*. V. Heindorf. ad Gorg. p. 117. Ita Legg. V, p. 731. D. πάντων δὲ μέγιστον κακόν, emendaveram iam dudum κακῶν, quum hoc in Leid. reperirem esse. Idem cod. et Theodoret. δεύτερον δὲ μετὰ νοῦ. Male. V, p. 726. A. οὕτω δὲ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ θεοὺς ὄντας δασπότας καὶ τοὺς τούτοις ἐπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δευτέραν, ὁρθῶς παρακελεύομαι. p. 727. B. δεῖ δὲ, ὥς φαμεν, μετὰ γε θεοὺς δευτέραν (τὴν ψυχὴν τιμᾶν). Idem reponendum Tim. p. 31. A. ubi nunc legitur: τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὅποσα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δευτέρον οὐκ ἂν ποτ' εἴη. Ita quidem etiam Proclus: sed, etsi non ignoro, quid pro vulgata dici possit, magis tamen placet lectio codicis inserti commentario Procli, μεθ' ἑτέρου: quem codicem diversum esse ab ipsius Procli libro, per totum opus animadverti.

P. 631. D. Περί τε γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινωνουμένους. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν ταῖς τῶν παιδῶν γενήσεσι καὶ τροφαῖς, ὅσοι τε ἄρρένες καὶ ὅσαι θήλειαι, νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων, μέχρι

γῆρας τιμῶντα ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ — Locus ut nunc legitur, sane difficillimus videtur et corruptissimus. Sed audaculus est Vigerus ad Euseb. l. c. transpositis verbis corrigens: Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ γάμου α. ε. ἐν ταῖς — Modo enim ante praepositionem περὶ maiorem, et post ἐπικουρωνομένης minimam interpunctionem posueris, locumque recte fueris interpretatus, nihil in eo amplius desiderabis praeter elegantiam, quam tamen etiam in aliis Legum locis frustra quaesivi. Ad illud περὶ τε γ. α. ε. construenda sunt verba ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ sc. τὸν νομοθέτην. Cod. Leid. μετὰ τε ταῦτα, quo non opus: idem tamen recte post γῆρας, non post ὁντων interpunctum habet, quod facile erat coniectura assequi. Verto: *Et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et iuvenum et seniorum etc.* Similiter distinctione mutata sanandus locus p. 632. E. ὕστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης· καὶ ἄγε νῦν δὴ διήλθομεν, ἐκείσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἃν θεὸς ἐθέλῃ. Dele interpunctionem post ὕστερον δὲ et ἀπάσης. Sensus est; *Post universam autem virtutem etiam ea, de quibus modo disseruimus, eo ostendemus respicere.* Significat nuptias, liberorum educationem et cetera inde a p. 631. D. enumerata, quae, ut Plato pollicetur h. l., post absolutam libro V. universam virtutem, in altera parte operis singillatim tractantur.

P, 633. A. ΚΑ. Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶ-
 τον κρῖναι τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν.
 ΑΘ. Πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν. κοινὸς
 γὰρ ὁ λόγος. — Quum dicit, πειρῶ κρῖναι τὸν
 τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε, se ipsum Clinias signi-
 ficat δεικτικῶς, noto inprimis ex Tragicis Grae-
 cis usu utriusque linguae. Sed Atticus respon-
 det: πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτόν, h. e.
etiam te et me taxare conabor: quod in-
 dicat illum σέ diversum esse ab Iovis laudato-
 re. Nam si, ut in vulgata est, *Clinias* dixisset,
Me Iovis laudatorem nunc percense, Atti-
 cus tantum respondere poterat: πειράσομαι αὖ
 τε καὶ ἑμαυτόν, h. e. *et te et me percensebo*.
 Nunc autem hic respondet: πειράσομαι καὶ σέ
 τε καὶ ἑμαυτόν, *etiam te et me percensebo*;
 itaque illa, Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον
 κρῖναι τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν, omnino
 non a Clinia proferuntur. Hoc uno ictu, sub-
 tili quidem, verumtamen gravissimo apud in-
 telligentes iudices, prostrata iacet vulgata lectio:
 delevi igitur cetera argumenta, quibus idem
 possis efficere. Sed cuiusnam tandem, inquis,
 sunt illa? *Megilli* spondeo esse; *Megillus* ait:
Recte dicis, conareque primum huncce Io-
vis laudatorum, Cretensem Cliniam excute-
re. Cui reponit Atticus: *Recte quidem: sed*
etiam te et me conabor. *Communis enim*
sermo est. Labens autem lectio ista, quam re-
 futavimus, alias quoque, ut solet fieri, secum

rapit praecipiti ruina. Etenim etiam insequens proxime vocula *Nal*, quae nunc est Cliniae, Megillo tribuenda est, propterea quod per univ-
 versum opus de Legibus haec est a Platone re-
 gula observata, numquam ut Cliniae et Megil-
 li personae varientur, nisi addita aliqua mutati
 collocutoris nota. Nihil elate dixi, nihil in-
 considerate: bene perspectam habeo rem. Iam
 deinceps idem Megillus usque ad p. 633. D.
 cum Attico colloquitur excluso Clinia. Nam,
 ne quid omittam, etiam illa p. 633. C. Εἴ γε,
 ὦ Λακεδαιμόνιε. ξένη λέγεις etc. non Cliniae sunt,
 ut vulgo putatur, sed Atheniensis hospitis, cui
 et genuinus Ficinus, et qui eum haud viderat,
 Frantogallicus intp. tribuunt. Apertior est res,
 quam ut plura dicam. Passim vero ineptissime
 peccatur in orationis distributione inter collo-
 quentes, praesertim his in libris. Alia nota-
 vi alibi: nunc unum exemplum addam. X, p.
 896. E. legitur: 'ΑΘ. Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ
 ἐνοικοῦσαν ἐν ᾧ πᾶσι τοῖς πάντῃ κινουμένοις μῶν οὐ
 καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκῃ διοικεῖν φάναι; ΚΛ. Τί
 μήν; 'ΑΘ. Μίαν ἢ πλείους; Iam infert *Megillus*:
 Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν (ita leg.) ἀποκρινοῦμαι.
 Sed, obsecro, ecqui Megillo hic est locus? Qui-
 nam indoctus Lacedaemonius tam doctam re-
 sponzionem ita temere potest edere? quinam
 sibi tantum arrogare, ut sapientissimo Attico et
 eruditiori saltem Cliniae dicat: ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν
 ἀποκρινοῦμαι? Nulla praeterea interiore nota

haec significantur esse Megilli: immo siquidem alterutrus forent, siue Cliniae siue Megilli, assignanda potius Cretenſi putarem, qui et in praegressis et in ſequentibus proxime loquitur. At neutrius ſunt illorum, ſed ipſius Athenienſis hoſpitis. Qui poſtquam quaefierat ex colloctoribus, utrum cenſerent eſſe *μίαν ἢ πλείους*; quia difficiliorem quaefitionem arbitrabatur eſſe, quam ut reſpondere ad eam poſſent, ipſe ſibi reſpondit, dicens: *Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ ſφῶν ἀποκρινοῦμαι. δυοῖν μὲν γὰρ που ἔλαττον μὴδὲν τιθῶμεν, τῆς τε εὐεργέτιδος καὶ τῆς τὰναντία δυναμένης ἐξεργάζεσθαι.* Nunc demum Clinias orationem ſuſcipit: *Σφῆδρα*, inquit, *ὀρθῶς εἰρηκας.*

P. 633. B. *Ἔτι τοίνυν καὶ τὸ τέταρτον ἐγώ γε πειρώμεν ἂν λέγειν, τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγυδόων, πολὺ παρ' ἡμῖν γινόμενον, ἐν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χειρὶ μάχαις, καὶ ἐν ἀρπαγαῖς τισὶ κ. τ. λ.* — Moeris: *Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α'.* Hinc Pierſonius p. 407. ap. Plat. corrigit *ταῖς χερσιμαχίαις*: ſed verum indubie Abreſchius vidit ap. Moer. reponens *χειρὶ μάχαις*. Etenim Graecum non eſt ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσιμαχίαις; quod vero alterum *ταῖς* Pierſonius delet, nimia eſt audacia. Vulgatam tuetur et Schol. et uſus ſermonis, ex quo dicitur ἢ ταῖς χειρὶ μάχη, ut *μάχεσθαι ταῖς χειρὶ*, quod genus dicendi praeter alios illuſtravit Heindorf. ad Gorg. p. 229. Ita ſtatim poſt: *καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς αὐτῶν διακονήσεις*; quae brevior

locutio egregie convenit Laconico. Sed ut h. l. male cesserit Platonis ex Grammatico emendatio, tamen ea requiritur passim; cuius rei duo eximia posui exempla. Legg. VII, p. 811. C. dicitur: Νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους οὓς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς, ὥς μὲν ἐμοὶ φαίνόμεθα, οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν ἔδοξαν δ' οὖν μοι παντάπασι ποιήσει τινὶ προσομοίως εἰρησθαι. In quo primum notanda anacoluthia ἀποβλέψας, ἔδοξαν δ' οὖν μοι — Cf. III, p. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον οὗ περὶ διαλεγόμεθα, ἔδοξέ μοι πάγκαλός τε εἶναι καὶ θαυμαστὸν κτῆμα παραπесεῖν τοῖς Ἕλλησιν — Apol. p. 21. C. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὐ. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 18. βουλόμενος δὲ κατὰ σκοπὸν τινα πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅτι πράττοι ὁ Ἀσσύριος, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσπης ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. Sed ut veniam ad rem, pro illo δεῦρο δὴ scribendum δεῦρ' αἰεῖ. Suidas: δεῦρ' αἰεῖ, ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο αἰεῖ διεληλύθαμεν. Politic. p. 292. C. καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μερίζοντες δεῦρ' αἰεῖ προεληλύθαμεν. Theaetet. p. 143. A. ἤκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ μέντοι αἰεῖ μέλλων κελύσειν ἐπιδεῖξαι διατέτρεφα δεῦρο. Eurip. Med. 670. ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεῖ τέλεις βίον. Cf. Intt. Harpocr. v. αἰεῖ, Valck. ad Phoen. p. 413. Alter Locus est Legg. V, p.

734. E. καθάπερ οὖν δὴ τινὰ ξυμφυήν ἢ καὶ πλέγμα ἄλλ' ὅτι οὖν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἰόντ' ἐστὶ τήν τε ξυμφυήν καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Quod ξυμφυήν in ξυμφυήν mutaveram, posthac cod. Leid. firmavit. Idem pro altero ξυμφυήν habet ἐφυφην. Vere. Ecce Pollux VII, 30. Πλάτων δὲ ἐφυφην καλεῖ τὴν κρόκην. Manus manum lavat: Pollux et ad firmandam veram lectionem huius loci adhiberi potest, et ex hoc ipso loco invicem lucem accipit; etenim cognita huius vera scriptura non refutanda amplius sunt, quae Iungermannus in Polluce novavit.

P. 633. E. Νῦν οὖν πότερα λέγομεν τὸν τῶν λυπῶν ἦττω, κακόν, ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον; — Non illud Noster quaerit, uter malus sit, qui voluptatibus an qui doloribus succumbat: utrumque enim pro malo habet: sed illud, uter sit deterior. Legendum igitur κακίον — Ecce Fic. *Utrum igitur eum, qui dolore frangitur, an eum, qui voluptate superatur, deteriorem vocare oportet?* Simili, non eodem modo corrigo Rep. VI, p. 491. D. ἔχει δὴ, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτρίωτέρα οὔσαν τραφῇ κακίον ἀπαλλάττειν τῆς Φαύλης. Leg. κακίον. Omnino mutato, ut hic feci, accentu, quantae interdum tenebrae dispelluntur! Ita vexatissimus locus Legg. IV, p. 709. D. Οὐκ οὖν ὁ γε πρὸς ἑαστόν τι τῶν εἰρημένων ἔχων τὴν τέχνην, καὶ εὖ ξασθαι πευ δύναίτο δεῦθ' ὅς τι παρὸν αὐτῷ διὰ τύχης, τῆς τέχνης ἀν μόνον ἐπιδέοι; hic igitur lo-

cus emendabitur scribendo: δύναιτο δεθῶς, τί
 παρὸν — hoc sensu: *Nonne igitur qui in sin-*
gulis, quas dixi, rebus artem habeat, etiam
rite ea precari et petere a diis poterit,
quae, modo contigerint fortuna, indige-
ant sola arte, ut ad bonum eventum addu-
cantur? Eodem modo corrigendus locus vul-
 go ab intpp. non intellectus X, p. 894. Α. γί-
 γνεται δὴ πάντων γένεσις, ἥνικ' ἂν τι πάθος ἦ· δῆ-
 λον ὡς ὁπότεν ἀρχὴ λαβοῦσα αὐξην, εἰς τὴν δευτέ-
 ραν ἔλθῃ μεταβάσιν. Scribe: ἥνικ' ἂν τί πάθος ἦ;
 δῆλον —

P. 634. D. Εἰ μὲν τοίνυν δεθῶς ἢ μὴ τις ἐπι-
 τιμᾷ, τῇ τε Λακωνικῇ καὶ τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ὁ
 λόγος ἂν ἕτερος εἴη — Delendus articulus ὁ, omit-
 tente etiam Eusebio Praep. ev. XII, p. 573.
 Plane geminum Aristot. Polit. III, 2, p. 145. εἰ
 δὲ δίκαιον διαλύειν ἢ μὴ διαλύειν, ὅταν εἰς ἕτεραν με-
 ταβάλλῃ πολιτείαν ἢ πόλιν, λόγος ἕτερος. Mox
 E. scribendum κείται p. κίνται ex Euseb. et
 Theodoret. Gr. Aff. Cur. I, p. 711. et ἡμῖν ex
 Theodoret. et cod. Leid. pro ἡμῖν.

P. 635. E. Δοκεῖ μὲν ἡμῖν γὰρ πως, λεγομένου
 τοῦ λόγου· περὶ δὲ τηλικούτων εὐθύς πεπιστευμέναι
 ῥαδίως, μὴ νέων τε εἴη· μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. — Pro
 Ioloëco εἴη leg. ἦ. Cf. Hoogev. D. P. p. 487. ed.
 Deslav. Contraria ratione sanandus Alcib. pr. p.

111. E. Τί δ'; εἰ βουλευθείημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι
 ἀνδρωποὶ εἰσιν, ἀλλ' ὅποῖοι ὑγιεῖνοι ἢ νοσώδεις, ἀρε-
 ῖαι καὶ ἂν ἡμῖν ἦσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί; Non, Grae-

cum est ἂν ἦσαν praegresso εἰ βουλευθείημεν. Leg. ἂν ἡμῖν εἴησαν. Haec forma passim in Atticis scriptoribus oblitterata est, ut ap. Xenoph. Mem. I, 4, 2. ubi v. Ruhnk. et ap. Lysiam c. Philocr. T. V, p. 834. ubi nunc recte legitur. Est etiam in Platoniciis ut Epinom. p. 975. A. Eryx. p. 392. C. p. 393. C. p. 394. D. et ap. Aristot. passim.

P. 636. B. Ἐπεὶ καὶ τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ζυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά. δηλοῦσι δὲ Μιλησίων καὶ Βοιωτῶν καὶ Θουρίων παῖδες. καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θηρίων διεφθαρκεῖναι. Καὶ τούτων τὰς ὑμετέρας πόλεις πρώτας ἂν τις αἰτιῶτο, καὶ εἶσαι τῶν ἄλλων μάλιστα ἄπτονται τῶν γυμνασίων. — Con- victus et gymnasia in seditionibus sunt pernicio- sa, quod inter illos facile coniuratio fit, haec corpora animosque ita roborant, ut nisi exter- na incidant bella, civitatem ipsam adoriantur. Apud Milesios gravis seditio orta Ol. XCIII, 4. Cf. Diod. Sic. XIII, 104. T. I, p. 626. Boeoti pluribus illa aetate turbis vexati sunt. Postre- mo apud Thurios, qui notati sunt mali causa regiminis (v. Bentr. Resp. ad. Boyl. p. 191. ed. Lennep.), magnus tumultus fuit Ol. LXXXIII, 3. (Diod. Sic. XII, 11. T. I, p. 485.) apud quos nimia exercitatione iuvenes ad pugnam facti erant iusto proniores (Aristot. Polit. V, 7. p. 331.). Mox cod. Leid. a quo nihil differt li-

ber Stephani, quicum adeo in iis convenit, quae soli scribae tribueris, ille igitur legit παλαιῶν νόμων. Non placet. Correxerim: πάλαι ὃν νόμιμον. Iam illud καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς aperte in mendo iacet. Κατὰ φύσιν indubiè pertinet ad ἡδονὰς, ut C. ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδόσθαι δοκεῖ. Itaque scribo: καὶ τὰς κατὰ φύσιν περὶ τ. α. ἡ. Vett. edd. τὰς περὶ τὰ ἀφροδ. καὶ ἡδ. Male. Statim C. est: ἡ περὶ ταῦτα ἡδονή. Rep. III, p. 389. E. ἀρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν. p. 403. A. μείζω δὲ τίνι καὶ ὀξυτέραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Quod correxi, Fic. nisi in libris habuit, at transtulit certe. *Atqui, inquit, studia haec prisca ex lege vobis consueta sunt, videnturque naturales venereorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse.* Dictum de bestiis refert hyperbolem: similia sunt Rep. VIII, p. 562. E. p. 563. C. coll. Legg. XII, p. 942. D. E gymnasiis autem puerilem amorem promanasse, haud raro significant veteres, ut Aristoph. Nub. 973. Cic. Tusc. IV, 33. Fragm. Legg. ap. Lactant. Instit. I, 20. Athen. XIII, p. 602. D. Xenoph. Ephes. III, 2, p. 53. Locell. quamobrem et Cretenses ac Lacedaemonii eum primum dicuntur exercuisse. Mox quod ait de Ganymede, eam fabulam inde a Pindaro ita exponunt, quasi prius Iupiter amator fuisset. V. Pindar. Olymp. I, 69. ff. coll. praegressis; Aeschyl. ap. Athen.

XIII, p. 602. E. Eurip. Orest. 1392. Cyclop. 575
 II. Plat. Phaedr. p. 255. C. Xenoph. Sympof.
 VIII, 30. Cic. Tusc. IV, 33. Lucian. dial. Iov.
 et Gany. IV. Iov. et Iunon. V. Athen. XIII, p.
 601. F. Clem. Alex. Protr. p. 9, 49. p. 14, 42.
 Iustin. M. Apol. p. Christ. p. 50. D. Paris. Theo-
 doret. Gr. Aff. Cur. III, p. 767. p. 788. et all.

P. 636. D. Δύο γὰρ αὐται πηγαὶ μεθεῖνται Φύ-
 σει ῥεῖν· ὧν ὁ μὲν ἀρυττόμενος ὄθεν τε δεῖ καὶ ὅποτε
 καὶ ὅπόσον, εὐδαιμονεῖ — Scribendum ἀρυτόμενος,
 ut habet Suid. v. Ἀρύττειν et Simplic. in Ari-
 stot. Physicc. VII, fol. 149. b. haec recitantes. Cf.
 Porson. ad Eurip. Phoen. 463. Ita scrib. et Ion.
 p. 534. A. nam Phaedr. p. 253. A. recte est ἀρύ-
 τωσιν. Conferendus praeterea Phileb. p. 62. D.
 Μεθῶ δὴ τὰς ξυμπάσας ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ
 μάλα ποιητικῆς μισογαγκείας ὑποδοχὴν. ΠΡΩ. Πά-
 νυ μὲν οὖν μεθεῖνται. ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν
 ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον. Qui locus ita legendus: Με-
 θῶ δὴ — ὑποδοχὴν; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Με-
 θεῖνται. καὶ πάλιν — Cf. ib. E.

P. 637. C. Ἀπασὶ δὴ τοῖς τοιοῦτοις καὶ ἐν Τά-
 ραντι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ὑμῖν δὲ μία ἀπόκρισις
 ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἀλλ' ὀρθῶς. —
 Ne quem offendat dictio ἀπολύεσθαι τινι, confi-
 deret Criton. p. 43. C. καὶ ἄλλοι, ὧ Σώκρατες,
 τηλικούτοι ἐν τοιαύταις συμφοραῖς ἀλίσκονται. ἀλλ'
 οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγα-
 νακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Hic est ἐπιλύεσθαι τινι,
 ut ibi ἀπολύεσθαι τινί. Ἐπιλύεσθαι τὸ μὴ οὐχί

ἀγανακτεῖν est *impedire quominus graviter ferant*. Legg. VII, p. 805. C. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῶν τῷ τῶν ἀρρένων γένει, i. e. *non cessabit quominus dicat*. Eodem redeunt disputata acutissime ab Hermanno ad Viger. I. Gr. p. 772: Male igitur Steph. locum Critonis tentavit: quamquam etiam deterior alii interpretati sunt.

P. 637. D. Μέθης δὲ αὐτῆς πέρι, πότερον ὥς περ Σκύθαι χρωῖνται καὶ Πέρσαι, χρηστέον, καὶ ἔτι Καρχηδόνιοι καὶ Κέλτοι καὶ Ἰβηρες καὶ Θράκες, πολεμικὰ ὄντα ταῦτα γένη, ἢ καθάπερ ὑμεῖς. — De Carthaginiensibus v. II, p. 674. A. de Lacedaemoniis Meurf. Misc. Lac. I, 14. de reliquis Athen. IV, 34 ff. Add. de Scythis Max. Tyr. XXVII, p. 327. de Thracibus Xenoph. Anab. VII, 3, 16. Suid. v. κατασκευάζειν, coll. Torrent. ad Hor. Carm. I, 27, 2. Spanhem. ad Iulian. p. 124 ff. Prave scriptum locum exhibet Athen. X, p. 432. A. Legetur autem posthac: πολεμικὰ ξύμπαντα ὄντα τ. γ. ut est in cod. Leid. et Fic. *Quae omnes gentes bellicosissimae sunt*. Accedit, qui Nostrium compilavit, Clem. Alex. Paedag. II, p. 68. 32. Μέθ' δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χρωῖνται, Κέλτοι τε καὶ Ἰβηρες καὶ Θράκες, πολεμικὰ ξύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη· καὶ καλὸν καὶ εὐδαίμων ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασιν. Ita praeter alios multos locos, quos passim notabo,

etiam Legg. I, p. 635. D. expressit Clemens Stromm. II, p. 175. 24.

P. 638. A. Ἐπειδὴ γὰρ αἱ μείζους τὰς ἐλάττους πόλεις νικῶσι μαχόμενοι καὶ καταδουλοῦνται. Συρακούσιοι μὲν Λοκρούς, οἳ δὴ δοκοῦσιν εἰνομώτατοι τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον γεγονέναι. Κεῖςυς δὲ Ἀθηναῖοι — . De Locris v. Bentr. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Cod. Leid. λείους. Steph.: Γε. Χίρους δέ, quod nonnullos libros dare ait Dorvill. ad Charit. p. 622. Vulgata tamen etiam Dorvillio probatur: at verum is non vidit. Et enim dicendum erat, idcirco retinendos Ceos esse, quod Chiorum civitas perditissima, Ceorum clara ob morum probitatem, severitatem institutorum, reipublicae administrationem esset. V. Heraclid. Politt. p. 10 ff. Hal. Athen. XIII, p. 610. D. Er. Vindingii Collectanea Theol. A. Gr. T. XI, p. 492. F ff. Iam melius intelliges Protag. p. 341. E. Ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Πρόδικος, καὶ εὐδαμῶς Κεῖον.

P. 638. D. Περὶ μέθης γὰρ αἰκούσαντες τοσοῦτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἳ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα ἀτόπως. μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι· καὶ οἱ μὲν ὅτι πολλοὺς παρεχόμεθα, ἀξιοῦμέν τι λέγειν καίριον, οἳ δὲ ὅτι τοὺς μὴ χρώμενους αὐτῷ ὀρῶμεν νικῶντας μαχομένους. — Ebrietatem damnavit Megillus, Atticus non improbavit: ille criminis, hic laudationis produxit auctores. Quinam igitur dici poterat: Μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι

ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι, praeferim quum modo dictum esset: περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσούτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινεῖν? Vel furca expellendum istud ἐπαινοῦμεν, quod mali est glossatoris. Plato ita locutus est: περὶ μ. γ. α. τ. μ. εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα αὐτόπως· μάστιγι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἑκάτεροι· ἴσ. ἐπαινεῖν τε καὶ ψέγειν, notissima ellipsi. Quod delevi, etiam Fic. omisit habens: *Qui quum primum ebrietatis facta mentio est, statim alii vituperamus, alii vero laudamus: et valde quidem id absurde. Testibus enim laudatoribusque utentes id facimus. Et alii quia plures habemus, aliquid fide dignum asserere putamus etc.* Certe ita transferendum erat, si aberat ἐπαινοῦμεν. Eundem non καίριον, ut vulgata, sed κύριον, ut cod. Leid., apparet legisse. Vere; omne enim genus loquendi iudiciale est, ut ostendunt μάστιγες: verum in iudicio quod multi testes enunciant, id est κύριον, non καίριον, et reconditius hoc significatu κύριον passim notiori καίριον coactum est loco cedere, v. c. ap. Pindar. Olymp. VI, 52. Ad locutionem cf. Aristot. Polit. III, 6, p. 166. οἱ μὲν γὰρ, ἂν κατὰ τι ἄνιστοι ὦσιν, οἷον χρέμασιν, ὅλως οἰόνται ἄνιστοι εἶναι· οἱ δ' ἂν κατὰ τι ἴσοι, οἷον ἐλευθερίᾳ, ὅλως ἴσοι. τὸ δὲ κυριώτατον οὐ λέγουσιν. Ad sententiam illustrandam facit Gorg. p. 471. E. ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γὰρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥς περ

οἱ ἐν τοῖς δικαστήρεσις ἡγούμενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ ἐκεῖ οἱ ἕτεροι τοὺς ἐτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὴ τῶν λόγων ὧν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολλοὺς παρέχονται καὶ εὐδοκίμους, ὁ δὲ τάναντία λέγων ἓνα τινα παρέχεται ἢ μηδέν. οὗτος δὲ ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἀξίος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

P. 639. A. Φέρε, εἴ τις αἰγῶν τροφὴν καὶ τὸ ζῶον αὐτό; κτῆμα ὡς ἔστι καλὸν ἐπαινοῖ, ἄλλος δὲ τις ἐωρεσκῶς αἴγας χωρὶς νεμαμένας αἰπόλου ἐν ἐργασίμοις χωρίοις, δρώσας κακῶς διαψέγοι, καὶ πᾶν θρέμμα ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ἰδὼν οὕτω μέμφοιτο, τὸν τοῦ τοιοῦτου ψόγων ἡγούμεθα ὕγιες ἂν ποτε φέξαι καὶ ὀτιοῦν; — Praecedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur coniunctivus cum vocula ἂν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῷ ἂν iunctus. Correxī igitur ἡγούμεθα, firmante posthac Eusebio Praep. ev. XII, p. 609. Ἄν pertinet ad infinitivum φέξαι, de quo v. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. et alios. Etiam C. displicet δλώμεθ' ἂν: vera indubie lectio δλώμεθα δὴ, quam servavit cod. Leid. et Euseb. l. c. Legg. II, p. 658. B. est: τί ποτ' ἂν ἡγούμεθα ἐκ ταύτης τῆς προερέτης ξυμβαίνειν; Praecesserat: εἴ ποτὲ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θεῖν ὀντιναῦν. Legendum igitur ἡγούμεθα, ex cod. Leid. Etiam Fic. *putamus*.

P. 641. C. Καὶ παιδεία μὲν οὐδεπώποτε γέγονε Καδμεία, νῆκαι δὲ ἀνθρώποις πολλὰ δὴ τοιαῦτα γεγονόσι τε καὶ ἔσονται. — Νίκη Καδμεία est victoria male cedens victoribus ipsis. Videantur

Zenobius, Suidas, Michael Apostolius, Erasmus. Perplacuit ea recentioribus, ut Aristidi T. I, p. 29. καὶ τὴν αἰληθῆ καὶ κυρίαν νίκην ἐκάστῳ διδοῦσα πολὺ τῆς Καδμείας πεχωρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικὴν. Posterior est ex Phaedr. p. 256. B. Habent et Procopius Bell. Goth. I, p. 323. D. et Theophylactus Hist. p. 11. D.

P. 642. A. Τὸ δὲ, ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διάρ-
θωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς ὁρθότητός ποτε
σαφές οὐδ' ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. — , Ve-
reor, ne quem offendat illud σαφές οὐδ' ἱκανὸν
omisso τι. Sed ita Noster solet. Gorg. p. 485. E.
ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθά-
*σθαι: ubi nollem ab Heusde addi μηδέν.

P. 642. C. Καὶ μοι νῦν: ἢ τε Φωνὴ προσφιλὴς
ὑμῶν, τότε ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον. ὡς ὅσοι Ἀθη-
ναίων εἰσὶν ἀγαθοί, διαφερόντως εἰσι τοιοῦτοι, δοκεῖ
ἀληθέστατα λέγεσθαι κ. τ. λ. — Cf. Menex. p.
237. A. Critias p. 109. C. p. 112. E. Tim. p. 24.
C. Postremum locum adscripsi. Ταύτην οὖν δὴ
τότε, inquit, ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύντα-
ξιν ἡ θεὸς πρετέρεως ὑμᾶς διακοσμήσασα κατώκισεν,
ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγέννησθε, τὴν εὐκрасίαν
τῶν ἑρῶν, (I. ὡρῶν) ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα, ὅτι φρο-
νητάτους ἄνδρας οἶσει. αἳ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ
φιλόσοφος ἡ θεὸς οὖσα, τὸν προφρεστάτους, (I.
προσφρεστάτους ex Procl. Chalcid. Fic.) αὐτῇ μέλ-
λοντα οἶσειν τόπον ἄνδρας, τοῦτο ἐκλεξαμένη το-
πρεῶτον κατώκισεν. Illud ὡρῶν iam ab aliis emen-
datum auctoritate nititur Procli et Ficini. Con-

traria fere medela sanandus est Schol. Eurip. Hecub. 934. ubi memoratur Duridis *περὶ ὤρων*. Legendum esse *ὄρων*, praeter alios monuit Vossius H. Gr. I, 15. p. 97. ed. alt. Quo delatus addam correctionem alius loci eiusdem Scholiastae in Alcest. 249. afferentis Duridis *ιστ' τῶν Λακεδαιμονικῶν*, operis plane ignoti. Leg. *Μακεδονικῶν*. Duas ob causas memorabilis est is locus, quod in eo memoratur Duridis Macedonicorum liber XVI., quum hactenus tantum XV noti essent: et quod afferuntur in rebus Thessalicis; ex quo apparet, eiusdem scriptoris *Ἑλληνικά*, quae et ipsa res Thessalicas complectebantur auctore Diodoro Sic. XV, 60. T. II, p. 50.; non diversa esse a Macedonicis: qua de re dubitabant docti.

P. 643. C. *Καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων, ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, μανθάνειν ὅσον τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι, καὶ πολεμικὸν ὑππεύειν παίζοντα ἢ τι τῶν τοιούτων ἄλλο ποιοῦντα.* — Memorabilis structura *ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι*, h. e. *ὅσα ἀναγκαῖόν ἐστι περ.* Gorg. p. 449. B. *εἰσὶ μὲν, ὃ Σόκράτης, ἔναι τῶν ἀποχρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιῆσθαι.* Scribendum autem *προμανθάνειν* pro *ν. μανθάνειν*, ex cod. Leid. cui subveniunt Aristid. T. I, p. 129. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 590. et, ni fallor, etiam Fic. in cuius translatione legitur *perdiscere*, errore, credo, pro *ν. praediscere*. Postremo lege *ποιεῖν* pro *ν. ποιοῦντα*. Fic. *Aliquid eiusmodi facere.* Etiam

in Euseb. marg. est: *Pl. ποιεῖν*. Nescio unde. Sed utroque pluris facio rectam rationem, quae hoc flagitat. Passim confunduntur infinitivi et participia. XII, p. 954. A. *Φωρᾶν δὲ ἂν ἐθέλῃ τις τι παρ' ὁτῶν, γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος, προσμόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἢ μὴν ἐλπίζειν εὐρῆσιν, οὕτω Φωρᾶν*. Ita legendum est mutata interpunctione (nam distinguebatur post *v. γυμνός*, non post *v. ὁτῶν*), et mutato absono participio *ἐλπίζων* in infinitivum, quem unice convenire intelligent periti Graecae linguae. Fic. *spere*:

P. 643. D. *Μὴ τοίνυν, μηδ' ὁ λέγομεν εἶναι παιδείαν, ἀόριστον γένηται. νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐκαινοῦντές θ' ἐκάστων τὰς τροφάς, λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινα, τὸν δὲ ἀπαιδευτον, ἐνίοτε εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας, καὶ ἄλλων τοιούτων μάλα πεπαιδευμένων ἀνδρώπων σφόδρα οὐ γὰρ ταῦτα ἡγουμένων, ὡς ἴσκειν, εἶναι παιδείαν, παυσῶσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐράστην τοῦ πολίτην γένεσθαι τέλειον, ἀρχεῖν τε καὶ ἀρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ δίκης.* — Sensus, quem postulat series orationis, hic est: *At nunc dicendum nobis erit, quid sit disciplina. Nam quum multos arbitremur non nactos disciplinam esse, qui in rebus nonnullis, v. c. in arte campatoria et nautica sint eruditi optime, necesse est aliud quiddam a nobis vocari disciplinam. Eam igitur nos disciplinam appellamus, quae efficiat, perfectam civis virtutem ut*

inde a pueris appetant et confectentur. Primum igitur scribendum de Cornarii et Stephani sententia πεπαιδευμένον ἄνθρωπον, reducto una verborum naturali ordine πεπ. σφόδρα ἄνθρωπον ex cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 591. Ad illa εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας Stephano videbatur subaudiendum παιδείαν aut scribendum εἰς τὰ τῆς καπηλείας, propterea quod seq. ἄλλων τοιούτων secundus casus est. Mihi neutrum probatur. Primum enim inaudita est locutio παιδεύεσθαι εἰς παιδείαν: nam dicitur παιδεύεσθαι παιδείαν; deinde non placet genitivus esse καπηλείας καὶ ναυκληρίας, nec arbitror esse singularis numeri. Immo εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας quarti casus numeri pluralis sunt, pendentque a participio πεπαιδευμένον. Min. p. 320. B. ἐπὶ παιδείᾳ εἰς ἀρετήν. Plurali vero numero utuntur fere in huiusmodi vocabulis. Legg. III, p. 677. B. Καὶ δὴ τοὺς τοιούτους γε ἀνάγκη ποιεῖν τῶν ἄλλων ἀπειροῦς εἶναι τεχνῶν, καὶ τῶν ἐν ταῖς ἀσθεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἰς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, καὶ ὅπως ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοῶσιν. Non aliter accepit Eusebius, qui habet εἰς τε τὰς καπ. κ. ναυκλ. Cum illo vero accusativo non coit. genitivus καὶ ἄλλων τοιούτων. Itaque in hoc ipso quaerenda foret sedes corruptelae, modo ulla corruptela inesset. At omnino inest nulla, sed genitivus ἄλλων τοιούτων pendet ab omisso τῇ, insolente quidem ellipsi, sed tamen usitata. Plane similis est ap. An-

Plot. Polit. I, 8. p. 46. Πρῶτον μὲν οὖν περὶ δού-
λων ἀπορήσειν ἂν τις, πότερόν ἐστιν ἀρετὴ τις δού-
λου παρὰ τὰς ὀργανικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων, ὅσον
σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ
τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἕξεων, ἢ οὐκ ἔστιν
οὐδεμία παρὰ τὰς σωματικὰς ὑπηρεσίας. Euseb.
ἄλλων τινῶν τοιούτων: non male. Paulo post de-
est a quo pendeat participium ἡγουμένων, at-
que omnino locus caret sensu. Cornar. et Steph.
coniiciunt ἡγούμεθα. Sed lacuna est: post παι-
δείαν, eaque ita explenda: οὐ γὰρ ταῦτα ἡγου-
μένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν ὁ νῦν λόγος εἶν
εἴη· τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παιδῶν παι-
δείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πο-
λίτην γενέσθαι τέλειον — Sic legi in quodam ve-
tere Steph. ait: eum se plane ignorare fatetur
mirabundus Bipontinus. Quem nolo afficere
castigatione, quam is in Henn. Stephano me-
ruit certe acerbissimam: sed vetus ille aut Leid.
cod. est aut Eusebius; uterque agnoscit, quod
Steph. protulit. Habuit etiam Fic: Quippe
non hanc disciplinam putamus, sed eam,
quae a pueritia desiderari: amarique
virtutem facit, et quidem illam, quae
perfectus quispiam civis effectus, iure impe-
rare sciat atque parere.

P. 644. C. Οὐκοῦν ἓνα μὲν ἡμῶν ἕκαστον αὐ-
τῶν τιθώμεν; — Genitivum αὐτῶν nihili esse vi-
dit Steph. coniiciens ἕκαστον αὖ τιθ. Sed leg.
αὐτὸν ex cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p.

600. Notissima est dictio ἑκαστος αὐτός. Eodem modo II, p. 664. B. τὸν αὐτῶν ἡδιστόν τε καὶ ἄριστον ἀπὸ θεῶν βίον λέγεσθαι φάσκοντες, legendum αὐτόν, ut habent omnes scripti editique praeter vulgatum textum. Contrariam medelam exspectat V, p. 737. C. πρῶτον μὲν τὸν αὐτὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ δεῖ τάξασθαι. Leg. αὐτῶν.

P. 644. D. Περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὕτως αἱ θαῦμαί μὲν ἑκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, ἢτε ὡς παύγιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τιμῇ ξυνεστηκός. — In hac lectione ἐκείνων idem est quod θεῶν propter praegressum θεῖον. V. Heindorf. ad Theaetet. p. 369. Sed obstant alia, quominus sanum locum putem. Primum miraculum, quo dii ludant quodque quasi nervis et funibus moveant, vix Plato vocaverit θαῦμα θεῖον sed θαῦμα. live. παύγιον θεοῦ, ut Legg. VII, p. 803. C. Et quam mire dictum est illud ἡμῶν τῶν ζώων de solis hominibus! Quasi illi soli essent animalia, nec potius quatuor secundum Platonem forent genera animalium. V. Tim. p. 39. E. Cur, quaeso, non simplicius dixit ἡμῶν vel ἀνθρώπων vel ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων? Ita IV, p. 713. D. ταῦτ' οὖν διανοούμενος ἐφίστη βασιλέας γε (leg. τε, ut est in Leid.) καὶ ἀρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμεινονος, δαίμονας· οἷον νῦν ἡμεῖς δρώμεν τοῖς πομπαίοις, καὶ ὅσων ἡμερᾶ εἰσιν ἀγέλαι· οὐ βούς βοῶν, ἀλλ' αἰγας αἰγῶν ἀρχοντας ποιεῦμεν αὐτοῖς τινάς, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῶν δεσπόζομεν, ἀμεινον ἐκείνων γένος. VII, p.

803. C. φύσει δὲ εἶναι θεὸν μὲν πάσης μάκαρτος σπουδῆς ἄξιον· ἀνθρώπων δὲ ὅπερ εἵπομεν ἔμπροσθεν, θεοῦ τι παίγιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὄντως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι. Cf. p. 804. A. Respicit et Aristid. T. III, p. 427. οὕτω καὶ τὸ σὸν, ὃ Πλάτων, σώζεται, τὸ ἀνθρώπων εἶναι θεοῦ παίγιον. Legg. X, p. 906. A. ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοὶ τε ἄμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Phaedon. p. 62. B. οὐ μέντοι ἀλλὰ τὸδε γέ μοι δοκεῖ, ὃ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Politic. p. 271. E. τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομάτου περὶ βίου, διὰ τὸ τοιοῦνδε εἰρηται· θεὸς ἔτερεν αὐτοὺς, αὐτὸς ἐπιστάτης· καθάπερ νῦν ἀνθρώποι, ζῶν ὃν ἕτερον θεϊκτέρον, ἀλλὰ γένη Φαῦνι λόττερα αὐτῶν νομεύουσιν. Critia p. 109. B. δίκης δὲ κλήροις τὰ φίλων λαγχάνοντες (θεοὶ) κατὰ κίζον τὰς χώρας· καὶ κατοικίσαντες οἶον νομεῖς κτήματα καὶ ποιμένα καὶ θρέμματα· ταυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον. πλην οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ γέμοντες, ἀλλ' ἢ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρων. Quid multa? Leg. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον. Ἡμῶν, h. e. τῶν ἀνθρώπων: ζῶα θεῖα sunt δαίμονες, a quibus reguntur homines, τὸ οὐράνιον θεῶν γένος. V. Tim. p. 39. E ff. Elegantiór quam verior est emendatio Mureti Opp. T. III, p. 534. ἡγ. τῶν θεῶν. Respicit huc Proclus in Tim. V. p. 339. pr. τὸ μὲν γὰρ θνητὸν

τοῦ μεταλαγχάνει, τὸ δὲ νοερὸν θανάτου, καὶ τὸ ὅλον γίγνεται θαῦμα, ὥς φησιν ἐν Νόμοις. *Mox restituenda Attica forma σμήρεινοι ex Theodoret. Gr. Aff. Cur. V, p. 827. Eustath. ad Il. Ω. p. 1333. Rom. Et p. 645. A. leg. τὰς ἄλλας δὲ σκληραῖς, ut paullo post τὰς δὲ ἄλλας παντοδαπαῖς εἶδεσιν ὁμοίας. Fic. et ceteras duras et ferreas esse. Quamquam bene scio, Ficinum quid sit discriminis inter ἄλλον et τὸν ἄλλον ignorasse: id quod plures versionis loci arguunt.*

P. 645. A. Ἄτε γὰρ τοῦ λογισμοῦ καλοῦ μὲν ὄντος, πράου δὲ καὶ οὐ βιαίου, δεῖσθαι ὑπηρετῶν αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν, ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικᾷ τὰ ἄλλα γένη. καὶ αὐτῷ δὲ περὶ θαυμαμάτων ὥς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σέσωσμένος ἂν εἴη — *Scrib. ὅπως ἂν ἐν ἡμῖν. Ita Euseb. Fic. in nobis. Deinde recte Euseb. et marg. Leid. καὶ οὕτω δὴ. Theaetet. p. 164. D. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταυτὸν ἐστίν.*

P. 646. D. Καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἀρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον, εἴπερ ἐν ταῦτο ὁρῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις. — *Post v. διατριβῆς infere praepositionem περί, quae excidit propter praecedens περὶ τὸν οἶνον. Nusquam legitur διανοεῖσθαι τινος, ubi-vis περὶ τινος. P. 644. D. περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὕτως. III, p. 686. D. περὶ ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσιν. VII, p. 822. D. περὶ δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρὴ, καὶ περὶ ἀπάντων ὅποσα τοιαῦτα. IX, p. 879. B. Phaedr. p. 270. D. Sympot. p. 173. E. Per-*

paucis locis est διαγρεῖσθαι περὶ τι. Legg. III, p. 686. D. τὸ δὲ νῦν γε ἡμεῖς τάχ' ἂν ἴτως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὐτ' ἐρῶμεθα διανοοῦμεθα, οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντες πάντα — VII, p. 820. A. ἄρ' οὐ διανοοῦμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες; Epinom. p. 987. E. καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταυτὸν δεῖ διανοηθῆναι τοῦτο. At pessime nuper editor Lipsiensis corruptit Phileb. p. 21. C. ἔστι ταῦτα; ἢ παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως πως διανοηθῆναι; Ita ex Bas. 2, edidit Stephanus: at is ex Ald. Bas. 2. rescripsit περὶ ταῦτα, et re et lingua iubentibus, ait: scilicet sua, qua princeps docuit Stephanum calumniari, non Platonica. Optima formula est ἄλλως πως παρὰ ταῦτα. Legg. III, p. 693. A. τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. VII, p. 797. B. ἂν δὲ παρὰ αὐτά τις τῶν θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσέγγη; Phaedon. p. 107. A. οὐκ οὐν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Rep. VI, p. 506. B. ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φησὶ εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; X, p. 603. C. μή τι ἄλλο ἢ παρὰ ταῦτα; Aristot. Polit. I, 8. p. 46, πότερον ἐστὶν ἀρετὴ τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Hoc in transitu; redeo ad verbum διαγρεῖσθαι. Memorabilis imprimis est dictio διανοεῖσθαι περὶ πραγμάτων τινος ὡς περὶ τινος ὄντος. Min. p. 314. D. ὦς περὶ καλοῦ ἄρα τινος ὄντος δεῖ τοῦ νέμου διανοεῖσθαι καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Unde emendandus Protag. p. 352. B. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς

περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικόν οὐδ' ἀρχικόν εἶναι· οὐδὲ ὡς περ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος διανοεῖνται. Legendum, ὡς περὶ τοιοῦτου — Nusquam enim nec est, nec potest esse διανοεῖσθαι ὡς περ τινός ὄντος, sed tantum ὡς τινός ὄντος. Gorg. p. 472. D. ἄλλωπινῶς οὕτω σοῦ νομίζοντος διανοώμεθα; Phaedon. p. 94. E. ἄρ' οἶει αὐτοῦ ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον ὡς ἀρμανίας αὐτῆς φύσης; Rep. I, p. 327. C. ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσάμενον οὕτω διανοεῖσθε. V, p. 470. E. καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων. VII, p. 523. C. ὡς ἐγγυθεν τοίνυν ὀρωμένους λέγοντός μου διανοεῖ. Simili medela indiget personatus Hipparchus p. 225. D. Μὴ τοίνυν ἐπιχειρεῖ με εξαπατᾶν ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ δὴ οὕτω νέος ὢν, ἀποκρινόμενος ὡς περ νῦν δὴ, αὐτὸς οὐδ' αὐτὸς οἶει· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς, εἴπερ ἔστιν ὄντινα οἶει γεωργικὸν ἄνδρα γηγνόμενον, καὶ γινώσκοντα ὅτι οὐδενός ἄξιον φυτεύει τὸ φυτόν, οἶεσθαι ἀπὸ τούτου κερδαίνειν. In hac lectione ad illa ἀλλ' ὡς ἀληθῶς κ. τ. λ. desideratur verbum, et εἴπερ erit *an*, quod nusquam est: semper enim significat *siquidem*. Vera lectio est hæc: ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἰπέ· ἄρ' ἔστιν — Phileb. p. 32. E. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἄρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη — Menon. p. 77. A. ἀλλ' ἴθι δὴ, περὶ καὶ σὺ ἐμὲ τὴν ὑπόσχῃσιν ἀποδεῦναι, καθ' ὅλου ἐκ πᾶν ἀρετῆς περὶ ὅτι ἐστὶ, καὶ παύσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἐνός, ἔπερ Φασι τοὺς συντρέβοντας τι ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ εἰσας ὅλην καὶ ὑγιᾶ εἰπέ· τί ἐστὶν ἀρετὴ;

P. 647. D. Ἡ τῇ μὲν διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προς-
μαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτὴν, δεῖ τέλεον οὕτω γίγνε-
σθαι πρὸς ἀνδρίαν· ἀπειρος δὲ δὴ που καὶ ἀγύμνα-
στος ὢν τῶν τοιούτων ἀγώνων ὅστισιν οὐδ' ἂν ἡμισυ
ἑαυτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετὴν κ. τ. λ. — Opposita
sunt τέλεος et ἡμισυς. VH, p. 806. C. τέλεον γὰρ
καὶ οὐδ' ἡμισυν δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι. Unde cor-
rigendum h. l. οὐδ' ἂν ἡμισυς, ut diserte habet
cod. Leid. Hic autem dictum est ἡμισυς πρὸς
ἀρετὴν, ut τέλεος πρὸς ἀρετὴν. Sic h. l. δεῖ τέλεον
οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν. III, p. 678. B. τε-
λέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι, IV,
p. 708. D. πάντων τελευτάτων πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν.
VII, p. 822. E. οὐ τέλεος ὁ τοῦ διαφέροντος πολλοῦ
τοῦ πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαινος. Alcib. pr. p. 120.
E. τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Ut vero hic
προσμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur
προσγυμνάζειν τῇ ἀναίσχυντίᾳ: ut frustra Steph.
conieceroit ibi scribendum προγυμνάζοντα. P. 648.
D. οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο.

P. 649. E. Σκοπῶμεν γὰρ δὴ, δυσκόλου ψυχῆς
καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικίαι μυρίαί γίνονται, πότερον
λέοντας εἰς τὰ ξυμβόλαια πείραν λαμβάνειν, κινδυνεύ-
οντας περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον, ἢ ξυγγενομένους με-
τὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας· ἢ πρὸς τὰ φροδίσια ἡτ-
τημένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέπον-
τας αὐτῶν θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας οὕ-
τως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντας, ἥθους ψυ-
χῆς θιάσασθαι. — Cod. Leid.λέοντας: idem et
vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, ξυγγενομένους, ἐπι-

τρέποντα αὐτοῦ. Hæ lectiones verae omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros reponeret, nisi fecit propter unum κινδυνεύσαντας, quod omnes libri agnoscunt: Hoc retento cetera omnia in vitis libris corrigere Steph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de coniectura reponere κινδυνεύσαντα. Nos emendamus ἰόντα, κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν (ταῖν ξυμβολαίων), ξυγγεγόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Quibus repositis si reliqueris κινδυνεύσαντας, erunt οἱ ἐν τοῖς Φιλτάτοις κινδυνεύσαντες ipsi filii, filiae et coniuges. At ipsa τὰ Φιλτάτα sunt liberi et coniuges. V. Valck. ad Phoen. p. 493: p. 162 ff. Itaque scribendum κινδυνεύσαντα, ut ἰόντα etc. In pluralem mutavit, qui τοὺς κινδυνεύσαντας putabat ipsos liberos esse coniugesque. Sententia est hæc: *Videamus igitur. Durum et agrestem animum, ex quo sexcentæ iniuriæ nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi periclitæris de opibus, an Bacchi festis diebus inter computationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filios filiasque et coniuges permittas, atque ita de carissimis periclitæris, an in symposiis, ubi nihil omnino periclitæris, spectare eius ingenium?* At ea, quæ distractionibus typis describenda curavi, in Graecis defunt. Lactina est in aperto posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Pla-

το: τοῦτος ἐν τοῖς φιλοτάτοις ἀντινεύσαντα πότμον
σφαλερώτερον, ἢ μετὰ τῆς ἐν τοῖς οἰχρίσ
βασάνου καὶ παιδείας, μὲν τοπακράσαν
κινδυνεύσαστα. ἢ τοῖς ψυχῆς θάσασσθαι. Ni ex-
ciderint etiam plura.

Lib. II, p. 653. A. Λόγω τῆς τῶν παιδῶν
παιδικῆς εἶναι πρώτῃ αἰσθησῶν, ἡδονὴν καὶ λύπην
καὶ ἐν αὐτῇ ἀρετῇ καὶ κακίᾳ παραγίνεται,
πρώτον ταῦτ' εἶναι. — Steph. affert lectionem
πρώτην, quae nullius est pretiis. Sanatur locus
interpungendo: παραγίνεται: πρώτον, ταῦτ' εἶ-
ναι. Ita B. παιδείαν δὲ λόγῳ τὴν παραγινόμενῃ
πρώτον ταῦτ' ἀρετὴν. I, p. 644. A. καὶ δὲ δὴ τὴν
παιδείαν μηδαμῶς ἀτιμάζειν, ὡς πρώτον τῶν καλλί-
στων τῶν ἀρεστῶν ἀνδράσι παραγινόμενον. Lo-
cum respicit Simplic. in Arist. Physica, VII, fol.
149. a.

P. 653. B. Ἡδονὴ δὲ καὶ Φιλία καὶ λύπη καὶ
μῆτος ἀν' ὁρῶς ἐν ψυχῇς ἐκγίνονται μήπω δυναμέ-
νων λόγῳ λαμβάνειν· λαβόντων δὲ τὸν λόγον, συμ-
φωνήσωσι τῷ λόγῳ, ὁρῶς εἰδῆσθαι ὑπὸ τῶν προ-
ηκόντων αἰσθῶν· αὐτῆς θ' ἡ ἑυμφωλία, ἑυμπασα μὲν
ἀρετῇ, τὰ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμέ-
νον αὐτῆς ὁρῶς, ὥστε μισεῖν μὲν ἃ καὶ μισεῖν, εὖ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ καὶ στέρ-
γειν, τοῦτ' αὐτῷ ἀποτεμῶν τῷ λόγῳ καὶ παιδείᾳ
πρὸς ἀγορεύων, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὁρῶς ἀν'
προσάγορεύοις. — Usitata formula λαμβάνειν λό-
γῳ. V. Legg I, p. 638. C. Ion. p. 532. E. Par-
menid. p. 135. F. Sophist. p. 249. D. Semper

tamen aboculativus aut additur aut intelligitur: at h. l. nec additur ullus nec potest intelligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ τὸν λόγον inferri non poterat, si praecesserat λόγῳ λαμβάνειν, sed si λόγον λαμβάνειν. Hoc igitur repono ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 592. ubi v. Viger. Omnem dubitationem tollit Rep. III, p. 401. D. Ἐὰρ οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τρεῖς, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅτε ἑυθμός καὶ ἁρμονία, καὶ ἐξέωμενέστατα ἀπτεται αὐτῆς, φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἴαν τις ὀρθῶς τραπῇ, εἰ δὲ μὴ, τούνηντιον; καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων, ὀξύνεται ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκείνους ὡς ἴδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρεῖς οὖν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίνοιτο καλὸς τε παῖς καὶ τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ, ἔτι νῦν ὦν, πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν. ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτο ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' αἰκείότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεῖς. Λόγον λαβεῖν est etiam Legg. I, p. 645. B. Epinom. p. 979. D. Rep. VII, p. 534. B. Theaetet. p. 148. D. Fic. vertit: *Rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem.* Legit igitur ἡθῶν, et ad infin. ὀρθῶς εἰδίσθαι intellexit τῷ s. διὰ τὸ, ut voluit etiam Vigerus. Non assentior: potius illud ὀρθῶς εἰδίσθαι ὡς τ. π. εἰδῶν est id. ipsum,

ὁ ζυμφωνοῦσι τῷ λόγῳ. Mox ineptissimum est αὐτῆς θ' ἡ ζυμφωνία; tamen ineptior haec notula: *Fic. Haec ipsa consensio. Invenit igitur in suis libris, αὐτὴ θ' ἡ ζυμφωνία. Hinc Steph. Legitur etiam αὐτὴ θ' ἡ ξ. et ita legere malim.* Scribendum potius αὐτὴ εἰς θ' ἡ ξ. ex Euseb. et Fic. *Haec ipsa consensio universa quidem virtus est.* Male etiam Vigerus ad Euseb. p. 57. coniecit τετραμμένον. Dicit enim Noster, rationis et usus sive consuetudinis universam congruentiam esse virtutem: disciplinam tantum alteram eius partem esse, et quidem illam, quae posita sit in eo, ut assuescas amare quae sint amanda, et fugere quae fugienda, h. e. *in decente*, ut Fic. transtulit, *circa voluptates et dolores assuetudine.* Hanc dicit τὸ τῆς ζυμφωνίας ταύτης περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον ὁρθῶς. Τετραμμένον hoc sensu plane non quadrat. Et quod hic dicit τὸ π. τ. ἡ κ. λ. τετραμμένον ὁρθῶς, vocat paullo post C. τὰς ὁρθῶς τετραμμένας ἡδονὰς καὶ λύπας. Postremo δόξαν, quod est e glossemate, deleo: omittunt enim cod. Leid. et Euseb. Cf. Heusd. Spec. crit. p. 102. ubi quod praeterea correxit Legg. IX, p. 862. B. εἰάν ἢ γ' ἐμὴ νικᾷ, illud est in Ald. Basf. 1. 2.

P. 653. C. Θεοὶ δὲ οὐκ εἰράντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίγονον πεφυκὸς γένος, ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο, τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλωνα τε μαυσηγέτην καὶ

Διόνυσον ξυνορταστὰς ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται ταῖς
γενομένας τροφαῖς ἐν ταῖς ἑορταῖς μετὰ θεῶν. — Non
modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad
verba simile illud Timochis Dionysiazusis ap.
Athen. VI, p. 223. B. Stob. Ecll. eth. CXXIII,
p. 616.

**Ανθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίκουρον φύσει,*

Καὶ πολλὰ λυγρὸν ὁ βίος ἐν αὐτῷ φέρει.

Sed quatenam sunt αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς θεοῖς?
Possit aliquis ita accipere, quasi illae ἀναπαῦλαι
τῶν πόνων a diis concessae hominibus dicantur
esse tamquam ἀμοιβαὶ ἑορτῶν τοῖς θεοῖς, h. e. tam-
quam remunerationes festorum dierum ab homi-
nibus in honorem immortalium celebratorum.
Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοι-
βὰς τῶν ἑορτῶν τοῖς θεοῖς institutas dicit a diis, ut
sint hominibus πρὸ ἀναπαύλαι τῶν πόνων: itaque
non possunt festorum dierum remunerationes
esse hae ἀναπαῦλαι. Plerique omnes nunc ita
accipient, quasi festi dies in honorem immor-
taliū constituti dicantur esse ad remuneranda
beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita
potuerit intelligere Graecus homo; dicendum
erat in hac sententia: τὰς ἑορτάς, τῶν ἀγαθῶν
ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς. Et omnino nunc Platonis
non refert docere, festos dies esse quasi gratia-
rum actiones ab hominibus habitarum diis: illud
docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortali-
bus solatium et requies improbi laboris. Neque
non possum non iis assentiri, qui exponunt se-

florum varietates, h. e. ampenitates. V. Steph. Thes. L. Gr. T. I, p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἄλλοιτι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν Σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγκαλειτῆς ἐκ ατόμβης. Obscurius est Sympol. p. 202. E. Ἐρμηνεύον καὶ διαπορθεύον θεοὶς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δέησεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne veteres quidem intellexerunt. Iam si vera est haec explicatio, τοῖς θεοῖς non iam pendeat a v. ἀμοιβὰς, sed a genitivo ἐορτῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἐορτῶν τοῖς θεοῖς ἀμοιβὰς. Itaque magnopere vereor, ne margini iniectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἐορτῶν ἀμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo considero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. III, p. 186. 36.

P. 653. E. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἰσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων, οὐδὲ ἀταξιών, οἷς δὴ ἐνθυμὸς ὄνομα καὶ ἀρμονία· ἡμῖν δὲ τοὺς εἰπομένους θεοὺς συγχορευτὰς δεδόσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνθυμὸν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἣ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῖν τούτους, ὥδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας· χοροὺς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς

ἐμφυτον ἄνομα. — Verba οὐδὲ ἀταξίων sunt parenthesi includenda, ut dicta διὰ μέσου, et scribendum αἵς, sc. τάξεσιν. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ῥυθμός s. numerus, et ἀρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, haec ad μέλος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniae definitionibus praeterea cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. V, p. 450. A. Aristotelic. lib. de mund. c. 5. et inde Appulei. de mund. p. 66. Elm. Quintilian. IX, 4. p. 185. Bip. Mox Bal. 2. εὐρυθμον: assentiri videntur Stephanus Thes. L. Gr. T. III, p. 725. H. ubi est: Ἐνρυθμος — *in v. l. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p.* εὐρυθμος, et Heindorfius ad Theaetet. p. 414. tacute scribens εὐρυθμον. At nusquam ap. Plat. legitur εὐρυθμος καὶ ἑναρμόνιος, ubi vis ἐνε. καὶ ἑναρμ. ut II, p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἐνρυθμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigas utrum melius sit ἐνε. an ἐρέ. Ita ἐνεργώω et ἐρέργώω, ἐνρινεν et ἐρέρινον, de quo v. Eustath. ad II. N, p. 927. Rom. etc. Diog. L. VII, 60. ποιήμα δὲ ἐστὶ λέξις ἑμμετρος ἢ ἐνρυθμος. Et, τὸ ἐνρυθμον δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἐρέθμος, et edd. ante Menagium εὐρυθμος, quod absolum esse et additum ἑμμετρος et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius. affert ver-

P. 647. D. Ἡ τῇ μὲν διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προς-
μαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτήν, δεῖ τέλεον οὕτω γίγνε-
σθαι πρὸς ἀνδρείαν· ἄπειρος δὲ δὴ που καὶ ἀγύμνα-
στος ὢν τῶν τοιούτων ἀγώνων ὅστισιν οὐδ' ἂν ἡμῖν
ἑαυτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετὴν κ. τ. λ. — Opposita
sunt τέλεος et ἡμις. VH, p. 806. C. τέλεον γὰρ
καὶ οὐδ' ἡμῖν δεῖν τὸν νόμοθέτην εἶναι. Unde cor-
rigendum h. l. οὐδ' ἂν ἡμῖς, ut diserte habet
cod. Leid. Hic autem dictum est ἡμῖς πρὸς
ἀρετὴν, ut τέλεος πρὸς ἀρετὴν. Sic h. l. δεῖ τέλεον
οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρείαν. III, p. 678. B. τε-
λέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγενῆσθαι. IV,
p. 708. D. πάντων τελευτάτον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν.
VII, p. 822. E. οὐ τέλεος ὁ τοῦ διαφέροντος πολὺ
τοῦ πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαινος. Alcib. pr. p. 120.
E. τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Ut vero hic
προσμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur
προσγυμνάζειν τῇ ἀνασχυντίᾳ: ut frustra Steph.
coniecerit ibi scribendum προσγυμνάζοντα. P. 648.
D. οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο.

P. 649. E. Σκοπῶμεν γὰρ δὴ δυσκόλου ψυχῆς
καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικαίαι μυρίαί γίνονται, πότερον
ιόντας εἰς τὰ ξυμβόλαια πείραν λαμβάνειν, κινδυνεύ-
οντας περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον, ἢ συγγενομένους με-
τὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας· ἢ πρὸς τὰ Φροδίδια ἡτ-
τημένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέπον-
τας αὐτῶν θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας οὕ-
τως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντας, ἥθες ψυ-
χῆς θεάσασθαι. — Cod. Leid. ιόντα: idem et
vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, συγγενομένον, ἐπι-

τρέποντα αὐτοῦ. Hæc lectiones veras omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros reponeret, nisi fecit propter unum κινδυνεύσαντας, quod omnes libri agnoscunt: Hoc retento cetera omnia in vitis libris corrigere Stéph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de conjectura reponere κινδυνεύσαντα. Nos emendamus ἰόντα, κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν (τῶν ξυμβολαίων), ξυγγεγόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Quibus repositis si reliqueris κινδυνεύσαντας, erunt οἱ ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντες ipsi filii, filiae et coniuges. At ipsa τὰ φίλτατα sunt liberi et coniuges. V. Valck. ad Phoen. p. 493: p. 162 ff. Itaque scribendum κινδυνεύοντα, ut ἰόντα etc. In pluralem mutavit, qui τοὺς κινδυνεύσαντας putabat ipsos liberos esse coniugesque. Sententia est hæc: *Videamus igitur. Durum et agrestem animum, ex quo sexcentæ iniuriæ nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi periclitæris de opibus, an Bacchi festis diebus inter compotationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filios filiasque et coniuges permittas, atque ita de carissimis periclitæris, an in symposiis, ubi nihil omnino periclitæris, spectare eius ingenium?* At ea, quae distractionibus typis describenda curavi, in Graecis desunt. Lactina est in apertō posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Pla-

το: τοῦτος· ἐν τοῖς Φιλότητις ἀπὸ νεύσαντα πόταρον
 σφαλερώτερον, ἢ κατὰ τῆς ἐν τοῖς οἰχείαις
 βασιάνου καὶ παιδιᾶς, μηδὲν τοσάδε φαν
 κινδυνεύσαστα· ἢ θοῶς ψυχῇ θάσσασθαι. Ni ex-
 ciderint etiam plura.

Lib. II, p. 653. A. Δέγω τῶν τῶν παιδῶν
 παιδικὴν εἶναι πρώτην ἀσθησιν, ἡδονὴν καὶ λύπην·
 καὶ ἐν αὐτῇ ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παραγίνεται,
 πρῶτον ταῦτ' εἶναι. — Steph. affert lectionem
 πρῶτην, quae nullius est pretii. Sanatur locus
 interpungendo: παραγίνεται πρῶτον, ταῦτ' εἶ-
 ναι. Ita B. παιδείαν δὲ λέγει τὴν παραγιννομένην
 πρῶτον παντὶ ἀρετῇ. I, p. 644. A. καὶ δεῖ δὲ τὴν
 παιδείαν μηδαμῶς ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλί-
 στων· τὰς ἀρετὰς ἀνδράσι παραγινόμενον. Lo-
 cum respicit Simplicius in Arist. Physica, VII, fol.
 149. a.

P. 653. B. Ἡδονὴ δὲ καὶ Φιλία καὶ λύπη καὶ
 μῆτος ἀν' ὁρθῶς ἐν ψυχαῖς ἐκγίγνεται· μήπω δυναμέ-
 νων λόγῳ λαμβάνειν· λαβόντων δὲ τὸν λόγον, συμ-
 φωνήσωσι τῷ λόγῳ, ὁρθῶς εἰδίσθαι ὑπὸ τῶν πρὸς-
 ηκόντων ἀφ' αὐτῆς θ' ἡ σύμφωνία, σύμπασαι μὲν
 ἀρετῇ, τὰ δὲ περὶ τὰς ἡδοναῖς καὶ λύπας τεθραμμέ-
 νον αὐτῆς ὁρθῶς, ὥστε μισεῖν μὲν ἃ χρεὶ μισεῖν, εὖ-
 θύς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ χρεὶ στέρ-
 γειν, τοῦτ' αὐτὴ ἀποτεμὼν τῷ λόγῳ καὶ παιδείᾳ
 πρὸς ἀγορεύων, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὁρθῶς ἀν'
 πρὸς ἀγορεύουσιν. — Usitata formula λαμβάνειν λό-
 γῳ. V. Legg I, p. 638. C. Ion. p. 532. E. Par-
 menid. p. 135. E. Sophist. p. 249. D. Semper

tamen accusativus aut additur aut intelligitur: at h. l. nec additur ullus nec potest intelligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ τὸν λόγον inferri non poterat, si praecesserat λόγῳ λαμβάνειν, sed si λόγῳ λαμβάνειν. Hoc igitur repono ex Eusebio. Praep. ev. XII, p. 592. ubi v. Viger. Omnem dubitationem tollit Rep. III, p. 401. D. Ἀρ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὁ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τρέφῃ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅτε ῥυθμός καὶ ἁρμονία, καὶ ἐξέωμενέστατα ἀπτεται αὐτῆς, φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἰάν τις ῥεθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μὴ, τούτωντις; καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων, ὁξύνεται· ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκτὶ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ῥεθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφει· ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίνοιτο καλὸς τε καὶ γαδός· τὰ δ' αἰσχερά ψέγοι· ἢ ἂν ῥεθῶς καὶ μισοῖ, ὅτι νέος ὢν, πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάροισι· ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' αἰκείότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεὶς. Λόγον λαβεῖν est etiam Legg. I, p. 645. B. Epinom. p. 979. D. Rep. VII, p. 534. B. Theaetet. p. 148. D. Fic. vertit: *Rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem.* Legit igitur ἡθῶν, et ad infin. ῥεθῶς εἰθίσθαι intellexit τῷ s. διὰ τὸ, ut voluit etiam Vigerus. Non assentior: potius illud ῥεθῶς εἰθίσθαι ὡς τ. π. εἰθῶν est id. ipsum,

ὁ ζυμῳνοῦσι τῷ λόγῳ. Mox ineptissimum est αὐτῆς θ' ἢ ζυμῳνία; tamen ineptior haec notula: *Fic. Haec ipsa consensio. Invenerat igitur in suis libris, αὐτῇ θ' ἢ ζυμῳνία. Hinc Steph. Legitur etiam αὐτῇ θ' ἢ ζ. et ita legere malim.* Scribendum potius αὐτῇ εσθ' ἢ ζ. ex Euseb. et Fic. *Haec ipsa consensio universa quidem virtus est.* Male etiam Vigerus ad Euseb. p. 57. coniecit τετραμμένον. Dicit enim Noster, rationis et usus sive consuetudinis universam congruentiam esse virtutem: disciplinam tantum alteram eius partem esse, et quidem illam, quae posita sit in eo, ut asuescas amare quae sint amanda, et fugere quae fugienda, h. e. *in decente*, ut Fic. transtulit, *circa voluptates et dolores assuetudine.* Hanc dicit τὸ τῆς ζυμῳνίας ταύτης περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον ὀρθῶς. Τετραμμένον hoc sensu plane non quadrat. Et quod hic dicit τὸ π. τ. ἢ κ. λ. τετραμμένον ὀρθῶς, vocat paullo post C. τὰς ὀρθῶς τετραμμένας ἡδονὰς καὶ λύπας. Postremo δόξαν, quod est e glossemate, deleo: omittunt enim cod. Leid. et Euseb. Cf. Heusd. Spec. crit. p. 102. ubi quod praeterea correxit Legg. IX, p. 862. B. εἰάν ἢ γ' ἐμὴ νικᾷ, illud est in Ald. Basf. 1. 2.

P. 653. C. Θεοὶ δὲ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος, ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο, τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλωνα τε μαισηγέτην καὶ

Διόνυσον ξυνορταστὰς ἔδοσαν, ἢ ἐπανορθῶνται τὰς
γενομένας τροφὰς ἐν ταῖς ἑορταῖς μετὰ θεῶν. — Non
modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad
verba simile illud Timochis Dionysiazusis ap.
Athen. VI, p. 223. B. Stob. Ecll. eth. CXXIII,
p. 616.

Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίκονον φύσει,

Καὶ πολλὰ λυγρὸν ὁ βίος ἐν αὐτῷ φέρει.

Sed quænam sunt αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς θεοῖς?
Possit aliquis ita accipere, quasi illae ἀναπαύλαι
τῶν πόνων a diis concessæ hominibus dicantur
esse tamquam ἀμοιβαὶ ἑορτῶν τοῖς θεοῖς, h. e. tam-
quam remunerationes festorum dierum ab homi-
nibus in honorem immortalium celebratorum.
Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοι-
βάς τῶν ἑορτῶν τοῖς θεοῖς institutas dicit a diis, ut
sint hominibus pro ἀναπαύλαις τῶν πόνων: itaque
non possunt festorum dierum remunerationes
esse hæ ἀναπαύλαι. Plerique omnes nunc ita
accipient, quasi festi dies in honorem immor-
talium constituti dicantur esse ad remuneranda
beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita
potuerit intelligere Graecus homo; dicendum
erat in hac sententia: τὰς ἑορτάς, τῶν ἀγαθῶν
ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς. Et omnino nunc Platonis
non refert docere; festos dies esse quasi gratia-
rum actiones ab hominibus habitarum diis: illud
docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortali-
bus solatium et requies improbi laboris. Itaque
non possum non iis asentiri, qui exponunt se-

florum varietates, h. e. amoenitates. V. Steph. Thes. L. Gr. T. I, p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Ἀντάρ' ἐπειτ' ἄλλοιτι δίδου χαρίεσσιν ἀμοιβήν Σύμπασιν Πύλλοισιν ἀγκαλειτῆς ἐκαστόμβης. Obscurius est Sympol. p. 202. E. Ἑρμηνεύον καὶ διαπορθεύον θεοὶς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne veteres quidem intellexerunt. Iam si vera est haec explicatio, τοῖς θεοῖς non iam pendebit a v. ἀμοιβὰς, sed a génitivo ἐορτῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἐορτῶν τοῖς θεοῖς ἀμοιβὰς. Itaque magnopere vereror, ne margini iniectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἐορτῶν ἀμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo considero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. III, p. 186. 36.

P. 653. E. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχουσιν αἰσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσει τάξεων, οὐδὲ ἀταξιῶν, εἰς δὲ ἔνθμος ὄνομα καὶ ἀρμονία· ἡμῖν δὲ τοὺς εἰπομένους συγχορευτὰς δεδοσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδοκότας τὴν ἐνρhythμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἣ δὲ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῖν τούτους, ὥδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας· χορούς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς

ἐμφυτον ἔνομα. — Verba οὐδὲ αἰταξιών sunt parenthesi includenda, ut dicta διὰ μέσου, et scribendum αἷς, sc. τάξεσιν. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ἔνθμος s. numerus, et ἀρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, haec ad μέρος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniae definitionibus praeterea cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. V, p. 450. A. Aristotelic. lib. de mund. c. 5. et inde Appulei. de mund. p. 66. Elm. Quintilian. IX, 4. p. 185. Bip. Mox Bas. 2. εὐθμον: assentiri videntur Stephanus Thef. L. Gr. T. III, p. 725. H. ubi est: *Εὐθμος — in v. l. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p. εὐθμος*, et Heindorfius ad Theaetet. p. 414. tacite scribens εὐθμον. At nusquam ap. Plat. legitur εὐθμος καὶ ἑναρμόνιος, ubivis ἐνθ. καὶ ἑναρμ. ut II, p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἐνθμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigas utrum melius sit ἐνθ. an ἐρθ. Ita ἐνεργώω et ἐρρηνόω, ἐνρηνον et ἐρρηνον, de quo v. Eustath. ad II. N, p. 927. Rom. etc. Diog. L. VII, 60. ποιήμα δὲ ἐστὶ λέξις ἑμμετρῆς ἢ ἐνρθμος. Et, τὸ ἐνρθμόν δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἐρθμος, et edd. ante Menagium εὐρθμος, quod absolum esse et additum ἑμμετρῆς et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius affert ver-

ba Varronis: *Poema est* λέξις ἔνρυσθος. Ad-
do Procl. Theol. Plat. V, 3. p. 253. τὴν ἔρ-
υσθον χρεῖαν αὐτῶν ἀνυμνῶν. In Polit. p. 367. τοὺς
τῶν θεῶν ψυχῶν κύκλους ἐν λόγῳ προφερομένους
ἐνρυσθῶς κινεῖσθαι. πάντα δὲ ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἀρ-
ξάμενα ποιήματά ἐστιν Ἀπόλλωνος ἑναρμόνια καὶ
ἔρυσθα. P. 399. εἰς δὲ τὸν ἑμμετρον προάγου-
σα καὶ ἔρυσθον ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐρμηνείαν.
In Tim. I, p. 13. extr. τὴν δὲ, ἔρυσθον καὶ ἑμ-
μελῆ. Et, καὶ ἔρυσθον τὴν οὐρανίαν ἀπεφίηατο
κίνησιν. E Marciano Capella iam Steph. l. c. eno-
tavit ἐνρυσθικά: idem de nupt. Mercur. et
Philol. IX, p. 190. in Meibomii Muscis: *Quae
rhythmoides, id est, similia numeris iudican-
tur, quaeque tribus vocabulis discernun-
tur, hoc est, enrhythmon, arrhythmon
et rhythmoides.* Cod. Leid. χρεῖαν ἡμῶν,
ut Theaetet. p. 179. D. sed proba est vulgata.
Simonides ap. Schol. Hermog. περὶ ἰδεῶν p. 410.
Ξενοφάνου δὲ τις υἱὸς Ἀριστείδους ἐχορήγει Πεντή-
κοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶ. Etiam quartum
casum secum habet, ut ap. Simonidem in Epigr.
Callim. L, 9. Deinde leg. ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς,
quod unice aptum sensum fundit. Ita cod. Leid.
Ad rem cf. Tim. p. 47. D. Idem χοροῦ etymon
habet Etym. M. v.

P. 655. A. Ἄλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα
μὲν καὶ μέλη ἐνεστι, περὶ ῥυθμὸν καὶ ἀρμονίαν οὐ-
σης τῆς μουσικῆς. — Probe considerata serie sen-
tentiarum intelliges, Attico hoc nunc proferen-

dum esse, nolle se nunc de coloribus dicere; neque enim eos pertinere ad musicam. Hoc legitur in vulgata sic expressum, ut adscripsi. Sequuntur haec: ὥστε εὐρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὐχρῶν δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάζοντα ὥςπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὁρῶντες φθέγγεσθαι. Quibus perlectis permirum videtur, nemini esse lacunam patefactam, quae est post v. ἐνεστι sane aperta: nam et sententia hiat, et illud σχήματα μὲν καὶ μέλη ἐνεστι caret suo antapodoto. Minime igitur dubito, post eam, quam dixi, vocem excidisse haec ipsa vocabula: χρώματα δὲ οὐκ ἐνεστι. Verbum non amplius addo. Εὐχρῶν scripsi e Leid. pro vulgatiore εὐχρουν. Charmid. p. 168. D. est ἄχρουν. De chromate mulicorum nota res: de eo dicit etiam Suid. v. χρώμα, corruptissimo loco nec qui facile possit emendari. Tamen videor hoc mihi perspicere, legendum esse: καὶ εἰς διαφορά, ὥς ἰδίως χρώας καλοῦσιν, ἅλλαι μὲν κ. τ. λ.

P. 655. D. Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας ἐν πράξεσιν τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἡθεσι καὶ μιμήμασι διεξίόντων ἐκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ ρηθέντα ἢ μελωδηθέντα, ἢ καὶ ὁπωςοῦν χορευθέντα, ἢ κατὰ φύσιν, ἢ κατὰ ἔθος, ἢ κατ' ἀμφοτέρω, τούτους μὲν καὶ τούτοις χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν αὐτὰ καὶ προσαγορεύειν καλὰ ἀναγκαῖον· οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνήθειαν, οὔτε χαίρειν δυνατόν οὔτε ἐπαινεῖν, αἰσχρὰ τε προσαγορεύειν. — Difficillimi loci sensus

est: Quoniam quidquid ad saltationem pertinet, morum est imitatio, necesse est, quum ab actoribus omnis generis aguntur res gestae in variis actionibus, fortunis, animi affectibus, tum eos, quibus dicta vel cantata vel utcunque saltata sint natura sive consuetudine quadam convenientia, eos, inquam, necesse est laetari laudibusque extollere ea et appellare pulcra: eos vero, quorum ab usu sive a natura sive a consuetudine abhorreant, eos nec laetari licet nec laudare, et necesse est ea vocare turpia. Duo vero menda corrigam. Istud μιμήμασι manifeste est κακοῦ κόμματος; quidam coniecit σχήμασι, parum feliciter. Leg. παθήμασι. Sic Aristot. Poetic. c. 1. καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ δρχησται) διὰ τῶν σχηματιζομένων ἔνθμων μιμοῦνται καὶ ἡθῆ καὶ πάθῃ καὶ πράξεις. Deinde ad voces οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου κ. τ. λ. deest verbum. Scrib. χορευθέντα ἢ, κατὰ φύσιν κ. τ. λ. Possis etiam: χορευθέντα ἢ, ἢ κατὰ φ. Sed illud praefero; ita statim post: οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνήθειαν — non ἢ παρὰ φύσιν. Post χορείας interpungendum esse apparet ex interpretatione nostrā. Postremo ad haec, αἰσχερά τε προσαγορεύειν supplendum ἀναγκαῖον, quod eruendum est ex praegresso δυνατόν, satis insolente ellipsi. Sed ita p. 670. E. τὸ γὰρ τρίτον οὐδεμία ἀνάγκη ποιητῇ γινώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα· τὸ δ' ἀρεμονίας καὶ ἔνθμου, σχεδὸν ἀνάγκη.

τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα τοῦ καλλίστου καὶ δευτέρου· ἢ μηδέποτε ἱκανὸν ἐπωδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετὴν. Ad postremum splendendum δυνατόν ex praegresso ἀνάγκη.

P. 655. E. Οἷς δ' ἂν τὰ μὲν τῆς φύσεως ὁρθὰ ξυμβαίνει, τὰ δὲ τῆς συνηθείας ἐναντία, ἢ πᾶ μὲν τῆς συνηθείας ὁρθὰ, τὰ δὲ τῆς φύσεως ἐναντία· οὗτοι δὴ ταῖς ἡδοναῖς τοὺς ἐπαίνους ἐναντίους προσαγαγεύουσιν. — Omnes libri οὗτοι δέ; quod Steph. temere mutavit. Δὲ solet esse in apodosi post longiorem sive protasin sive parenthesin, praefertim praegressa eadem particula sive in protasi sive in parenthesi. Ita hic est οἷς δ' ἂν in protasi, οὗτοι δὲ in apodosi. P. 658. B. ὅς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταττόμενος ᾧ τιτὶ τρέπω), νικήσῃ δέ — III, p. 698. E. οὗτοι δὲ ὑπὸ τε τοῦ πρὸς Μεσσηνὴν ὄντος τότε πολέμου, καὶ εἰ δὴ τι διακάλυεν ἄλλο αὐτοὺς (οὐ γὰρ ἴσμεν λεγόμενον), ὕστερον δ' οὖν ἀφίκοντο — Phaedr. p. 277. E. ὁ δὲ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἐκάστου παιδίου τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαζὸν εἶναι κ. τ. λ. οὗτος δὲ (Ita inferitur de m. p. 278. B.) ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ᾧ Φαῖδρε, εἶναι κ. τ. λ. Menon. p. 98. B. ἀλλ' εἴπέρ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαίην), ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. Alcib. pr. p. 105. A. ἔγεί, εἰάν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς (τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων) παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι κ. τ. λ. Demosth. adv. Lept. §. 65. ἔπειδὴ δὲ τούναντίον

ἑπτακαίδεκα μὲν πόλεις εἶλεν, ἑβδομήκοντα δὲ ναῦς
 ἔλαβε κ. τ. λ. τήνικαῦτα δὲ οὐκ ἔτται κύριχ αὐ-
 τῷ τὰ δοθέντα ἐπὶ τούτοις! Ita enim rescriben-
 dum nunc Wolsius censet. Mox p. 656. A. ma-
 le vulgo est μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἦντινα φέ-
 ρει — Steph. in vetere nescio quo omissum ait
 esse τι. Certissime emendo μῶν οὖν δὴ. Ita ubi-
 vis τί οὖν δὴ, πῶς οὖν δὴ, ἄρ' οὖν δὴ, πότερον οὖν
 δὴ etc.

P. 656. D. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δὴ πῶς τὸ τοιοῦ-
 τον Φῆς νομοθετεῖσθαι; — Νομοθετεῖσθαι est *le-
 ge sanciri*, ut p. 657. A. VIII, p. 836. D. IX, p.
 861. B. p. 874. E. At hic requiritur infinitivus
 actionis perfectae *sancitum esse*. Leg. *νενομο-
 θετῆσθαι*. Fic. *Quo autem pacto in Aegy-
 pto hanc legem sancitam esse dicis?* V,
 p. 743. E. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἣν διεξερχόμεθα πο-
 λιτείαν, εἰ μὲν τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται, ἐρῶς
 νενομοθετῆται. IX, p. 874. D. τὰ μὲν τοῖνον
 περὶ τροφὴν τε ζώσης ψυχῆς καὶ παιδείαν, ὧν αὐ-
 τῇ τυχούσῃ μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ τούναντίον,
 καὶ περὶ θανάτιον τῶν βιαίων ἃς δεῖ τιμωρίας γίγνε-
 σθαι, νενομοθετῆσθω. Sympos. p. 182. B. ἐν
 Ἠλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέ-
 γειν, ἀπλῶς νενομοθετῆται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι
 ἐρασταῖς. D. ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον νενο-
 μοθετῆται. Aristot. Polit. II, 1. p. 54. καὶ δι' ἣν
 αἰτίαν Φησὶ δεῖν νενομοθετῆσθαι τὸν τρόπον τοῦ-
 του ὁ Σωκράτης. Ib. 6. p. 95. νῦν γὰρ οὐκ ᾔετο νε-
 νομοθετῆσθαι καλῶς. Ib. 7. p. 102. εἴ τι κα-

λῶς ἢ μὴ καλῶς πρὸς τὴν ἀρίστην νενομοθέτηται
τάξιν. p. 113. οὐ καλῶς δ' οὐδὲ περὶ τὰ συσσίτια,
τὰ καλούμενα Φιδίτια νενομοθέτηται τῷ κατα-
στήσαντι πρῶτον. Nostrium malebat etiam Steph.
Mox p. 657. A. non dubito post Θείου τινὸς ad-
dendum esse ἀνδρὸς, quod excidit ob seq. ἀν.
Habent Euseb. Praep. ev. XII, p. 596. et Fic.
divini alicuius viri.

P. 658. D. Τίς οὖν ὀρθῶς ἀν νενικηκὼς εἴη τὸ
μετὰ τοῦτο; ἢ γάρ; ΚΛ. Ναί. — Deesse aliquid
ad integritatem loci, est satis clarum. Emen-
dationem praeivit partim Heindorfius scriben-
do: τίς οὖν ὀρθ. ἀν νεν. εἴη, τὸ μ. τ. λεκτέον. Nam
censeo legendum: τίς ο. ὁ. ἀν νεν. εἴη, λεκτέον
ἀν εἴη τὸ μετὰ τοῦτο. Alcib. pr. p. 104. E. Λε-
κτέον ἀν εἴη. Legg. XII, p. 968. D. πρῶτον μὲν
δήπου καταλεκτέος ἀν εἴη κατάλογος τῶν ὅσοι
ἐπιτήδευοι πρὸς τὴν Φυλακῆς φύσιν ἀν εἶεν. Ita
enim pro vulgato ἀν ἢ scribendum est, firman-
te etiam Leid. cod. Ab alia parte simile Phaedr.
p. 262. E. τί δὴ οὖν οὗτος ἀμαρτάνει καὶ ἀτεχνον
ποιεῖ, λεκτέον. ἢ γάρ; — Ναί. Ab alia The-
aetet. p. 164. B. τί οὖν δῆτ' ἀν εἴη ἐπιστήμη,
πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον. Rursus alio
respectu cf. Rep. VI, p. 502. C. οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ
τοῦτο μόνις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπιλοιπα δὴ μετὰ τοῦ-
το λεκτέον· τίνα τρέπον ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθη-
μάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἔσονται τῆς
πολιτείας. Legg. II, p. 664. B. τὸ μετὰ τοῦτο
τοίνυν ἐμὸν ἀν εἴη λέγειν. Tim. p. 27. B. σὸν

οὖν ἔργον λέγειν ἂν εἴη, ὧ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο —

P. 658. E. Ἀλλὰ σχεδὸν ἐκείνην εἶναι μοῦσαν καλλίστην, ἣτις τοὺς βελτίστους καὶ ἱκανῶς πεπαιδευμένους τέρπει, μάλιστα δὲ εἴτις ἓνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ πικιδείᾳ διαφέροντα. — Corruptum est istud εἴτις. Leg. ἣτις ex cod. Leid. Euseb. Praep. ev. XII, p. 597. et Fic. *praecipue vero quae virum virtute et disciplina praestantem.*

P. 659. A. Οὐτε γὰρ παρὰ θατέρου δεῖ τὸν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα, καὶ ἐκπληττόμενον ὑπὸ θαρύβου τῶν πολλῶν καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπαιδευσίας & τ. λ. — Nihili est θατέρου: debebat certe esse ἐτέρου. Sed Plato scripsit θατέρου, ut est in cod. Leid. et Euseb. Mf. ap. Viger. Annot. p. 57. De re cf. III, p. 700. A ff. Aristoxen. ap. Athen. XIV, p. 632. B. de tumultu in theatris Legg. III, p. 700. E. IX, p. 876. B. Rep. VI, p. 492. B.

P. 659. C. Τί ποτ' οὖν ἡμῖν τὰ νῦν αὖ διαπερανθέντα τῷ λόγῳ σημαίνειν βούλεται; σκοπεῖσθε τόδε. ΚΛ. Τὸ ποῖον; — Fic. *Animadvertite num hoc sit, quod volunt.* Legit igitur, quod Steph. ait esse in quod. vet. *σκοπεῖσθ' εἰ τόδε.* Vere. P. 665. D. πῶς οὖν πρέπον ἂν εἴη τοῦτο; ὀρεᾶτ' εἰ τῇδε. ΚΛ. Πῇ δὴ; III, p. 689. A. τίς οὖν ἡ μεγίστη δικαίως ἂν λέγοιτο ἀμαθία; σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λεγόμενον. ἐγὼ μὲν δὴ τὴν τοιάνδε τίθεμαι. ΚΛ. Ποίαν; Parmenid. p. 154. C. ὅρα δὲ εἰ τῇδε πρεσβύτερα καὶ νεωτέρα γίγνεται. — Πῇ δὴ;

P. 659. D. Ἴν' οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς μὴ ἐναντία χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ἐθίζεται τῷ νόμῳ καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις, ἀλλὰ ξυνέπεται χαίρουσά τε καὶ λυπούμενη τοῖς αὐτοῖς τούτοις οἷς περ ὁ γέγων, τούτων ἕνεκα, ἃς ὡδὰς καλεῖμεν, οἷτως μὲν ἐκπαῖδαι ταῖς ψυχαῖς αὗται νῦν γεγενῆναι, πρὸς τὴν τοιαύτην, ἣν λέγομεν, συμφωνίαν ἐσπουδασμένοι, διὰ δὲ τὸ σπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς, παιδιαὶ τε καὶ ὡδὰς καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι· καθάπερ τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἴσχουσι τὰ σώματα ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πόμασι τὴν χρηστὴν πειρῶνται τροφὴν προσφέρειν οἷς μέλει τούτων, τὴν δὲ τῶν πενητῶν ἐν ἀηδέσιν· ἵνα τὴν μὲν ἀσκάζονται, τὴν δὲ μισεῖν ὀρθῶς ἐθίζονται. — *Locci maxime scabri haec est structura.* Ἴν' οὖν usque ad v. γέγων protasis est, post hoc apodosis capit initium, et γεγενῆναι, καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι sunt pro imperativis. V. Pierſon. ad Moer. p. 242. Heindorf. ad Lyſid. p. 21. Et enim quod nonnulli supplent λέγονται, id nec usus loquendi admittit nec sententia, sed post talem protasin Ἴν' οὖν — ἐθίζεται expectamus potius imperativos γεγονόντων, καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι, quam λέγονται, γεγενῆναι κ. τ. λ. Nec novi exemplum eius structurae, ex qua Vigoro ad Euseb. p. 57. infinitivī illi sunt idem quod γένοιτ' ἂν etc. Idem parentheseos signis includit haec, τούτων usque ad v. πράττεσθαι. Perperam: nam seqq. καθάπερ τοῖς κ. usque ad v. ἐθίζονται non ad illa sola Ἴν' οὖν — οἷς περ ὁ γέ-

ρων, sed ad universam periodum usque ad v. πράττεσθαι pertinent. Nimis inepta enim eorum est sententia, qui trahunt ad seqq. ταυτὸν δὲ καὶ κ. τ. λ. Variæ lectiones γεγονῆναι et γεγόνασιν nullius sunt pretii propter seqq. παιδιαί τε καὶ ὧδαι καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Mox scrib. τὴν δὲ, τὴν πονηράν. Rep. X, p. 604. D. οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλῃν ἔχει, τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσυχίον ἦθος κ. τ. λ. Similiter videtur sanandus Hipp. min. p. 375. A. τῇ ἀμείνονι ἄρα ψυχῇ ἵππου τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα ταύτης τὰ πονηρὰ ἐκουσίως ἀν ποιοῖ, τὰ δὲ τῆς πονηρίας, ἀκουσίως. Leg. τῇ δὲ, τῇ πονηρᾷ, ἀκουσίως. Alii aliter. Ad ipsam illorum verborum sententiam cf. Themist. Or. XXIV, p. 302. B. Hard. Lucret. I, 936. ubi v. intpp. Neutrum dixeris profecisse ex Platone, quamquam alias non abhorret ab utriusque ingenio. Nam ut de uno Lucretio dicam, aliquoties is colorem duxit a Platonicis, etsi non pueriliter. Fallitur quidem Tanaq. Faber, quum II, 829. adumbratum censet ad Timaeum (p. 67. C.), notante etiam Creechio; fallitur et Lambinus, cui V, 988. ex Politico (p. 274. B.) sumptum videtur esse. Hoc quoque dubium, an VI, 910 ff. sit ex Ione (p. 935. D ff.), ut idem arbitratur: at nobilis ille locus IV, 1154 ff.

Nigra μελίχροος est, immunda et foetida ἄκοσμος, et reliqua, sunt ad normam Platonis Rep. V, p. 474. E. composita, quamquam nonnulla

etiam ex Theocrito haussit, ut clare ostendit Steph. ad Theocrit. T. II, p. 25 ff. Reisk. In eo tamen non assentior Stephano, quod etiam vocem μελίχρους ex Theocrito assumptam putat, ideoque apud hunc corrigit μελίχρων: quam suam sententiam repetiit in Thef. L. Gr. T. II, p. 668. C. Quidquid enim legerit Scholiastes Theocriti, eum scio non legisse μελίχρων, quod vocabulum nihili et contra omnem Graecae linguae analogiam confictum est. Legimus quidem ap. Galen. in Hippocr. Epid. VI. Comm. III. T. V; p. 484. pr. ed. Bas. λευκόχρους, sed verum est λευκόχρους. Μελίχρους, credo, est ex Platone, quem Theocritus illo loco X, 27. non expressit, sed tantum Lucretius, ut apparet ex accurata comparatione. Olim quidem apud Platonem erat: ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; ὁ μὲν, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθῆσεται ὑφ' ὑμῶν· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρώτατα ἔχειν· μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι. μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα αἰεὶ τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, εἰ ἐπὶ ᾧρα ἤ; At μελαγχλῶρους certe non est ὑποκοριζομένου, ut viderunt Lambinus, Stephanus, Masseius, Astius. Schol. μελιχλῶρους, quod recepit nuperus editor. At multo plures et vetustiores auctores habent μελιχρόους. De *Lucretio* iam vidimus. *Plutarch.* de auditione p.

44. F. οἱ γοῦν ἐν ᾧρα πάντες ἀμνηστέη δάκνουσι τὸν
 ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν,
 μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικόν, καὶ
 τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος με-
 λίχρουν, ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. De adulat. et
 amic. discr. p. 56. C. ὥς που καὶ Πλάτων Φησι
 τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σί-
 μὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν, μέ-
 λανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ
 μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑπο-
 κοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα.
Aristaenet. Epist. I, 18. μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνο-
 μάξεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελι-
 χρώτους δὲ οἶει τοῦνομά τινος ἄλλου ποίημα εἶναι
 κ. τ. λ. Μελιχρώτους est vocabulum nihili et ab-
 horrens ab analogia; non tamen reponendum
 cenleo μελιχρόους, sed synonymum μελιχρώτας.
 Hoc est ap. Plin. Hist. XXXVII, 21. *Colos ap-
 pellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum
 herbaceus, melleus melichrota.* Redeo
 ad Lucretium: Eius versus sunt II, 76.

Augescunt aliae gentes, aliae minuantur,
 Inque brevi spatio mutantur secula animantium,
 Et quasi cursores vitae lampada tradunt.

Respexit Plat. Legg. VI, p. 776. B. γεννῶντάς τε
 καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον
 παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Qui locus non fu-
 git intpp. quo magis miror neminem cogital-
 se de imitatione, quae est adeo aperta. Mox
 Legg. II, p. 660. A. vulgo est: τῶν σωφρόνων τε

καὶ ἀνδρῶν καὶ πάντων ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Scribendum ex cod. Leid. Euseb. Praep. ev. XII, p. 598. πάντως ἀγαθῶν. Habuit et Fic. *omni-no bonorum*. Phileb. p. 39. E. δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐτεβής καὶ ἀγαθὸς πάντως. Euthyd. p. 292. C. ἀλλ' ἄρα πάντας καὶ πάντως ἀγαθοὺς; Legg. V, p. 727. C. οὐδ' ἐπὶ ταν ἡγῆται τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι, τιμᾷ.

P. 660. E. Φέρε δὴ ξυνομολογησώμεθα ταῦν. ἄλλοτι παρ' ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενά ἐστι τάδε; τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε λέγειν κ. τ. λ. — Mira est adhortatio: *Age consentiamus nunc*, praesertim quum statim inferatur interrogative: ἄλλοτι παρ' ὑμῖν κ. τ. λ. et p. 661. D. addatur, ὅπερ οὖν ἡρόμην, ἄρα ξυμφωνοῦμεν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς; nostri loci respectu. Haec luce clarius ostendunt, Atheniensem non exhortari ut consentiant, sed quaerere an consentiant. Itaque requiritur tale quiddam: *Age videamus, num inter nos conveniat*. Cod. Leid. Φέρε νῦν, ξυνομ. Lege; Φέρε δὴ, εἰάν ξυνομ. Cratyl. p. 430. A. Φέρε δὴ, εἰάν πη διαλλαχθῶμεν, ὦ Κράτυλε. ἄρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν Φάμεν τὸ ὄνομα εἶναι — Rep. IV, p. 434. A. ἰδὲ δὴ, εἰάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι — ἄρά σοι ἂν τι δοκεῖ (vulgo δοκῇ) μέγα βλάψαι πόλιν; V, p. 453. E. Φέρε δὴ, ἣν δ' ἐγὼ, εἰάν πη εὖρωμεν τὴν ἐξοδον. Theaetet. p. 192. E. ἰδὲ δὴ, εἰάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπη.

P. 661. A. "Αδίκος δὲ ὢν μήτε τολμῶ ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα — Totum locum inde a p. 660. E. compilavit Clem. Alex. Paedag. III, p. 100. 30. Respicitur Tyrtaeus p. 108 ff. ex quo profirema tantum pono.

Ὄρ' εἰ Ταυταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μέλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίῃ μὲν ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δῆϊον ὀρέγοιτ' ἔγγυθεν ἰστάμενος.

Quod v. 5. Tyrtaeus dixit τετλαίῃ, apud Platonem est τολμᾷ. Passim τολμᾶν est τλᾶν, *sustinere*. Menex. p. 245. C. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ξυμμάχων ἐφύεσθη· ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι καὶ ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι καὶ Βοιωτοὶ καὶ ἄλλοι (leg. οἱ ἄλλοι) ξύμμαχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρέξειν, ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ Ἕλληνας· μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἐμίσαι. Phileb. p. 14. B. τολμῶμεν ἂν πῃ ἐλεγχομένῳ μὠνύσωσιν, ubi male nonnulli τλῶμεν. Alcib. post. p. 138. C. ἐπεὶ τίς ἂν σοι δοκεῖ (male vulgo δοκῇ) τολμῆσαι ὑγιαίνων τοιαῦτ' εὐξασθαι; Aristoph. Nub. 546. Κούκ ἐτόλμησ' αὐτίς ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ, ut nunc optime editur. Suid. Τολμῆσαι, ὑπομεῖναι, ubi et relato loco e Legg. IX. addit: καὶ ἐν δευτέρῳ τολμῶν, ἀντὶ τοῦ τολμῶν ὑπομεῖναι. Voluit bis τολμᾷ. V. 2. habes γλῶσσαν Ἀδρήστου μέλιχόγηρυν. Quod in suum usum convertit. Plato

Phaedr. p. 269. A. τί δέ; τὸν μελίγηρυν Ἀδραστον
 εἰόμεθα — quae verba ex poeta esse egregie
 divinabat Heindorfius. Est is Argivus Adrastus,
 quem eandem, quam Nestor et Ulysses, elo-
 quentiae laudem habuisse, colligere licet ex
 Pindar. Olymp. VI, 18 ff. coll. Heindorf. ad
 Phaedr. l. c. Iam nihil deest ob plenam intel-
 ligentiam Platonici in Phaedro loci.

P. 663. A. Ἀλλὰ τὸ μήτε τινα ἀδικεῖν μήτε
 ὑπό τινος ἀδικεῖσθαι, μῶν ἀηδὲς μὲν, ἀγαθόν δὲ ἢ
 καλόν; — Scrib. καὶ καλόν p. ἢ κ. Protinus per-
 git: τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μὲν, αἰσχροὶ δὲ καὶ κακά.
 Et, οἰκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δί-
 καιον, καὶ ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Paullo supra:
 τὸ τῆς ἡδονῆς κρείττον ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Et,
 ἄρ' ἐστὶν ἀγαθόν μὲν καὶ καλόν. Fic. *bonum ve-*
ro atque honestum.

P. 664. D. Νομοθέτης δὲ οὗ τι καὶ σμικρὸν
 ὀφελος, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἦν οὕτως ἔχον, ὥς καὶ νῦν
 αὐτὸ ἤρηχ' ὁ λόγος ἔχειν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμη-
 σεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἐστὶν
 ὅτι τούτου ψεύδους λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό πο-
 τε, καὶ δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόν-
 τας πάντα τὰ δίκαια; — Marg. Leid. ad v. ποι-
 εῖν adscriptum exhibet πείθειν, quae est conie-
 ctura Stephani. Plurima enim, quae nescio a
 quo orae illius libri iniecta sunt, animadverti
 esse commenta Stephani. Eius autem corre-
 ctione non opus est. Δύνασθαι significationem
 habet *praestandi aliquid et efficiendi.* Δυνά-

μενον ποιειν igitur est *efficere ut faciant*. Phil. p. 23. D. μᾶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισιν τινος δυναμένου; Hipp. maī. p. 296. D. εἰάν γε, ὦ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται, καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ἤ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. p. 78. B. βούλεσθαι τε τὰγαθὰ καὶ δύνασθαι. Eurip. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς: ubi. *mira molitur Musgrav*. Sed ad illa ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόντας π. τ. δ. deest subiectum; nec possit, credo, ad verba ποιεῖν μὴ βία suppleri τοὺς νέους; quis enim supplebit τὸν δυνάμενον. Mitto Bipontinum sycophantam cum Ficino suo. Euseb. Praep. ev. XII, p. 607. ἐκόντας πάντας πάντα τὰ δίκαια. Vere, opinor. Ad Eusebii locum quae Vigerus scripsit, ea confutato Stephano iam non opus est refellere.

P. 666. A. Πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς αἰδίας; ἃρ' οὐ νομοθετήσομεν, πρῶτον μὲν τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι; διδάσκοντες ὡς οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐπὶ τοὺς πόνους ἐγχειρεῖν περνεύσθαι· τὴν ἐκμανῇ εὐλαβούμενοι ἔξιν τῶν νέων· μετὰ δὲ τοῦτο οἴνου μὲν δὴ γεύεσθαι τοῦ μετρίου, μέχρι τριάκοντα ἐτῶν· μεθῆς δὲ καὶ πολυδινίας τοπαράπαν τὸν νέον ἀπέχεσθαι. — Non dubito falsum esse illud ἃρ' οὐ. Nam si interrogatio esset, ea certe non post v. γεύεσθαι defineret, sed demum p. 666. C. post illud εὐπλαστότερον εἶναι. Sed quis

usque eo pertinere interrogationem censabit, praesertim quum sequatur: πρῶτον μὲν δὲ διὰ τὰς οὕτως ἑκαστος κ. τ. λ. ? Quocirca nullam omnino arbitror interrogationem esse, sed emendo: ἄρ' οὖν νομοθετήσομεν. De usu particulae huius v. Heindorf. ad Charmid. p. 73. Idem repono Legg. I, p. 646. A. "Ἄρ' οὖν πρηνέτατος, Φαμὲν, ὁ τοιοῦτος. Fic. *Erit itaque pessimus.* Nostro loco eo tutius licet hoc periclitari, quum cod. Leid. et Stob. Eccl. eth. XLII, p. 294. habeant οὖν, non οὐ, atque etiam Fic. vertat absque interrogatione: *Principio lege sanciemus.* — Notum proverbium est πῦρ ἐπὶ πῦρ. V. Zenob. p. 141. Mich. Apost. XVII, 31 Hefych. et Suid. v. Apud hunc tamen male est ἐπὶ πῦρ. Sed πῦρ ἐπὶ πῦρ ἀχέτην ex Nostro indubie venit, praeter Athen. X, p. 440. C., in Iuliani Epist. LII, p. 437. A. et Clem. Alex. Paedag. II, p. 65, 50. Ἀρτεκεῖ οὖν τοὺς παῖδας καὶ τὰς κόρας ὡς ἐπιτόπλειστον ἀπέχεσθαι τοῦ Φαρμάκου ταύτου, οὐ γὰρ κατάλληλον ζουδή ἢ λίκια τῶν ὑγρῶν τὸ θερμοτάτον ἐπεγγεῖν, τὸν οἶνον, εἰσὶν πῦρ ἐποχετεύοντας πῦρ. Deinde lege ἱμμανή, ex cod. Leid. Bas. 2. et Stob. Nusquam ap. Fiat. est ἱμμανής, ubi vis ἱμμανής. Legg. V, p. 734. A. καὶ ἔρωτας οὐκ ἱμμανεῖς παρεχόμενον. Et, σπυγμένους δὲ καὶ οἰστρώδεις ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας ὡς οἶον τ' ἱμμανεστάτους παρεχόμενον. Tim. p. 86. C. ἱμμανής τὸ πλεῖστον γιγνώμενος τοῦ βίου. Phaedra p. 251. E. ἱμμανής οὐσα ὅττι νυκτὸς δύναται

καθεύδειν οὔτε μεδ' ἡμέραν. Sophocl. Electr. 288.
 τῆνικαῦτα δ' ἐμμανὴς Βοῶ παραστᾶσ'. Eurip.
 Electr. 1253. Δεῖναι δὲ Κῆρες αἱ κυνώπιδες θεαί
 Τροχληκτῆσους ἐμμανῆ πλανώμενον. Bacch. 1092.
 διὰ δὲ χειμάρρου νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων θεῶ
 σιν ἐμμανεῖς. Cyclop. 3. ἦναι ἐμμανὴς Ἥρας
 ὑπο Νύμφας ὁρείας ἐκλιπῶν ὄχου τροφούς. Hic
 corrigit Scaliger ἐμμανὴς, quod nusquam est ap.
 Eurip. Mox ut alia praetermittam, pro μὲν δὴ
 habent vett. edd. μὲν δέ, Stob. μὲν ἤδη. Hoc
 est verum, quod agnoscent Graece docti. Ut
 hic frequenti errore δέ et δὴ in vett. edd., ita
 alibi ἤδη et εἶδε confusa sunt. Eurip. Alcest. 150.
 habes:

Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεστοι βασιλεῦσι,
 Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
 Αἰμόβραντοι θοοὶ κλήραις,
 Οὐδ' ἔστι κακῶν ἄχος οὐδέν.

Schol. ἃ εἶδε ποιεῖν, τετέλεστοι Ἀδμήτῃ. Hinc et
 metri causa correxi certissime:

Πάνθ' ἃ γ' εἶδε, τετέλεστοι βασιλεῖ,
 Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖσιν —

Iudicent periti. Postremo, quod mox sequitur
 ap. Plat. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, in eo Athen. X,
 p. 440. C. omittit ἄλλοις: nimirum quod ipsi
 videbatur insolentius. Sed prorsus geminum
 Gorg. p. 473. D. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων
 ξένων, qui locus vicissim illustratur a nostro.
 Sic explicare posses etiam Diodorum XIII, 97.
 τοὺς μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλευμέ-

νους, nisi praestaret interpretatio Wolfii Prolegg. ad Demosth. Lept. p. LXVII. not. Non eodem at simili modo dicitur Rep. V, p. 456. E. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἀριστοί; At ita plane Latini addunt *cetera*. Cic. Verr. Act. II, IV, 32. *In istius lenonis turpissimi domo simul cum ceteris Chelidonis hereditariis ornamentis Capitolii ornamenta ponentur?*

P. 666. C. Ἄρ' οὐκ ἂν ἐθέλοι προθυμότερόν τε, ἥττον αἰσχυρόμενος; οὐκ ἐν πολλοῖς ἀλλ' ἐν μετρίοις, καὶ οὐκ ἐν ἀλλοτρίοις, ἀλλ' ἐν οἰκείοις ἄδειν κ. τ. λ.; — Scribendum προθυμότερόν γε. Haec medela pluribus locis est adhibenda. III, p. 698. A. lege περὶ γε Περσῶν. Firmavit mihi post hac cod. Leid. XII, p. 963. C. lege καὶ τὰ δύο γ' ἄλλα: vulgo τάλλα, contra usum Graecorum. Non curo Dorvillium ad Charit. p. 455. Lips. Plat. Sympos. p. 205. E. ἐπεὶ αὐτῶν τε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτίμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, εἰάν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἐαυτῶν πονηρὰ εἶναι. Corruptum esse τε apparet; tamen non quadrat γε. Lege αὐτῶν καὶ πόδας τε καὶ χεῖρας, quod qui abierit in vulgatam, vides.

P. 666. D. Ὅπως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γενήναι τε τῆς καλλίστης φῶδης. — Vocem ἐπήβολος erudite illustrat Ruhnke ad Tim. p. 116. Illud tamen praetermisit, quidquid veteres Grammatici de eo proferunt, derivatum esse a Porphyrio Qu. Hom. I, p. 5. ed. Argentor. ubi etiam

noſter locus aſſertur. Commode Schol. Mf. in cod. Auguſtiano Odyſſeae n. 51. ad β, 319. *Ἐπιβόλος, εἰδώς, γυγνέσκων, νεήμων, ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής*. Sed pauca nobis de etymo vocis dicenda ſunt. nondum occupata. Henr. Stephanus in Theſ. L. Gr. putat olim fuiſſe *ἐπιβόλος*, ἀπὸ τοῦ *ἐπιβάλλειν*, ſed poſthac ob legem carminis mutatum eſſe in *ἐπήβολος*, ab Homero, ut ait. At non ſufficit ratio haec: ipſum enim i nulla facta mutatione poterat produci, ut paſſim ſit apud Homerum in i natura brevi. Res meo quidem iudicio ita debet expediti. Sunt quaedam verba, quibus priſci Graeci de cauſa neſcio qua praeſigebant ε ſive η, ut Chaldaei in quibusdam Ebraeorum, et Francogalli aliaeque novi aevi nationes in Latinorum vocibus nonnullis faciunt. Culriore aetate hoc obſoleverat in plurimis vocabulis, tamen remanſit in nonnullis. Sic *ἡμελλον* eſt ἀπὸ τοῦ *ἐμέλλειν*, *ἡδυνήθην* ἀπὸ τοῦ *ἐδύνασθαι*, *ἡθέλον* ἀπὸ τοῦ *ἐθέλειν*, quod et ipſum aetatem tulerat, *ἡβουλόμην* ἀπὸ τοῦ *ἐβούλεσθαι*. Ita eſt *ἀνύγη*, unde *ἐπιλυγάζω* etc. et *ἡλύγη*, unde *ἐπηλυγάζω* etc. Neſcio an huc pertineat etiam forma *ἀπήλαυν*. De his V. Intpp. Thom. M. p. 258 ff. Rühnk. ad Tim. p. 119. Praeſigebant autem, ut vides, inprimis litteris δ, θ, λ, μ, β. Sed fuiſſe hoc etiam in τῷ *βάλλειν* inde intelligitur, quod et a communi radice cum v. *βούλεσθαι* deſcendit, et nonnulla ab eo ita, ut dixi, derivata ſunt. Certe

ἐλαφύβολος non est ἀπὸ τοῦ βάλλειν, unde
 fieret ἐλαφύβολος, sed ἀπὸ τοῦ ἐβάλλειν, ut ἐπη-
 ρεφῆς ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν, ἐπήρατος ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν etc.
 Similiter ἐπήβολος et alia. Hesych. Ἐπηβο-
 λή, μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem: Κατηβολή, τὸ
 ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένω καὶ Πελιδῶν κ. τ. λ.
 Haec est Sopingii lectio, quam firmat Schol.
 Plat. Ruhnk. p. 137. ex qua etiam ap. Plat.
 Hipp. min. p. 372. E. restituenda ravior forma
 κατηβολή. Apud Nicandrum in Theriacis est
 κατηβυλεῖν. Apollon: Argon. II, 1157. habet
 συνηβολίη. Cf. Etym. M. v. ἐπηβολία καὶ
 συνηβολία.

P. 667. A. Οὐκ, ὃ γὰρ ἐ, προσέχων ταῦτα τὸν
 νοῦν, δεῶ τοῦτο, εἶπερ. — Cornar. corrigit: δεῶ
 τῷτο, εἶπερ δεῶ Imperite. X, p. 900. E. καὶ τῶν
 μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἶπερ, ὅποσα φλαῦρα· θεοὶ δὲ
 οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν.
 Ita enim est interpungendum. Euthyd. p. 296.
 B. ἀλλ' ὅπως μὴ τι ἡμᾶς σφάλη τὸ αἰεὶ τοῦτο. Οὐ-
 κουν ἡμᾶς γε, ἀλλ' εἶπερ, σέ. Parmenid. p.
 138. D. ἀλλὰ δὴ χώραν αἰμῆβον ἄλλοτ' ἄλλοθι
 γίγνεται, καὶ οὕτω κινεῖται; Εἰπέε γε δή. p. 150.
 B. ἴν μὲν ὅλω ἄρα τῷ ἐν οὐκ ἂν εἴη σμικρότης·
 ἀλλ' εἶπερ, ἐν μέρει. Aristot. Polit. II, 7, p. 106.
 χρησίμου δ' οὐσης τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν
 ἐγκυκλίων; ἀλλ' εἶπερ, πρὸς τὸν πόλεμον. V, 11, p.
 375. κοινὴ δὲ Φυλακὴ πάσης μοναρχίας, τὸ μηθένα
 ποιεῖν ἕνα μέγαν· ἀλλ' εἶπερ, πλείους. Eth. Ni-
 com. V, 9. οὐδὲν γὰρ παρὰ τὴν αὐτοῦ πάσχει βού-

λησιν· ἄστε, οὐκ ἀδικεῖται διὰ γε τοῦτο· ἀλλ' εἴ-
 περ, βλάπτεται μόνον. VII, 2. γελοῖον γὰρ ἴσως
 τῷ οἴῳ βούλεσθαι τάγαθα· ἀλλ' εἴπερ, σώζεσθαι
 βούλεται αὐτὸν, ἵνα αὐτὸς ἔχη. IX, 7. τῷ δὲ πα-
 θόντι οὐδὲν καλὸν ἐν τῷ δρᾶσαντι· ἀλλ' εἴπερ,
 συμφέρον. Aristoph. Nub. 227. Ἐπειτ' ἀπὸ ταβ-
 εῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφερονέω, Ἄλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς,
 εἴπερ; Cf. Gazae Gramm. IV, p. 85. ed. Bucu-
 rest. ubi alia etiam ex Theophrasto suppedita-
 bit Neophytus. Non idem autem semper in
 hac ellipsi supplendum esse, qui examinant
 exempla, videbunt.

P. 668. A. Οὐ γὰρ εἴ τῳ δοκεῖ, ἢ μὴ τις χαί-
 ρει τῷ, τέ γε ἴσον, οὐδὲ τὸ σύμμετρον ἂν εἴη σύμ-
 μετρον ὅλως. — Gornar. delet μὴ. Ego corrigo
 ἢ καὶ τις. Deinde quod rescripsit Heindorfius
 τό γε ἴσον ἴσον, est in Ald. Basl. 1. 2. Fic. marg.
 Leid. Similiter emendabis Sophist. p. 258. B.
 ὥσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἦν καλόν,
 καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν. Leg. καὶ τὸ μὴ μέ-
 γα μὴ μέγα, καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν.

P. 668. D. Τί οὖν; εἴ τις ἀγνοοῖ τῶν μεμιμημέ-
 νων ὅπῃ ποτὲ ἐστὶν ἕκαστον τῶν σωμάτων, ἄρ' ἂν πο-
 τε τό γε ὁρθῶς εἰργασμένον αὐτῶν γινώη; λέγω δὲ
 τὰ τοιόνδε, οἷον τοὺς ἀρθροὺς τοῦ σώματος, καὶ
 ἐκδοτῶν τῶν μερῶν τὰς θέσεις ἣ ἔχει, ὅσαι τέ εἰσι
 καὶ ὅποια παρ' ὅποια αὐτῶν κείμενα τὴν προσήκουσαν
 τάξιν ἀπείληφε, καὶ ἐτι δὴ χρώματά τε καὶ σχή-
 ματα· ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἰργασται·
 μὲν δοκεῖ ταῦτ' ἂν ποτε διαγινώσκαι τις τοπικράπαν,

αἰνοῦν, ὅτι ποτὶ ἔστι τὸ μεμνημένον ζῶν; — Ἀεὶ
 ὅμοι τοῦ σώματος, ni fallor, sunt numeri et pro-
 portiones partium corporis. Structura vero
 loci fefellit duos de Platone optime meritos
 viros. Steph. putabat scribendum ἢ εἰ πάντα:
 perperam. Et intelligitur ἀπὸ κοινού; est enim
 legendum εἰ ἔχει, ut habent cod. Leid. et Fic.
*Ut puta, utrum articulos corporis et sin-
 gulas particulas habeat; et numerum et
 qualitatem, et locationem singulorum, pro-
 ut decet, ad singula, colores praeterea at-
 que figuras: vel contra, utrum per-
 turbate haec omnia picta sint* — Ad illud
 εἰ ἔχει subiectum, est τὸ μεμνημένον ζῶν, quod
 apparet etiam ex seqq. τί δ' εἰ γινώσκωμεν, ὅτι
 τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ
 τὰ μέρη πάντα τὰ αὐτοῦ καὶ χρώματα
 ἅμα καὶ σχήματα ἀπέληθε κ. τ. λ. Verto:
*Quid igitur, si quis ignoret, quo ex genere sit
 quodque pictorum corporum, num umquam
 cognoscet, quid in iis recte elaboratum
 sit? ut, numeros corporis et singulorum dis-
 positionem membrorum utrum tales habeat,
 quales debeat: numeros, inquam, tantos,
 quanti sint in eo animali, quod exemplar
 imitationis est; membrorum eam dispositio-
 nem, quae singulis singula ita coniungat, ut
 nanciscantur iustum ordinem; similiter prae-
 terea colores ac figuras: haec omnia utrum
 hoc modo effecta, an nulla regula confusa*

*sibi elaborare, hoc, quaeſo, num unquam
diſiudicare poterit is, qui neſciat, quo ex
genere ſit deſcriptum animal?* Mox p. 669.
B. lege: ὁ εἰς ἐστί, πρῶτον γινώσκειν. P. 669. C.
δεῖ δὲ καὶ ἐκαστὸν ἡμῶν, ὡς εἰσὶν, γινώσκειν τῶν
πεμπόμενων, ὅτι ποτὲ ἐστίν. D. τίς ἀγνοεῖ τῶν με-
μνημένων ὅτι ποτὲ ἐστίν ἐκαστον τῶν σμμάτων.
E. ἀγνοῶν ὅτι ποτὲ ἐστὶ τὸ μεμνημένον ζῶον.
P. 670. C. Τοῦτ' οὖν, ὡς εἰσὶν, ἀνευρίσκου
αὐτὰ νῦν, ὅτι τοῖς φδοῖς ἡμῶν, οὓς νῦν παρακαλοῦ-
μεν, καὶ ἐκόντας τινὰ τρόπον ἀναγκάζουεν εἶδεν, μέ-
χρι γε τοσούτου πεπαιδεύσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον κ.
τ. λ. B. Lege αὖ τανῦν, ἐκ τῶν φδοῖς ἡμῶν.
Cornar. quidem vertit *hoc ipsum*, ut legiſſe vi-
deatur αὐτὸ νῦν, quod conſicit Steph.; ſed mihi
non probatur. Addidit Noſter αὖ, quod p. 670.
A. fere idem dixerat: τότε μὲν οὖν ἐν τούτοις ὁ λόγος
ἡμῶν δοκεῖ μαρτυρεῖν ἤδη, τῆς γε χορικῆς μουſικῆς
ὅτι πεπαιδεύσθαι δεῖ βέλτιον κ. τ. λ. Ita enim
ſibi debet interpungi. Contrariam medelam ad-
hibebis loco cuidam *Psychogoniae* Tim. p. 35.
A. καὶ τρία λαβὼν αὖ τὰ ὄντα συνεκράσατο εἰς μίαν
πάντα ἰδὼν. Lege αὐτὰ συνεκ. ex Plutarch. Opp.
philoff. p. 101a. C. Procl. cod. Tub. Totam au-
tem *Psychogoniam* aliquando e muſica veterum
doctrina planam faciam: iam enim tempus eſt,
ut ex antiquae philoſophiae notitia Timaeus ex-
plicitur, ne ſatius ſerpat ſaſtus iſte, quo elatus
ſibi illa omnia eſſe apertiffima nuper profeſſus eſt
aliquis, qui de his ne tantillum quidem intellexit.

P. 671. A. Θεραβιάδης μὲν που ὁ ἑλλησφορος ὁ τοιοῦτος ἐξ ἀνάγκης προϊούσης τῆς πόσεως ἐπὶ μᾶλλον εἰ ξυμβαίνει γινόμενος. — Primum verba προϊούσης τῆς πόσεως commatibus secludenda sunt. Simpliciter dicitur προϊούσης τῆς πόσεως, ut προϊούσης τῆς συνουσίας Theaetet. p. 150. D. προϊόντος τοῦ ἄσματος Protag. p. 339. C. προϊούσης τῆς ἡλικίας Phaedr. p. 279. A. προϊόντος τοῦ λόγου ib. p. 238. D. προϊόντος τοῦ χρόνου p. 255. A. Legg. III, p. 678. B. p. 684. A. p. 698. E. p. 700. D. Deinde uno tenore scribendum ἐπιμᾶλλον, ut ἐπὶ προσθεν; μᾶλλον enim adverbium est, et in iis solis compositis, quae fiunt ex adiectivo et praepositione, ut ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μείζον, ἐπὶ μέγα etc. tantundem est scribasne iunctim an divisim. Suid: Ἐπιμᾶλλον, ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος· τῶν δὲ τινῶν τοῖς Ἱππερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθάντων (i. ἀχθεσθέντων). καὶ ἀντὶ τοῦ περισσότερο· ἐκδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. Καὶ αὖθις· ταῦτά μοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτοῦ τὸ μῦθος. Idem: Ἐπιμᾶλλον, ἐπὶ ῥέγμα, περισσοτέρως, καὶ ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὄργην. Cf. F. I. Bast. Epist. crit. in Antonin. Lib. Parth. et Arist. Gallice Scripta p. 147. Est magis magisque. Male Euseb. Praep. ev. XII, p. 597. ἐπὶ μᾶλλον. At ex eodem et Cornarii versione: *progrediente semper amplius potione*, emendandum aei p. ei. Notissima dictio μᾶλλον ἀεί. Euseb. γένομενός; perperam. Semp̄r dicitur συμβαίνει γινόμενος. V. III, p. 682. D. IX, p.

867. E. p. 874. E. Epinom. p. 985. D. Tim. p. 86. B.

P. 672. B. Λόγος τις αἶμα καὶ Φῆμη ὑποβρέτ πως, ὡς ὁ Θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρειᾶς διαφορέθῃ τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην — Ita una Stephaniana. Ald. Bas. 1. 2. ὑπὸ Θεοῦ Ἡρας: Athen. X, p. 440. D. cod. Leid. et Fic. vertens, *a panerca Innone*, legunt ὑπὸ τῆς μητρειᾶς Ἡρας. Hoc verum est. De re cf. Eurip. Cyclop. 3. Apollodot. III, 5. Nonn. Dionysiac. XXXII, 48 ff. Procl. in Tim. V, p. 298. Mox p. 673. B. male Steph. coniecit ὁπότερον αὐτῶν, Politic. p. 284. D. τούτου τε γὰρ ὄντος, ἐκείνᾳ ἐστι, κἀκείνων ὄντων ἐστι καὶ τοῦτο. μὴ δὲ (vulgo male μηδὲ) ὄντος ποτέρου πούτων, οὐδέτερον αὐτῶν ἔσται ποτέ. Cf. Heindorf. ad Charmid. p. 103 ff. ad Theaetet. p. 292. Idem e vett. edd. revocandum Phileb. p. 22. D. ubi male Steph. scripsit ὁπότερον.

P. 674. A. Καὶ κατὰ πόλιν μᾶτε δοῦλον μᾶτε δούλην γεύεσθαι μηδέποτε· μηδὲ ἀρχοντας τοῦτον τὸν ἐν αὐτῷ ὃν ἂν ἀρχωσι· μηδ' αὖ κυβερνήτας μηδὲ δικαστὰς, ἐνεργοὺς ὄντας, οἶνου γαίεσθαι τοπαράπαν· οὐδ' ὅστις βουλευσόμενος εἰς βουλὴν ἀξίαν τι καὶ λόγου συνέχεται. — Dudum: correxeram μηδ' ἔστις, quum hoc reperirem ap. Euseb. Praep. ev. XII, p. 599. Stob. Ecl. 118. XLII, p. 295. Paulo infra autem in illis, ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ' ἦτιμ πόλει, pro absurdo ἀμπέλων rescripseram ἀμπελώνων e Fic. Quapropter secundum hanc

rationem nec multis civitati vineis opus esset. Posihac sic scriptum diserte inveni ap. Euseb. l. c.

Lib. III, p. 676. A. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν πόλεων ἐπίδοσιν ἐπ' ἀρετὴν μεταβαίνουσιν ἅμα καὶ κακίαν ἐκάστοτε θραύουσιν. — Malim μεταβαινουσῶν. Aristot. Polit. IV, 5. p. 241. συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τὰς μεταβολὰς τῶν πολιτειῶν. οὐ γὰρ εὐθὺς μεταβαίνουσιν — Ac nescio an ita legerit Procl. in Tim. II, p. 88. πολιτείας γὰρ ἀρχὴν ζητήσας, ἀφ' ἧς εἰς ἀρετὴν τε καὶ κακίαν μεταβαίνουσιν αἱ πόλεις, ἐπηγάγε· λέγεις δὲ πόθεν; κ. τ. λ.

P. 676. C. Ταύτης δὴ περιλάβωμεν, εἰ δυνατόν, τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. — Non prorsus simile Sophist. p. 249. D. ἄρ' οὐκ ἐπισικῶς ἤδη φαινόμεθα περιεληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν: Sed omnino scribendum e Bas. 2. δὴ περὶ (sive, ut vulgo scribitur, περί) λαβόμεν, quod et ipse conieceram, et nuperrime coniectum reperi ab Heindorf. ad Theaetet. p. 397. Legg. X, p. 898. E. τῷ μῶνι δὴ καὶ διανοήματι λαβόμεν αὐτοῦ, περί τὸ τοιόνδε. Aristot. Polit. I, 6. p. 29. λαβόμεν δὲ περὶ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν. Plat. Phaedr. p. 246. D. τὴν δ' αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρέει, λαβόμεν. Ac ne dubites dici αἰτίαν περὶ τινος λαβεῖν, εἰδέναι etc., v. Phaedon. p. 96. E. περὶ τούτων τὴν αἰτίαν εἰδέναι, p. 97. C. εἰ οὖν τις βούλοιο τὴν αἰτίαν εὔρεῖν περὶ ἐκάστου. Et ib. D. ἄσμενος εὐρηκέναι ὥμην διδάσκαλον τῷ.

αἰτίας περὶ τῶν ὄντων, p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ
 διαλέγεσθαι ὑμῖν ἐτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγει. Rep.
 I, p. 329. D. ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν γε πρὸς
 τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν. Mox p. 677. A.
 scrib. ποῖοι δὴ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 587.
 cod. Leid. et Fic. vertentē *quinam*. - Malim
 etiam, βραχύ τι τὸ τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γέ-
 νος. Politic. p. 270. D. καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώ-
 πων γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Paulo post pro
 illo, τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῆς διανοηθέντες, Euseb.
 habet τὸ ποῖον δὴ π. α. δ. Non necesse. Sophist.
 p. 217. A. τί δὲ μάλιστα, καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐ-
 τῶν διαπορηθεῖς, ἔρεσθαι διενεχθήης; p. 240. C. πῇ
 καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; Rep. X,
 p. 602. C. τοῦ ποῖου τινὸς περὶ λέγεις; Phaëdon.
 p. 78. B. οὐκοῦν τοιόνδε τι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης,
 δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, τῷ ποῶ τινι ἄρα προσ-
 ῆκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεθάννυσθαι,
 καὶ ὑπὲρ τοῦ ποῖου τινὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτὸ,
 καὶ τῷ ποῶ τινι.

P. 677. C. ΚΑ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ ἀριστε, εἰ γὰρ
 ἔμενε τὰδε οὕτω τὸν πάντα χρόνον ὡς νῦν διακεκόσμη-
 ται, καινὸν ἀνευρίσκετό ποτε καὶ ὀτιοῦν του; ὅτι
 μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελάνθανεν ἄρα τοὺς
 τότε χίλια δ' ἂν οὐ γέγονεν, ἢ δις τοσαῦτα ἔτη,
 τὰ μὲν Δαίδαλῳ καταφανῇ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ,
 τὰ δὲ Παλαμῆδει· τὰ δὲ περὶ μουσικὴν Μαρσύᾳ καὶ
 Ὀλύμπῳ· περὶ λῦραν δὲ Ἀμφίονι· τὰ δ' ἄλλα ἄλ-
 λους πάμπολλα, ὡς ἔπος εἰπῆεν, χθρὲς καὶ πρῶν γε-
 γονότα. ΑΘ. Ἀρ' οἷσθ', ὦ Κλεινία, τὸν φίλον ὅτι

παρέλιπες τὸν ἀτεχνῶς χθὲς γινόμενον; ΚΛ. Μῶν
 Φράξεις Ἐπιμενίδην; ἈΘ. Ναί, τοῦτον. πολὺ γὰρ
 ὑμῖν ὑπεραπῆλθε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὦ
 Φίλε, ὁ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ
 δ' ἔργῳ ἐκείνος ἀπέτελεσεν, ὡς ὑμεῖς Φατέ. — Dixe-
 rat Atticus: *Nonne diluvii tempore instru-
 menta omnia perdita esse, et si quid ad
 artem sive civilem sive aliam quamcunque
 scite inventum erat, periisse dicemus?* Iam
 Clinias haec fere respondit: *Ita sane est; ne-
 que enim, si per omne aevum mansissent
 omnia, ut nunc sunt, umquam a quoquam
 inventum esset quidquam novi. At Daeda-
 lus, Orpheus, Palamedes, Marfyas, Olym-
 pus, Amphion multa nova invenerunt.
 Quippe dudum nota secundum ordinem na-
 turae legemque depereunt eque hominum
 memoria evanescunt: insequenti deinceps
 aevo deteguntur denuo et protrahuntur ad
 lucem.* Ad postrema conf. Plat. Tim. p. 25.
 A. Aristot. Polit. VII, 10. p. 463. et ap. Procl.
 in Euclid. II, p. 18 ff. Haec de universa sen-
 tentia; utinam vero tam paucis defungi liceret
 in rimanda genuina lectione loci, in quo plu-
 res haerent difficultates, quae penitus remo-
 veri vix possint a nobis. Minutum est, quod
 pro 'corrupto ὁτιοῦν του; ὅτι scribe: ὁτιοῦν τῷ;
 ὅτι — ut legisse Fic. videtur vertens, *novum
 quidquam alicui esse inventum; quam-
 quam aliter Cornar. ac Steph. suffragante, ut*

videtur, cod. Leid. Minutum etiam, quod Fic. verba πῶς γὰρ ἂν usque ad ὅτιοῦν τ. tribuit Atheniensi, et quod in Leid. significatum est alium ordiri post ὅτιοῦν. Haec, ut dixi, minuta sunt. Illud maius, quod ad protasin ὅτι μὲν γὰρ κ. τ. λ. nulla infertur apodosis. Parum enim certa Cornarii interpolatio post τοὺς τότε inferi iubentis δὴλόν γε. Sane multo convenientior seriei orationis videtur esse supplementum tale: Ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διεληλύθη, ἐξ οὗ τὰ αὐτὰ ἤδη ποτὲ ἀνευρέθησαν οἱ ἄνθρωποι, διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε, h. e. τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν γεγονότας. Mox τὰ μὲν, τὰ δὲ transferri non potest *partim, partim*, ut fit: sed illis voculis significantur varia Daedali, Orphei, Palamedis inventa, ut apparet ex seqq. τὰ δὲ περὶ μουσικὴν etc. Nec verba, ἀφ' οὗ γέγονε, pertinent ad ἔτη, ut vulgo opinantur; debebat enim, ut aptus sensus exiret, ita scribi: χίλια δ' ἢ δις τοσαῦτα ἔτη γέγονεν, ἀφ' οὗ — Immo ad eas, quas dixi, voces intelliges εὐρήματα [τεχνήματα, ut sententia sit haec: *Mille vel bis mille annis ante eadem iam ab hominibus inventa fuisse, sed obsoleta post-hac, totidem annis post inventionem illam* (ἀφ' οὗ γέγονε τὰ εὐρήματα) *denovo reperta esse a priscis heroibus.* Multum enim temporis praeteriit, donec deperitae semel artes restaurarentur, ut docetur p. 678. B ff. Καταφαγῇ γέγονε non inusitatum est de inventis et

artibus. Phileb. p. 16. C. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὐρεῖθῃ (1. ἀνευρεῖθῃ) πώποτε, διὰ ταύτης φανερά γέγονεν. Haec hactenus. De Epimenidis aetate fallam Platonis opinionem, quam prodidit I, p. 642. D. confutarunt Bentl. Resp. ad Boyl. p. 31 ff. Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 347. Bip. Hesiodi versus, qui respiciuntur, sunt Opp. et D. 40.

Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἡμῖν πάντες,

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Ubi vates parcum et simplicem victum laudat, qualis est malva et asphodelus. Sed postera aetas non contenta tam vili sensu, profundam in his verbis sapientiam requisivit: significari enim herbas dicebant, ex quibus parari possit medicamen ἀλίμους efficiens καὶ ἀδιψούς; quod ipsum Hesiodum vaticinatum esse, Epimenidem revera invenisse, Creteneses asseverabant, nimis per se proni ad mendacia. Conf. Meursii Cret. IV, 12. imprimis autem Schol. Hesiod. l. c. Ἰσως δὲ καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτο λέγει. Ἐρμῖππος γὰρ ἐν τῷ τῶν ἑπτὰ σοφῶν περὶ γῆς ἀλίμου λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ καθ' Ἡρακλεία λόγου, καὶ Πλάτων ἐν γ'. Νόμων Φησὶ μικρόν τι εἰδεσμάτιον πρὸςΦερέμενον ὥδε τελεῖν τὴν ἡμέραν. ἦν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης· ὅπερ αὐτὸν ἀλιμον καὶ ἀδιψον ἐποίησε. Scholion est corruptissimum. Leg. Ἐρμῖππος ἐν τῷ περὶ τῶν ε. σ. Ante v. Φησὶν, pro quo leg. Φασιν, excidit tale quiddam: καὶ Ἐπιμενίδην. Postre-

mo pro Ἡροδότῳ reponendus Ἡροδωρος, qui cum illo confunditur passim. V. Heyn. ad Apollodor. III, 5, 6. I, 9, 19. De Herodoro v. Voss. H. Gr. III, p. 374. ed. alt. Ionf. S. H. P. IV, p. 334. utrumque tamen hic locus fugit. Verus libri titulus fuit τὰ κατ' Ἡρακλέα, ut praeter Schol. Hesiod. citat Steph. Byz. De Epimenide praeterea adscribam locum Plutarchi Conviv. VII Sapp. p. 157. E. ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡσιόδου γεγραμμένοι. ἐκεῖνος γὰρ ἔστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρατχών, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, Ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

P. 678. C. Ἄρ' οὐκ ἄσμενοι μὲν ἑαυτοὺς ἐύρων, δι' ὀλιγότητα, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων τὸν χρόνον; πόρεια δέ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πέρευσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, σὺν ταῖς τέχναις, ὥς ἔπος ἐπείν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλει; συμμίσγειν οὖν ἀλλήλοις οὐκ ἦν, οἶμαι, σφόδρα δυνατόν. — Steph. malit πορεία, ut est ap. Poll. I, 83. III, 92. Etym. M. et Suid. v. Ego de tribus vocabuli formis πορεία, πέρεια, πόρεια, ultimam, ut in similibus Dorvill. ad Chariton. p. 249 ff. Lips., recentiori aevo aut librariis arbitror debere; alteram in solo adiectivo statuo, primam in neutro substantivi locum obtinenti. Animadverti enim, non variare accentum in iis adiectivis huius formae, quae numquam vices gerant substantivorum; variare tantum in ceteris, nec

in his generatim, sed tantum in neutris. Nusquam reperies ἀνθρωπεῖον, semper ἀνθρώπειον; nusquam πορείος, sed πόρειος: at πόρειον et πορείον in neutro scribitur promiscue. Ad eam igitur normam omnia eius generis vocabula adigenda censeo. Πορεία sunt εἰς πόρειαν χεῖσιμα, ut exponit Schol. et marg. Leid. ac Suid., quī nostrum locum videtur spectare. Non possunt autem haec aliquid aliud esse h. l. quam vehicula. Loquitur Plato de tempore, quo aquae tenebant inundatam planitiem, et tenues reliquiae generis humani, habitantes summa montium iuga, et pelago immenso disiunctae, non nisi navigiis convenire poterant. Tum igitur dicit deperditas fuisse omnes res, quarum ope congregerentur *terra marive*, h. e. omnia vehicula et terrestria et maritima. Sed, obsecro, quinam terris aqua obtectis *terrestri* itinere convenire potuissent, etiamsi abundassent omnis generis πορείοις? Et ut concedam potuisse, quid opus erat vehiculis, quando sedes mutare volebant pauperes homines et omni carentes suppellectile? quae etiam impedimento fuissent proficiscentibus per paludosas e recenti illuvie valles. Solā igitur navigia, quibus inter se convenirent, defuisse debebat dicere: nunc autem ait caruisse eos omnibus tum terrestribus tum maritimis vehiculis, quibus usi congregerentur. Tam absurdum dictum alius retulerit ad Platonem; mihi abhorrere videtur ab eius in-

genio. Illud autem τότε post ἀλλήλους offendit, quotiescunque legi. Scribebatur melius: πορεῖα δὲ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους πορεύεσθαι, σὺν ταῖς τέχναϊς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλη τότε. Quare nescio an haec omnia, ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, quae, si absint, haud facile desideres, haec igitur an sint profecta a glossatore quopiam, qui vellet significare, πορεῖα vocari et terrestria et maritima vehicula. Pollux I, 83. λέγοις δ' ἂν τὰς ναῦς καὶ πορεῖα θαλάττια καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πελάγια. III, 92. πορεῖα, τὰ ὀχήματα. Sunt enim etiam navigia e numero ὀχημάτων, ut ap. Plat. Hipp. mai. p. 295. D. Polluc. I, 83. Cf. Muret. V. L. I, 11. qui tamen huc trahere non debebat ἡνίοχον τῆς νεώς, qui tantum rector navis et gubernator est. Ita Minerva ap. Aristoph. Nub. 598. est αἰγίδος ἡνίοχος, et Anacr. Fragm. LXIII. dicit: ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχέυεις.

P. 678. D. Εἰ γὰρ τί που καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὅρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ κατατρεβέντα ἠφάνιστο, ἀλλὰ δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι, πρὶν πάλιν ἢ τῶν μεταλλῶν ἀφίκοιτο εἰς ἀνθρώπους τέχνη. — Scr. μὲν τοι ταχὺ, ut habet cod. Leid. et Fic. cito tamen contritum evanuit. Contendit quidem Hermannus ad Viger. I. Gr. p. 802. nusquam μέντοι dici ita, ut τῷ μὲν respondeat in seqq. δέ; sed dubito an vere. Sic enim haec particula usurpatur, ut in ea μὲν

opponatur τῷ δέ, et toi sit *tamen*, *attamen*: sed in hoc genere dicendi semper scribendum divisim μὲν τοι. Ita est in ipso, quem Hermianus tractat, loco Xenophontis C. D. III, 3, 18.

Ἔτι δέ, εἰ μὲν μείζων τις ἡμῖν κίνδυνος ἐμελλεν εἶναι ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν αἰρετέον. νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκείνοι ἔσονται, εἴαν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, εἴαν τε εἰς τὴν ἐκείνων ἰόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. ἴσοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχούμεθα, ἦν τε ἐνθάδε ἐπιδόντας αὐτοὺς δεχώμεθα, ἦν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. πολὺ μὲν τοι (ita scribe) ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐξέωμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα, ἦν ἴωμεν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὴ ἄκοντες δοκῶμεν ὁρᾶν τοὺς πολεμίους· πολὺ δὲ κἀνείνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβήθησονται —

Nexus sententiarum est apertissimus. Mox p. 679. D. E. leg. ἀτεχνότεραι, ἀμαθέστεραι, εὐηθέστεραι, ἀνδρείότεραι, σωφρονέστεραι, δικαιοτέραι. Ubivis confunditur οἱ et αἱ. XII, p. 945i E. εἰς Ἡλίου καίνον καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. Recte omnes libri habent κοινόν, praeter vulgatam. Postremo p. 681. B. leg. ἀνδρικωτέρων. Fic. a fortioribus fortiores.

P. 682. A. Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὃν γένος, ὑμνωδοῦν πολλῶν τῶν κατ' ἀλήθειαν γιγνομένων ζύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις ἐφάπτεται ἐκάστοτε. — Sensus hic est: Nam quoniam divinum sit genus poetarum, dum carmina fundunt, Gratiarum quarundam et Musarum ope multa assequuntur, quae eveni-

αίτίας περὶ τῶν ὄντων, p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ διελέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Rep. I, p. 329. D. ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν. Mox p. 677. A. scrib. ποῖοι δὴ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 587. cod. Leid. et Fic. vertentē *quinam*. Malim etiam, βραχύ τι τὸ τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. Politic. p. 270. D. καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Paulo post pro illo, τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῆς διανοηθέντες, Euseb. habet τὸ ποῖον δὴ π. α. δ. Non necesse. Sophist. p. 217. A. τί δὲ μάλιστα, καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς, ἔρεσθαι διενεχθήης; p. 240. C. πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φεβούμενος οὕτω λέγεις; Rep. X, p. 602. C. τοῦ ποίου τινὸς περὶ λέγεις; Phaëdon. p. 78. B. οὐκοῦν τοιόνδε τι, ἧ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεθάνυσθαι, καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτὸ, καὶ τῷ ποίῳ τινί.

P. 677. C. ΚΛ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ ἄριστε, εἰ γὰρ ἔμενε τάδε οὕτω τὸν πάντα χρόνον ὡς νῦν διακεκόσμηται, καινὸν ἀνευρίσκετό ποτε καὶ ὅτιοῦν του; ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε χίλια δ' ἄφ' οὗ γέγονεν, ἧ δὲ τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Διαιδάλῳ καταφανῇ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεΐ, τὰ δὲ Παλαμῆδει· τὰ δὲ περὶ μουσικὴν Μαρσύᾳ καὶ Ὀλύμπῳ· περὶ λύραν δὲ Ἀμφίονι· τὰ δ' ἄλλα ἄλλοις πάμπολλα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, χθρὲς καὶ πρῶν γεγῆνῶτα. ΑΘ. Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν φίλον ὅτι

παρέλιπες τὸν ἀτεχνῶς χθὲς γνόμενον; ΚΛ. Μῶν
 φράξεις Ἐπιμενίδην; ἈΘ. Ναί, τοῦτον. πολὺ γὰρ
 ὑμῖν ὑπεραπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὃ
 φίλε, ὃ λόγῳ μὲν Ἡσιόδος ἱμαντεύετο πάλαι, τῷ
 δ' ἔργῳ ἐκείνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς Φατέ. — Dixe-
 rat Atticus: *Nonne diluvii tempore instru-*
menta omnia perdita esse, et si quid ad
artem sive civilem sive aliam quamcunque
scite inventum erat, periisse dicemus? Iam
 Clinias haec fere respondit: *Ita sane est; ne-*
que enim, si per omne aevum mansissent
omnia, ut nunc sunt, umquam a quaquam
inventum esset quidquam novi. At Daeda-
lus, Orpheus, Palamedes, Marsyas, Olym-
pus, Amphion multa nova. invenerunt.
Quippe dudum nota secundum ordinem na-
turae legemque depereunt eque hominum
memoria evanescunt: insequenti deinceps
aevo deteguntur denuo et protrahuntur ad
lucem. Ad postrema conf. Plat. Tim. p. 25.
 A. Aristot. Polit. VII, 10. p. 463. et ap. Procl.
 in Euclid. II, p. 18 ff. Haec de universa sen-
 tentia; utinam vero tam paucis defungi liceret
 in rimanda genuina lectione loci, in quo plu-
 res haerent difficultates, quae penitus remo-
 veri vix possint a nobis. Minutum est, quod
 pro corrupto ὁτιοῦν του; ὅτι scribe: ὁτιοῦν τῷ;
 ὅτι — ut legisse Fic. videtur vertens, *novum*
quidquam alicui esse inventum; quam-
quam aliter Cornar. ac Steph. suffragante, ut

videtur, cod. Leid. Minutum etiam, quod Fic. verba πᾶς γὰρ ἂν usque ad ὅτιοῦν τ. tribuit Atheniensi, et quod in Leid. significatum est alium ordiri post ὅτιοῦν. Haec, ut dixi, minuta sunt. Illud maius, quod ad protasin ὅτι μὲν γὰρ κ. τ. λ. nulla infertur apodosis. Parum enim certa Cornarii interpolatio post τοὺς τότε inferi iubentis δῆλόν γε. Sane multo convenientior seriei orationis videtur esse supplementum tale: Ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διεληλύθη, ἐξ οὗ τὰ αὐτὰ ἤδη ποτὲ ἀνευρέθησαν οἱ ἄνθρωποι, διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε, h. e. τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν γεγονότας. Mox τὰ μὲν, τὰ δὲ transferri non potest *partim, partim*, ut fit: sed illis voculis significantur varia Daedali, Orphei, Palamedis inventa, ut apparet ex seqq. τὰ δὲ περὶ μουσικὴν etc. Nec verba, ἀφ' οὗ γέγονε, pertinent ad ἔτη, ut vulgo opinantur; debebat enim, ut aptus sensus exiret, ita scribi: χίλια δ' ἢ δις τσαῦτα ἔτη γέγονεν, ἀφ' οὗ — Immo ad eas, quas dixi, voces intelliges εὐρήματα [τεχνήματα, ut sententia sit haec: *Mille vel bis mille annis ante eadem iam ab hominibus inventa fuisse, sed obsoleta post-hac, totidem annis post inventionem illam* (ἀφ' οὗ γέγονε τὰ εὐρήματα) *denuo reperta esse a priscis heroibus.* Multum enim temporis praeteriit, donec deperditae semel artes restaurarentur, ut docetur p. 678. B ff. Καταφασὴ γέγονε non inusitatum est de inventis et

artibus. Phileb. p. 16. C. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὐρεθῇ (l. ἀνευρεθῇ) πώποτε, δια ταύτης φανερά γέγονεν. Haec hactenus. De Epimenidis aetate fallam Platonis opinionem, quam prodidit I, p. 642. D. confutarunt Bendl. Resp. ad Boyl. p. 31 ff. Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 347. Bip. Hesiodi versus, qui respiciuntur, sunt Opp. et D. 40.

Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἤμισυ πάντός,

Οὐδ' ὅσῳ ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Ubi vates parcum et simplicem victum laudat, qualis est malva et asphodelus. Sed postera aetas non contenta tam vili sensu, profundam in his verbis sapientiam requisivit: significari enim herbas dicebant, ex quibus parari possit medicamen ἀλίμου efficiens καὶ ἀδιψούς; quod ipsum Hesiodum vaticinatum esse, Epimenidem revera invenisse, Cretenles asseverabant, nimis per se proni ad mendacia. Conf. Meursii Cret. IV, 12. imprimis autem Schol. Hesiod. l. c. Ἰσως δὲ καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτο λέγει. Ἐρμῖππος γὰρ ἐν τῷ τῶν ἑπτὰ σοφῶν περὶ τῆς ἀλίμου λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ κατ' Ἡερakλεία λόγου, καὶ Πλάτων ἐν γ' Νόμων Φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὥστε τελεῖν τὴν ἡμέραν. ἦν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης· ὅπερ αὐτὸν ἀλιμον καὶ ἀδιψον ἐποιεῖ. Scholion est corruptissimum. Leg. Ἐρμῖππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑ. σ. Ante v. Φησὶν, pro quo leg. Φασιν, excidit tale quiddam: καὶ Ἐπιμενίδην. Postre-

mo pro Ἡροδότῳ reponendus Ἡρόδοτος, qui cum illo confunditur passim. V. Heyn. ad Apollodor. III, 5, 6. I, 9, 19. De Herodoro v. Voss. H. Gr. III, p. 374. ed. alt. Ionf. S. H. P. IV, p. 334. utrumque tamen hic locus fugit. Verus libri titulus fuit τὰ κατ' Ἡρακλεία, ut praeter Schol. Hesiod. citat Steph. Byz. De Epimenide praeterea adscribam locum Plutarchi Conviv. VII Sapp. p. 157. E. ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡτιόδου γεγραμμένον. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχών, καὶ ζητεῖν ὁ διδάσας, Ὅσον ἐν μάλαχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

P. 678. C. Ἄρ' οὐκ ἄσμενοι μὲν ἑαυτοὺς ἑώρων, δι' ἐλιγότητα, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου τὰν χρόνον; πόρεια δέ, ὥςτ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πέρευσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, σὺν ταῖς τέχναις, ὥς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλει; συμμίσγειν οὖν ἀλλήλοις οὐκ ἦν, οἶμαι, σφόδρα δυνατόν. — Steph. malit πορεῖα, ut est ap. Poll. I, 83. III, 92. Etym. M. et Suid. v. Ego de tribus vocabuli formis πορεῖα, πέρεια, πόρεια, ultimam, ut in similibus Dorvill. ad Chariton. p. 249 ff. Lips., recentiori aevo aut librariis arbitror deberi; alteram in solo adiectivo statuo, primam in neutro substantivi locum obtinenti. Animadverti enim, non variare accentum in iis adiectivis huius formae, quae numquam vices gerant substantivorum; variare tantum in ceteris, nec

in his generatim, sed tantum in neutris. Nusquam reperies ἀνθρωπεῖον, semper ἀνθρώπειον; nusquam πορεῖος, sed πόρεος: at πόρειον et πορεῖον in neutro scribitur promiscue. Ad eam igitur normam omnia eius generis vocabula adigenda censeo. Πορεῖα sunt εἰς πόρεϊαν χρήσιμα, ut exponit Schol. et marg. Leid. ac Suid., qui nostrum locum videtur spectare. Non possunt autem haec aliquid aliud esse h. l. quam vehicula. Loquitur Plato de tempore, quo aquae tenebant inundatam planitiem, et tenues reliquiae generis humani, habitantes summa montium iuga, et pelago immenso disiunctae, non nisi navigiis convenire poterant. Tum igitur dicit deperditas fuisse omnes res, quarum ope congregerentur *terra marive*, h. e. omnia vehicula et terrestria et maritima. Sed, obsecro, quinam terris aqua obtectis *terrestri* itinere convenire potuissent, etiamsi abundassent omnis generis πορεῖοις? Et ut concedam potuisse, quid opus erat vehiculis, quando sedes mutare volebant pauperes homines et omni carentes supellectile? quae etiam impedimento fuissent proficiscentibus per paludosas e recenti illuvie valles. Solâ igitur navigia, quibus inter se convenirent, defuisse debebat dicere: nunc autem ait caruisse eos omnibus tum terrestribus tum maritimis vehiculis, quibus usi congregerentur. Tam absurdum dictum alius retulerit ad Platonem; mihi abhorrere videtur ab eius in-

genio. Illud autem τότε post ἀλλήλους offendit, quotièsunque legi. Scribebatur melius: πορεῖα δὲ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους πορεύεσθαι, σὺν ταῖς τέχναϊς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλη τότε. Quare nescio an haec omnia, ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, quae, si absint, haud facile desideres, haec igitur an sint profecta a glossatore quopiam, qui vellet significare, πορεῖα vocari et terrestria et maritima vehicula. Pollux I, 83. λέγοις δ' αὖν τὰς ναῦς καὶ πορεῖα θαλάττια καὶ ὀχήματα. θαλάττια καὶ πελάγια. III, 92. πορεῖα, τὰ ὀχήματα. Sunt enim etiam navigia e numero ὀχημάτων, ut ap. Plat. Hipp. mai. p. 295. D. Polluc. I, 83. Cf. Muret. V. L. I, 11. qui tamen huc trahere non debebat ἡνίοχον τῆς νεώς, qui tantum *rector navis et gubernator* est. Ita Minerva ap. Aristoph. Nub. 598. est αἰγίδος ἡνίοχος, et Anacr. Fragm. LXIII. dicit: ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

P. 678. D. Εἰ γὰρ τί που καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ κατατρεβέντα ἠφάνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι, πρὶν πάλιν ἢ τῶν μεταλλέων ἀφίκοιτο εἰς ἀνθρώπους τέχνη. — Scr. μὲν τοι ταχὺ, ut habet cod. Leid. et Fic. *cito tamen contritum evanuit*. Contendit quidem Hermannus ad Viger. I. Gr. p. 802. nusquam μέντοι dici ita, ut τῷ μὲν respondeat in seqq. δέ; sed dubito an vere. Sic enim haec particula usurpatur, ut in ea μὲν

opponatur τῷ δέ, et toi sit *tamen*, *attamen*: sed in hoc genere dicendi semper scribendum divisim μὲν τοι. Ita est in ipso, quem Hermianus tractat, loco Xenophontis C. D. III, 3, 18. Ἔτι δέ, εἰ μὲν* μείζων τις ἡμῖν κίνδυνος ἐμελλεν εἶναι ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἰρητέον. νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκεῖνοι ἔσονται, εἴαν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, εἴαν τε εἰς τὴν ἐκεῖνων ἰόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. ἴτοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχοῦμεθα, ἦν τε ἐνθάδε ἐπιδόντας αὐτοὺς δεχόμεθα, ἦν τε ἐπ' ἐκεῖνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. πολὺ μὲν τοι (ita scribe) ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρῶμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα, ἦν ἴωμεν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὴ ἄκοντες δοκῶμεν ὄρεῖν τοὺς πολεμίους· πολὺ δὲ κἀνείνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβήθησονται — Nexus sententiarum est apertissimus. Mox p. 679. D. E. leg. ἀτεχνότεραι, ἀμαθέστεραι, εὐηθέστεραι, ἀνδρείότεραι, σωφρονέστεραι, δικαιοτέραι. Ubivis confunditur οἱ et αἱ. XII, p. 945. E. εἰς Ἡλίου καίνον καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. Recte omnes libri habent κοινόν, praeter vulgatam. Postremo p. 681. B. leg. ἀνδρικωτέρων. Fic. a fortioribus fortiores.

P. 682. A. Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὃν γένος, ὑμνωδοῦν πολλῶν τῶν κατ' ἀληθείαν γιγνομένων ζύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις ἐφάπτεται ἐκάστοτε. — Sensus hic est: *Nam quum divinum sit genus poetarum, dum carmina fundunt, Gratiarum quarundam et Musarum ope multa assequuntur, quae eveni-*

runt revera. Illa autem inde a v. ὑμνοῦν mihi videntur asurgere super reliquum sermonem et habere lyricum quendam numerum; ut nesciam an sint ex poeta sumptā. Praecedentium verborum in vulgata lectione hic est ordo: καὶ τὸ ποιητικὸν γὰρ οὖν δὴ γένος θεῖον ἐνθεαστικὸν ὄν. In quo quum perineptum esset θεῖον ἐνθεαστικὸν ὄν, eleganter Heindorfius ita translocavit vocabula: θεῖον γ. οὖν δὴ καὶ ἐνθεαστικὸν τὸ π. ὄν γ., idem tamen suspiciens τὸ ποιητικὸν e glossemate ortum esse. Sed ingrata tautologia videtur θεῖον καὶ ἐνθεαστικόν: et τὸ ποιητικὸν alienae manui deberi, non potest demonstrari. Mihi potius istud ἐνθεαστικὸν de glossemate suspectum est. Hoc enim τῷ θεῖον addi facile poterat interpretationis causa; nec, nisi egregie fallor, apud Platonem usquam reperitur, quamquam rei frequentissima sit mentio: utitur enim vocabulis ἐνθεος, ἐνθεουσιῶν, ἐνθεουσιώδης, ἐνθεάζων, ἐνθεουσιαστικός, et si qua similia. Ἐνθεαστικός vox est novis Platonicis, imprimis Proclo usitatissima. Theol. Plat. I, 4. p. 9. ὁ δὲ ἐνθεαστικός αὐτὴν καὶ εἰς αὐτὴν ἐκφαίνων τὴν περὶ τῶν θεῶν ἀλήθειαν. Comm. Mf. in Parmenid. ap. Thompl. ad Parmenid. p. 23. ἴσως οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῆς ἐνθεαστικῆς τοῦ Πλάτωνος. In Tim. II, p. 108. pr. καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικά, τὰ δὲ σχηματικά τῶν ἡθῶν. III, p. 237. extr. ὅτι δὲ θεός ὁ συνιστάς, τὸ θεϊότερον τῶν γενῶν παρείληπται, τὸ διατονικόν ἐνθεαστικὸν γὰρ. IV, p. 289. pr. αἱ ἐν-

Θεαστικαὶ τῶν παλαιῶν νοήσεις. In Polit. p. 364. extr. οὐκέτι τοῦτο κατὰ τε τὸ προῤῥηθὲν ἐνθεαστικόν. p. 401. τῶν θεαστικῶς κοινωνουμένων, et, τῶν ἐνθεαστικῶν κινήσεων, etc. Mirum est etiam, eadem pag. Proclum agnoscere ἐνθεαστικόν in nostro loco, sed in Polit. p. 393. simpliciter habere: θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικόν ὃν γένος — et in Tim. I, p. 20. θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικόν ἐστὶ γένος, ὡς ἐν ἄλλοις εἶπεν αὐτός: in Polit. p. 368. θεῖον τὸ ποιητικόν γένος ἀποκαλῶν. An forte ex Procli primo loco in marginem a lectore coniectum istud vocabulum, posthac immigravit in textum? Nam ibi facile poterat Proclus adiicere. Sed legerit hic in exemplo suo: quidni etiam sic fuerit glossema?

P. 682. C. Δῆλον οὖν ὡς παντάπασί τι μακρὸν ἀπείχον χρόνον ταῦ τοιοῦτον πάθος. — Indubia est correctio: παντάπασί τινα μ. αἰ. χ. P. 678. B. ἐν παμπόλλῳ τινι χρόνῳ. D. γενεαῖς δὴ πόσαις ὕστερον οἰόμεθα τοῦθ' οὕτω γεγονέναι; — Δῆλον ὅτι παμπόλλαις τισίν. p. 682. B. ἀρ' οὖν οὐκ ἐν πολλοῖς τισὶ χρόνοις τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμόν τοῦτο οἰόμεθα γεγονέναι; p. 683. A. ἐν χρόνου τινὸς μήκεσιν ἀπλήτοις. p. 686. A. χρόνον τινα, ἂν πολὺν μένειν. p. 698. D. ἐν τινι βραχεῖ χρόνῳ. IV, p. 711. B. οὐδέ τις παμπόλλου χρόνου. VII, p. 821. E. οὐδέ γέ τις χρόνου παμπόλλου. Mox p. 682. D. voculae καὶ μάλα perperam tribuuntur Megillo: Cliniae sunt (cui et Ald. tribuit), modo huius erant praegressa φαίνεται, τί μὴν; et cetera re-

tro. V. ad I, p. 633. A. Secundum eandem regulam quae IV, p. 713. B. tribuuntur Megillo, assignabis Cliniae; et quae nunc Clinias habet VIII, p. 840. D. E. ea Megillo adscribes. Clinias demum p. 841. B. loquitur, posteaquam A. compellatus est ab Athenienſi.

— P. 682. E. Καὶ διὰ ταῦτά γε ἤδη πάντες ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τάντεῦθεν μυθολογεῖτε καὶ διαπαραίνετε. — Tali loco non dicitur ὑμεῖς, ὦ Λακ. sed ὑμεῖς οἱ Λακ. Illud est, *Vos, o Lacedaemonii*; hoc, *Vos Lacedaemonii*. Quivis videt posterius hic unice convenire. Ion. p. 541. D. τί δέ; οὐκ Ἀθηναῖοι μὲν ἐστὶ οἱ ἑφάσιοι τὸ ἀρχαῖον; Legg. I, p. 624. B. τοῦτον οὖν φαίμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρήτες — III, p. 680. C. οὐ γὰρ σφόδρα χρώμεθα οἱ Κρήτες ταῖς ξηλοῦσι προήμασι. IV, p. 707. B. τὴν γε περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους γενομένην ἡμεῖς γε οἱ Κρήτες τὴν Ἑλλάδα φάμεν σῶσαι. Herodot. IX, 60. προεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμαχῶν ἡμεῖς τε οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι —

P. 683. A. Ἦκει γὰρ ἐπὶ τὴν εἰς Λακεδαίμονα κατοίκησιν αὐτὴν, ἣν ὑμεῖς ἐξ ὧς ἔφατε κατοικεῖσθαι καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. — Non dicitur κατοικεῖν εἰς τινὰ τόπον, sed κατοικίζειν. Tim. p. 69. B. χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσιν εἰς ἄλλην τοῦ σώματος αἰκισιν τὸ θνητόν. Epist. VIII, p. 357. B. τοὺς δ' ἐμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῷας οἰκήσεις κατοικίσας. Eodem igitur modo etiam κατοικισις εἰς

τόπον scribi debet, non potest κατοίκησις. Itaque recte Ald. hic quoque habet κατοίκις. Huic apte subiungitur verbum κατοικεῖσθαι, h. e. κατοικίσθαι. Aristot. Polit. II, 5. p. 85. Φησὶ γὰρ δεῖν ἴσας εἶναι τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. τοῦτο δὲ κατοικιζόμεναις μὲν εὐθύς οὐ χαλεπὸν ὦστο ποιεῖν· τὰς δὲ (leg. δὲ, firmante cod. Bas.) κατοικουμένας ἐργαδύστερον μὲν, ὁμῶς δὲ τάχιστ' ἂν ὀμολισθῆναι. Κατοίκις multis praeterea locis restituenda est pro κατοικήσι. Statim post leg. ταῖς κατοικήσεων ἐχομένας e Leid. et p. 685. B. scrib. κατοικήσεων. Praecesserant νόμοι. P. 684. E. ἡ κατοικήσις τε καὶ νομοθεσία, ubi tamen in Bas. 2. perperam est κατοίκησις. IV, p. 707. D. κατοικήσεων περὶ καὶ νομοθεσιῶν. Nec aliter emendandum V, p. 745. E. XII, p. 969. C. et D. ipsa ducente sententia. Mox hoc libro p. 683. D. reponendum esse Πρακτικῆς e Leid. vix opus est admonere, praesertim post Spanhem. ad Iulian. Or. I, p. 129. Ibidem erat quum scriberem ἐγένετο. Sed passim legitur imperfectum inter aoristos, ut Politic. p. 270. D. Quam ad normam corrigendus videtur locus Phaedr. p. 254. D. καὶ ἐπειδὴ ἐγγύς ἦσαν, (ἐγκύψας καὶ ἐκτείνας τὴν κερκον, ἐνδοκῶν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδέας ἔλκει. Leg. εἴλκει: quo réposito ἦσαν non amplius tentandum erit. Mox illa, Πῶς γὰρ οὐ; et, Τί μὲν; ineptissime Cliniae tribuuntur vulgo. Megilli sunt: nam de Lacōnicis rebus sermo est, nec ulla nota mutatio significatur perso-

nae. Ita etiam Fic. Quae sequuntur E. ἡ νῦν δὴ μὲν κ. τ. λ. ea recitat Suid. v. νῦν δὴ ex Νόμων ἡ. Scrib. γ. Apud eum male deest μὲν. Notandum autem hoc genus dicendi: νῦν δὴ μὲν — οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιελήσμεθα, ut hic est ap. Plat. Eurip. Hippol. 233.

Νῦν δὴ μὲν ὄρος βῶρ' ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
Ἐπ' ἀκυμάντοις πύλων ἔρασαι.

Non potest dici in hac formula νῦν μὲν δὴ. Habet quidem Suid. l. c. Μάγνης δὲ ἐν Πιτακίδι· Εἰπέ μοι· νῦν μὲν δὴ ὤμιλος μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς. Sed scribendum iubente lege carminis:

Εἰπέ μοι·

Νῦν δὴ μὲν ὤμιλος μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς.

P. 685. E. Νενικηέναι γὰρ τούτους· ἡττᾶσθαι δ' ὑπὸ τούτων ἐκείνους, Ἀχαιοὺς ὄντας ὑπὸ Δωριέων. — Legi ἡττῆσθαι. Fic. *Mlos ab istis fuisse superatos*. Auctor Epitaph. Lyfiac.

P. 102. Reisk. δοκοῦντες τότε μὲν νενικηέναι καὶ σισῶσθαι, τότε δὲ ἡττῆσθαι καὶ ἀπολωλέναι. Contraria ratione emendandum est Legg. XII, p. 955. B. βλάβης δὲ ὑπόδικος γιγνέσθω, εἴαν τε ἡττηται (l. ἡττᾶται) ἀγωνιζόμενος, εἴαν τε καὶ νικᾷ.

P. 687. A. Ὡστε αὐτοὺς γε ἐλευθέρους εἶναι καὶ ἄλλων ἀρχοντας ὧν ἂν βουλευθεῖεν; — Leg. αὐτοὺς τε. Theaetet. p. 198. A. ταύτη δὴ οἶμαι τῇ τέχνῃ αὐτὸς τε ὑποχείριους τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει, καὶ ἄλλα παραδίδωσιν ὁ παραδιδούς. Euthyd. p. 271. D. ἐν ὅποις γὰρ αὐτὼ τε σοφῶ

πάνυ μάχεσθαι, και ἄλλον ὃς ἂν διδῶ μισθόν, οἷα-
 τε ποιῆσαι. Phileb. p. 47. B. και λέγειν τε, ὡ-
 ἵταρε, αὐτόν τε περι ἑαυτοῦ ποιεῖ, και ἄλλοι —
 Gorg. p. 455. C. ἐπειδὴ γὰρ αὐτός τε Φῆς ἐντὺν
 εἶναι, και ἄλλους ποιεῖν ἐνηγορεύς. Sed nihil simi-
 lius his Lyfid. p. 210. B. ἀλλ' αὐτοὶ τε ἐλευ-
 θεροι ἐσόμεθα ἐν αὐτοῖς, και ἄλλων ἄρχον-
 τες, Legg. XII, p. 962. E. οἱ δὲ και ξύνδυο νο-
 μοθετοῦνται, πρὸς ἄμφο βλέποντες, ἐλευθεροὶ
 τε ὅπως, ἄλλων τε πόλεων ἔσονται δεσπόται.
 Ecce autem Fic. h. l. vertit: *ita ut et ipsi
 liberi essent, et alios, quos vellent, subiun-
 garent.*

P. 687. D. Και μὴν τοῖς γε φίλοις που ξυνευ-
 χοίμεθ' αἰ ταῦτα ἅπερ ἐκείνοι αὐτοῖς. — Fortasse
 malit aliquis ταυτά. Sed conf. Sympos. p. 177.
 E. ταῦτα δὴ και οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασάν
 τε και ἐκέλευον, ἅπερ ὁ Σακράτης. Hipp. min. p.
 365. D. Και σοὶ συνδοκεῖ ταῦτα ἅπερ Φῆς Ὅμηρον
 λέγειν. Gorg. p. 472. A. και νῦν περι ὧν σὺ λέγεις,
 ὀλίγου σοὶ πάντες συμφήσουσι ταῦτα Ἀθηναῖοι και
 οἱ ξένοι, ubi nollem scribendum censerī ταυτά.
 Quodsi res non perficiatur iis, quae attuli,
 exemplis, at certe perficietur locis, in quibus
 ταῦτα ἰ. ταυτά prorsus abest ab hac formula.
 Rep. IV, p. 434. A. εἰάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ.
 Phaedon. p. 64. C. εἰάν ἄρα και σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ
 ἐμοί. Protag. p. 340. B. εἰ σοὶ ξυνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί.
 Ita dici non potuisset, nisi etiam ταῦτα, non so-
 lum ταυτά in eo loquendi genere fuisset ulita-

tum. Certe ταῦτα non potest omitti. Sed alia ratione passim peccatum est a librariis in hac locutione: pluribus enim locis τὸ ὥςπερ, ὥπερ etc. mutarunt in adverbium ὡςπερ. Talis locus erat Phaedon: p. 86. A. correctus a Forstero: talis est Lyfid. p. 209. C. τί δέ; τῷ γέλτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὄρος, ὡςπερ τῷ πατρὶ, περὶ σοῦ; Scrib. ὥςπερ.

P. 687. E. Μανθάνω ὁ λέγεις. λέγειν γάρ μοι δοκεῖς ὡς οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἐπεικτέον, ἐπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει; τὴν βούλησιν δὲ μᾶλλον τῇ ἑαυτοῦ φρονήσει. τοῦτο δὲ καὶ πόλιν καὶ ἑνα ἡμῶν ἕκαστον καὶ εὐχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν, ὅπως νοῦν ἔξει. — Εὐκταῖον est ἄξιον εὐχῆς, *optabile*; εὐκτέον, εὐχεσθαι δεῖν, *optandum est*. Posterius hic unice convenire ostendunt seqq. καὶ εὐχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν. Itaque leg. εὐκτέον, ut ἐπεικτέον. Fic. *precandum conandumque*. Nunc video etiam Pierfono ad Moer. p. 137. hoc venisse in mentem. Nihil me movent Moeris et Thom. M. Eandem medelam expectat adhuc Liban. Opp. T. I, p. 790. C. Ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ τεθνάναι οὐχ ὅπως τῷ Φοβερόν, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον εὐκταῖον τῶν προσόντων κακῶν ἀπαλλάξιν. Corrupta haec sunt manifeste. Pierfonus l. c. corrigit ἀπαλλάξιν. At Graecum non est ἀπαλλάττειν κακῶν passivo sensu: est potius activa significatione *liberare a malis*, sive *alium* sive *se ipsum* (ἀπαλλάττειν κακῶν ἑαυτόν). *Liberari a malis* dicitur ἀπαλ-

λάττεσθαι κακῶν. Sed hoc non potest in locum illum inferri. Alia igitur quaerenda correctio est. Leg. εὐκτέαν, τ. π. κ. ἀπ᾽ ἄλλαξιν.

P. 688. A. Ναί, καὶ ὃ καὶ πολιτικόν γε ἄνδρα νομοθέτην ὡς αἰεὶ δεῖ πρὸς τοῦτο βλέποντα τιθέναι τὰς τάξεις τῶν νόμων. — Leg. καὶ νομοθέτην Fic., *legumque lator*. P. 693. A. τοῖς τε πόλιν πολιτικοῖς λεγούνοισι καὶ νομοθέταις καὶ ταῖς νῦν: ubi male Steph. emiciendum putabat καὶ Aristot. Polit. III, 1, p. 335. τοῦ δὲ πολιτικοῦ καὶ τοῦ νομοθέτου πᾶσαν ᾤοντο τὴν πραγματείαν οὐσαμ περὶ πόλιν. VII, 4, p. 441. οὕτω καὶ τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ νομοθέτῃ δεῖ τὴν οἰκίαν ὑλὴν ὑπάρχειν ἐπιτηδεύειν ἔχουσιν. IV, 1, p. 217. ὥστε τὴν κρατίστην τε ἀπλῶς καὶ τὴν ἐμὴν τῶν ὑποκαταμένων ἀρίστην οὐ δεῖ λεληθῆναι τὸν νομοθέτην καὶ τὸν ὡς αἰνηθῶς πολιτικόν. V, 9, p. 345. διὰ δὲ τοῦτο μὴ ἀγνοεῖν τὸν νομοθέτην καὶ τὸν πολιτικόν.

P. 688. B. Ἦκει δὲ πάλιν ὁ λόγος εἰς ταυτὸν, καὶ ὁ λέγων ἐγὼ νῦν λέγω πάλιν ἄπερ τότε, εἰ μὴ βούλεσθε, ὡς παίζων, καὶ ὡς σπουδάζων. — Leid. ἦκει δὲ. Placet. Illud δὲ nec Fic. expressit. Deinde inde scrib. εἰ δ', ὡς σπ. Euthyd. p. 285. C. καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω· εἰ δ', ὅτι βούλεται, τοῦτο ποιεῖτω. Cratyl. p. 407. D. οὐκ αὖν εἰ μὲν βούλει, κατὰ τὸ ἀρῆεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ, κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστρεφον. Sympos. p. 212. C. τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὃ Φαῖν δρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρῶτα νόμισαν εἰρησθαι· εἰ δὲ, ὅτι καὶ ὅπη, χαίρεις ὀνομάζων,

τοῦτο ὀνόμαζε. Alcib. p. 114. B. εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με, ὥς περ ἐγὼ σέ· εἰ δέ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σκευτοῦ λόγῳ διεξέλθαι. Rep. IV, p. 432. A. εἰ μὲν βούλει, φρονήσει· εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ· εἰ δέ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ ἄλλῳ ὅπως τῶν τοιούτων. Aliter corrigendum X, p. 899. B. εἰθ' ὅστις ταῦτα ὁμολογεῖ κ. τ. λ. Leg. εἰθ'. Ita Δ et Θ saepe confunduntur. Suid. v. κἀπηλοι· Οἱ κἀπηλοι ὑμῶν θαλοῦσι τὸν οἶνον. De hoc loco v. Hemsterh. ad Plut. p. 397. Sed scribendum θαλοῦσι, h. e. μέσγουσιν ὕδατι, de qua formula v. eundem Hemsterhusium ibid. p. 125. Apud Herodot. VII, 35. est de Hellesponto: ὡς ἐόντι θολερῷ τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ. Θολερὸς poterat dici, quod dissolverat pontem Xerxis; sed magis saepe conveniat τῷ ἀλμυρῷ, si scribas θολερῷ. Θολερὸς est de huminibus. Herodot. IV, 53. ῥέει τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι (Βερυσθένης). Plat. Phaedon. p. 113. A. (Περὶ Φλεγέθων) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης. Io. Chrysostom. T. II, p. 448. A. θολερὰ ῥεύματα. Rem in dubio relinquam.

P. 688. C. Πάνυ γὰρ εἴν' προσδοκᾷ νῦν ὑμᾶς εὐρήσειν τῷ λόγῳ ἐπομένους, ἐν ὀλίγον ἐμπροσθεν προϋθέμεθα, τῆς τῶν βασιλείων τε φθορᾶς καὶ ὅλου τοῦ διανήματος αὐὶ δειλίαν οὔσαν τὴν αἰτίαν κ. τ. λ. — Malim βασιλειῶν. Mox D. verba, Λόγῳ μὲν τοίνυν κ. τ. λ. recte et legit et intellexit Casaub. ad Theophrast. Charr. p. 31. Lips. Illa vero, "Ἀριστ', ὦ Κλεινία· καὶ ποιῶμεν ὁ λόγεις, non

ab Athenienſi; ſed a Megillo proferri, quivis videbit ſemel manitus.

P. 689. B. Ὅταν οὖν ἐπιſτήμας ἢ δόξαις ἢ λόγῳ ἐναντιῶται, ταῖς φύſαι ἀρχικοῖς, ἢ ψυχῇ, τοῦτο ἄνοιαν προſαγορεύω· πόλεώς τε, ὅταν ἀρχουσι καὶ νόμοις μὴ πείθεται τὸ πλῆθος· ταυτὸν δὲ καὶ ἐνὸς ἀνδρός, ὁπόταν καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες μὴδὲν ποιῶσι πλέον, ἀλλὰ δὴ τοῖς πᾶν τὸνναντίον. — Et hic et p. 688. E. ac p. 691. D. Fic. vertens *ignorantiam*, ἄνοιαν legit p. ἀνοία, quod primo adſpectu videtur incommodum. Non dubito tamen eſſe verum. Omnibus tribus enim locis cum ἀμαθία iunctum eſt, cui ſemper ἄνοιαν, nusquam ἀνοίαν reperio coniunctam. Lyſid. p. 218. A. Διὰ ταῦτα δὲ φαῖμεν ἂν καὶ τοὺς ἤδη σοφούς μὴκέτι φιλοſοφεῖν, εἴτε θεοὶ εἴτε ἀνθρώποι· εἰſιν οὗτοι· οὐδ' αὖ ἐκείνους φιλοſοφεῖν, τοὺς οὕτως ἀγνοίας ἔχοντας, ὥς τε κακοὺς εἶναι· κακὸν γάρ καὶ ἀμαθὴ οὐδένα φιλοſοφεῖν. λείπονται δὲ οἱ ἔχοντες μὲν τὸ κακὸν τοῦτο, τὴν ἄνοιαν, μήπω δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὄντες ἀγνώμονες μὴδὲ ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἐτι ἡγούμενοι μὴ εἰδέναι ἃ μὴ ἴσαſιν. Sophiſt. p. 229. C. Καὶ δὲ καὶ τούτῳ γε αἶμαι μόνο τῆς ἀγνοίας ἀμαθία τοῦνομα προſεηθῆναι. Theaetet. p. 176. C. ἢ μὲν γάρ τούτου γνῶſις ſοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή· ἢ δὲ ἄγνοια ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Protag. p. 360. B. Θαερέουσι δὲ τὰ αἰſχερά καὶ κακὰ, δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἄγνοιαν καὶ ἀμαθίαν; Alcib. pr. p. 118. A. Αὕτη ἀρεὴ ἢ ἄγνοια τῶν κακῶν αἰτία καὶ ἡ ἐπονεῖδιſτος ἀμα-

91μ. At quorsum referas illud τε post πόλεων? cui respondere debebat και, quod verba ενός ἀνδρός κ. τ. λ. connectat prioribus. Nunc autem quum sit ταυτὸν δὴ-και ε. α. κ. τ. λ. plane pendet hoc τε. Nam και post ταυτὸν δὴ est etiam. Itaque non dubito reponendam lectionem esse cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 581. ταυτόν· και δὴ και ε. α. Ap. Euseb. scribendum ἀπὸ τοῦ γ τῶν Νόμων. Vigerus plane est falsus.

P. 689. C. Τοῦτο μὲν ταῖνυν οὕτω κείσθω δεδογμένον και λεγόμενον, ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαινουσι τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἐπιτρεπτέον ἀρχῆς ἐχόμενον — Leg. τοῖς εἰς ταῦτ'. Ita E. ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον ἀμαθαινῶν εἰς ταῦτα ἐκάστοτε φανεῖται. Εἰς absorptum erat abs τοῖς. Simili medela emendandus Aristoph. Plut. 168.

Ὁ δ' αἰλὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

Exponunt διὰ σέ, quod te non habet, quo nihil potest ineptius esse ad seriem orationis, et usui loquendi in toto loco observato magis contrarium. Corruptum esse vidit Valck., utitur tamen ipse parum probabili coniectura. Scrib. διὰ σέ που οὐ παρ. Που οὐ coalescit in unam syllabam, ut αὖ οὐποτ' in οὐποτ' ap. Eurip. Alcest. 196. Cf. Brunck. ad Sophocl. Philoctet. 782.

P. 689. D. Πῶς γάρ ἂν, ὧ φίλοι, ἀνεῦ ξυμφωνίας γένοιντο ἂν φρονήσεως και τὸ σμικρότατον εἶδος, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἡ καλλίστη και μεγίστη τῶν

Ξυμφωνιῶν, μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία — Male verba οὐκ ἔστιν Fic. et Bal. 2. tribuunt Cliniae. Interpunge post εἶδος signo interrogationis et post v. ἔστιν commate, et sanaveris locum. Ita fere Euseb. et Stob. Eccl. eth. XLI, p. 266. Plato Epist. VII, p. 329. A. Λεχθέντων δὲ τούτων τίς ἂν ἦν μοι πρὸς ταῦτα εὐσχήμων ἀπόκρισις; οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἦλθον — Sic distinguendum et Tim. p. 49. D. οὕτω δὴ τούτων οὐδέποτε τῶν αὐτῶν ἐκάστων φανταζομένων, ποῖον αὐτῶν ὡς ὃν ὅτιοῦν τοῦτο καὶ οὐκ ἄλλο παγίως διίσχυριζόμενος, οὐκ αἰσχυνεῖται γέ (ita leg.) τις αὐτόν; οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀσφαλέστατον —

P. 690. B. Καὶ πλείστην γέ ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὔσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. — Respicitur Pindari fragmentum, quod est in collectione Schneideri p. 107 ff. in ed. Heyn. T. III, p. 76 ff., ab Hermanno ita constitutum:

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
Θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
Δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα
Χεῖρ' τεκμαίρομαι
Ἔργοισιν Ἡρακλέος.

Passim tangitur a Platone, ut Protag. p. 337. D. Epist. VIII, p. 354. C. Sympos. p. 196. C. αὖ δ' ἂν τις ἐκὼν ἐκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Haec autem verba moneam in Agathonis sermone esse de industria posita ad exprimendum illius tumens

epithetis et figuris genus dicendi. Praeterea scribendum οἱ τῶν πόλεων βασ. νόμ. ex Stob. Ecll. eth. LXI, p. 397. 34. Utrumque licet demonstrare ex Aristot. Rhet. III, 3. διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνεται· οὐ γὰρ ὡς ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις, οὕτω πυκνοῖς καὶ μείζονσι καὶ ἐπιδήλοις· οἶον οὐχ ἰδεῶτα, ἀλλὰ τὸν ὑγρὸν ἰδεῶτα· καὶ οὐκ εἰς Ἴσθμια, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν Ἴσθμίων πανήγυριν· καὶ οὐχὶ νόμους, ἀλλὰ τοὺς τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμους. Sed ut dicamus de ipso Pindari loco, eum spectari princeps videt Fraguierius Hist. Acad. Inscr. T. III, p. 163 ff. Amist. coll. Legg. IV, p. 714. E. Gorg. p. 484. B. et nihil est certius. Tamen neminem arbitror intellecturum, qua ratione respici potuerit h. l., si ita, ut nunc editur in utraque collectione, olim fuerit apud Pindarum. Nam hic significatur carmen Pindari, in quo dictum erat, κατὰ φύσιν τὸν κρείττω ἀρχεῖν: Καὶ πλείστην γε, inquit, ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὔσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. At de hoc nihil est in illo fragmento: tamen illud significari, ut dixi, est certissimum. Ex hac consilii inopia quisnam nos deus expediet? Nam deserunt dii maiorum aequae gentium ac minorum, Fraguierius, Routhius, Valckenarius, Albertus, Schneiderus, Heynius, Hermannus, et quotquot operam navarunt ei fragmento. Equidem ut magna nomina magni aestimo, ita maioris tamen

veritatem: nec omnem opem a diis expectandam censeo, sed nobis etiam mortalibus relicta esse paucula. Itaque mihi videor vel contra Aristidis auctoritatem affirmare posse, in Pindari exemplis, quae Platonis aetate erant in manibus, ita scriptum fuisse: Νῆμος ὁ π. β. θν. τ. κ. ἀθανάτων, κατὰ φύσιν ἄγει — Ecce Legg. IV, p. 714. D. ἈΘ. Ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἐκείνων τῶν ἀδικημάτων ἀρχῆς περί. ΚΛ. Ποίων δὴ; ἈΘ. Τῶν αὖ τότε ἐπεσκοποῦμεν, τίνας τίνων ἀρχεῖν δεῖ; καὶ ἐφάνη δὴ γονέας μὲν ἐκγόνων· τωτέρων δὲ πρεσβυτέρους· γενναίους δὲ, ἀγεννῶν. καὶ συχνὰ αὐτὰ ἦν ἄλλ', εἰ μεμνήμεθα, καὶ ἐμπόδια ἕτερα ἐτέροισι. καὶ δὴ καὶ ἐν ἡν αὐτῶν τοῦτο, καὶ ἐφαμέν· που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον ὡς φάναι. Haec dicta sunt ad locum hunc III, p. 690. B. ἈΘ. Πέμπτον γε, οἶμαι, τὸν κρείττονα μὲν ἀρχεῖν, τὸν ἥττω δὲ ἀρχεσθαι. ΚΛ. Μάλιστα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἴρηκας. ἈΘ. Καὶ πλείστην γε ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὖσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἐφ' ἣ ποτὲ Πίνδαρος. τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικεν, ἀξίωμα ἔκτον ἀν γίγνοιτο, ἐπέσθαι μὲν τὸν ἀνέπιστήμονα κελευόν, τὸν δὲ φρονούν· τα ἡγεῖσθαι τε (sic Leid. Stob.) καὶ ἀρχεῖν. καὶ τοι τοῦτο γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἀνὰ παρὰ φύσιν ἐγωγε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δὲ, τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον· πεφύκισιν. Gorg. p. 488. B. Ἐξ ἀρχῆς δὲ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος· τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίαι' τὸν κρείττονά

τὰ τῶν ἡττόνων, καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρό-
νων καὶ πλείον ἔχειν τὸν αἰμειῶ τοῦ Φαυλοτέρου; μὴ
τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ ἐρῶδες μέμνημαι;
Sic distinguendum ante τὸ κατὰ φύσιν, ut ostendit
et illud μὴ τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι. Et
sic olim erat. Hefych. Νόμος πάντων ὁ βασιλεὺς,
κατὰ τὴν φύσιν. Ubi κατὰ τὴν φύσιν interpretamentum
quidem est, sed ex ipso poeta sumptum. Tangit hoc κατὰ φύσιν Plato etiam
Legg. X, p. 890. A. Protag. p. 337. D. utroque
enim loco in mente habuit Pindaricum. Iam
illud fragmentum recte a nobis emendatum concedes.
Sed consideres etiam Gorg. p. 484. A. Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων
αἰνῆς, πάντα ταῦτα ἀποσιμᾶμενος καὶ διατρέχῃς
καὶ διαφυγὼν καὶ καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμ-
ματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπωδαῖς καὶ νόμους τοὺς
πρὸς φύσιν ἀπαντας, ἐπαναστὰς ἀνεφάνη δεσπότης
ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ
τῆς φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, ἅπερ
ἐγὼ λέγω, ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι, ἐν ᾧ λέγει,
ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανά-
των· οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, ἄγει βίαιως τὸ δίκαιό-
τατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἐργοῖσιν Ἡρα-
κλέους, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγει οὕτω πως, τὸ γὰρ
ᾄσμα οὐκ ἐπιστάμαι, λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔ-
τε δόντος τοῦ Γηρυόνην ἠλάσματο τὰς βοῦς, ὡς ταύ-
του ὄντος τοῦ δικαίου φύσει — Et scopus scrip-
toris et loca, quae laudavimus, flagitant ut
legatur: οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, κατὰ φύσιν ἄγει —

Excidit κατὰ Φύσιν aberrantibus Mbrarii oculis a voce -φυσὶν ad Φύσιν. Quam emendationem quum per privatos sermones Schleiermacheri proposuissem, honorificum assensum patefecit publice Verf. Opp. Plat. P. II, T. I, p. 479.

P. 691. E. Καὶ μετὰ τοῦτο ἔτι Φύσις-τις ἀνδραπνῆ, μεμιγμένη θεία τῇ δυνάμει, κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν, ἔτι μέγνυσι τὴν κατὰ γῆρας σώφρονα δυνάμιν τῇ κατὰ γένος αὐθαδεῖ ἐρώμῃ — Verbum μέγνυσι iungendum est illis: καὶ μ. τ. ἔτι Φύσις τις ἀνδρ. Itaque ἔτι post φλεγμαίνουσαν non potest trahi ad v. μέγνυσι, sed pertinet ad φλεγμαίνουσαν, mutata interpunctione. Ita paullo post: ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῖν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ἐρῶν, οἷον ψάλλον ἐνέβαλεν — Ad rem cf. Epist. VIII, p. 354. A. Archyt. ap. Stob. Eccl. eth. XLI, p. 269. Aristot. Polit. II, 4. p. 82 ff. V, 11. p. 364 ff. Cic. Legg. III, 7. Plutarch. Lycurg. p. 42. D ff. qui habet a Platone et Aristotele.

P. 692. B. Οὐ γὰρ ἱκανῶς ἦσαν νομοθεσίας ἐμπειροὶ σχεδὸν γὰρ αὐκ' ἂν ποτ' ἐπὶ θῆσαν ὅρκους μετρίασαι ψυχὴν νέαν, λαβοῦσαν ἀρχὴν, ἐξ ἧς δυνατὸν ἦν τυραννίδα γενέσθαι. νῦν δ' ὁ θεὸς ἔδειξεν οἷαν ἔδει· καὶ δεῖ δὴ τὴν μὲν οὔσαν μάλιστα ἀρχὴν γίνεσθαι. — Post v. ἔδει dele colon cum Fic. vertente: *Nunc autem deus ostendit, qualem oportebat oportetque potissimum constitui principatum.* Sed μὲν οὔσαν non est interpretatus; noluit enim transferre, quae non intelligeret. For-

tasse quis putet οὖσαν esse *verum bonumque imperium*; at tunc debebat esse ὄντως οὖσαν. Et quorsum referas illud μὲν, quod plane otiosum est? Omnino autem non nunc sermo est de *vero bonoque imperio*, sed speciatim de *firmitate, durante, mansuro*, quale erat Laconicum. Μόνη γὰρ δὴ αὕτη ἀρχή, ait Xenoph. Rep. Lac. XV, 1., διαταλεῖ οἷα περ ἐξ ἀρχῆς κατεστάθη· ταῖς δὲ ἄλλαις πολιτείαις εὖροι ἂν τις μετακινημένας καὶ ἔτι καὶ νῦν μετακινουμένας. Iam te nihil morabor amplius. Lege: οἷαν ἴδεις καὶ δεῖ δὴ τὴν μένουσαν μάλιστα ἀρχὴν γίνεσθαι. Eodem modo emendandum VIII, p. 833. D. ταῖς δὲ τρισκαίδεκάσι; μέχρι γάμου μὲν οὖσαις κοινωσίας, μὴ μακρότερον εἴκοσιν ἐτῶν μηδ' ἑλαττον ὀκτωκαίδεκα — Satis apparet legendum esse *μενούσης* ex Euseb. Praep. ev. XIII, p. 707. B. Mf. ap. Vig. p. 69. habet *μενούσαις*. Contraria fere ratio egregiae correctionis Adamantii Corais Προδρομ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. σελ. πβ pro corrupto *προσηγεζάμην* ap. Plat. Theaetet. p. 168, C. rescribentis *προσηγεσσα μὲν*. Passim librarii diremerunt coniungenda, coniunxerunt dirimenda. Hipp. mai. p. 290. B. Ὅτι, ἐρεῖ, τῆς Ἀθηναίων τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας; εἶπερ χρυσῶν γε δὴ ὢν κάλλιστον ἔμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεφάντινον. δῆλον ὅτι τοῦτο ὑπὸ ἀμαθίας ἐξημαρτεν — Heindorfius hic inde a v. δῆλον arbitratum esse apodesin, ita ut praegressa faciant protasim, ideoque ante δῆλον ponit colon. At vide an ser-

vanda sit vulgata distinctio et scribendum δηλονότι, quod solet εἰρωνικῶς usurpari. Schol. Aristoph. Nub. 553. Ἑρμῖππος μὲν δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ἑπίεβολον. εἴκει δὲ τὸ πλείστας ἀρτοπώλιδας λεχθὲν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν. Πλείστας in mendo iacet. Hemsterhusius mutat in κατὰ τὰς, Hermannus in εἰς τὰς. Sed genuinum est τὸ πλείστον εἰς τὰς; quod quum compendiose scriberetur, τὸ πλ. εἰς τὰς, posthac contractum est in duas voces τὸ πλείστας. Mox Legg. III, p. 693. E. leg. οὐδετέρα. Fic. *neutra*. P. 701. D. τούτων ἕνεκα δὴ δύο εἶδη (sic docebo legendum) πολιτείας, τὴν τε δεσποτικωτάτην προελλόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην, ἐπεσκοποῦμεν νυνί, ποτέρα τούτων ὀρθῶς πολιτεύεται.

P. 694. C. Μαντεύομαι δὴ νῦν περὶ γε Κίρου, τὰ μὲν ἄλλ' αὐτὸν στρατηγὸν τε ἀγαθὸν εἶναι καὶ Φιλόπολιν, παιδείας δὲ ὀρθῆς οὐχ ἥφθαι τοπαράπαν, οἰκονομίᾳ τε οὐδὲν τὸν νοῦν προεσχηκέναι. — Gell. XIV, 3. habet παιδείας δ' οὐκ ὀρθῶς ἥφθαι τοπ. Perperam. II, p. 652. B. τί πατε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν, p. 654. E. περὶ παιδείας ὀρθῆς. VI, p. 766. A. παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχόν. Rep. III, p. 416. C. ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας. Memorabilis autem locus est ob similitudinem, quam tradunt fuisse inter Platonem et Xenophontem; longior tamen res est, quam ut circumscribi possit hisce terminis. Unum hoc nunc dicam, aperte falsum esse, quod se accepisse narrat Gellius, Xe-

nophontem lectis duobus, qui primi prodissent, Platonicae Politiae libris, opposuisse eis Cyropaediam: neque enim in duobus primis Reipublicae libris de administratione civitatis dictum est quidquam, cui sua opponere potuisset Xenophon; nec possunt ii seorsim esse editi. Omnino multae similitudines affiguntur Platoni, de quibus is ne cogitabat quidem; ut ea, quae inter ipsum et Sophoclem fertur obtinuisse, quamque ipse Valckenarius ad Phoen. p. 547. non dissimilem veri iudicabat esse, immemor; credo, loci Rep. I, p. 529. B. ex quo refelli quodammodo potest opinio ista. Attamen non est dubium, plurimos aequaevos Platoni scriptores non nimis amice tangi ab eo et perstringi suppresso nomine: in quibus imprimis est Lysias, multo frequentius, quam putatur, notatus apud Nostrium. Neque enim in uno Phaedro contra Lysiam orationem composuit, sed ipsa Apologia Socratis indubie opposita est Lysiacae, de qua v. Cic. Or. I, 54. Diog. L. II, 40. personatus Plutarch. Vitt. X Orr. p. 836. B. id quod et Plutarchus tradit de auditione p. 40. E. p. 45. A. et ipse Plato principio orationis, ubi Socrates aliter se, quam oratores ait dicturum esse, videtur significare. Menexenus autem, non alius rei, quam aemulationis causa conscriptus, in laudem caesorum Corinthio bello Atheniensium compositus est, ut apparet ex p. 245. E ff. At illos

ipfos Lyfiam laudasse funebri oratione, intelligitur ex ea, quae etiam superest, sive ea Lysiae, sive potius genuinam Lysiae imitantis est Sophistae. Itaque etiam Menexenum scriptum esse arbitror adversus Lyfiam. Ac vere, me quidem iudice Sydenhamus in Phaedri Ἐρωτικῷ, qui est in Symposio, agnovit formam Eroticorum Lysiacorum: nam Phaedri genus dicendi Plato expressit certissime; quum autem acerrimus Lysiae asclela Phaedrus esset, in hoc delusit etiam illūm.

P. 696. A. Δίκαιον μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, τοῦτό γε τῇ πόλει ὑμῶν ἀποδιδόναι, ὅτι πένια καὶ πλούτη καὶ βασιλεία καὶ ἰδιωτεία διαφέρουσιν οὐδ' ἡντιοῦν τιμὴν καὶ τροφὴν νέμετε, ἀς μὴ τὸ καταρχὰς ὑμῖν θεῖον παρὰ θεοῦ διεμαντεύσατο τινός. — Τὸ κατ' ἀρχὰς θεῖον est Lycurgus, φύσις τις ἀνθρωπίνη, μεμυγμένη θεία τινι δυνάμει (p. 691. E.). Πένια, πλοῦτος, βασιλεία, ἰδιωτεία sunt abstracta pro concretis, *conditio pauperum*, *divitum* etc. pro ipsis pauperibus, divitibus, vel potius pro *ordine pauperum* etc. Cornar. corrigit τιμὴν καὶ ἀρχήν. Verum est haec coniungi saepissime, ut Legg. V, p. 744. C. Apol. p. 35. B. Menon. p. 78. C. Rep. VIII, p. 549. C. X, p. 608. B. Tim. p. 20. A. Cf. Aristot. Polit. III, 7. p. 172. Verum etiam est, simile proferri Legg. IV, p. 715. B. λέγεται δὲ τοῦδ' ἕνεκα ταῦθ' ἡμῖν, ὡς ἡμεῖς τῇ σῇ πόλει ἀρχὰς οὐθ' ὅτι πλούσιός ἐστι τις δώσομεν, οὐθ' ὅτι τῶν τοιούτων ἄλλο οὐδὲν κεκτημένος, ἰσχυρὸν ἢ μέγεθος ἢ τι γένος. Fic.

honores munerave. At vera est vulgata. Commodissime mentio sit τροφῆς, educationis Spartanorum, quae eadem fere erat in pauperibus et divitibus; in regibus et ceteris civibus, quaeque aptissime opponitur Persarum τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφῶσι παιδείᾳ p. 695. D. Possis et τροφὴν generatim intelligere de *universo victu*, ut Phaedon. p. 81. D. p. 84. B. Rep. X, p. 607. E. qui victus et educationem complectitur et reliquam vitae sectam; et hoc est etiam melius. Ipsa res notissima. Adscribam unum Aristotelis locum Polit. IV, 9. p. 254. Ὅπερ συμβαίνει περὶ τὴν Λακεδαιμονίαν πολιτείαν. πολλοὶ γὰρ ἐγχειροῦσι λέγειν ὡς δημοκρατίας οὐσῆς, διὰ τὸ δημοκρατικὰ πολλὰ τὴν τάξιν ἔχειν. ὅσον πρῶτον τὸ περὶ τὴν τροφὴν τῶν παιδῶν· ὁμοίως γὰρ οἱ τῶν πλουσίων τρέφονται τοῖς τῶν πενήτων, καὶ παιδεύονται τὸν τρόπον τοῦτον, ὃν ἂν δύναιντο καὶ τῶν πενήτων οἱ παῖδες. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, καὶ ὅταν ἄνδρες γίνωνται, τὸν αὐτὸν τρόπον. οὐθὲν γὰρ ἀδηλος (i. δηλός) ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένης· αὐτὰ τὰ περὶ τὴν τροφὴν ταυτὰ πᾶσιν ἐν τοῖς συσσιτίοις. καὶ τὴν ἐσθῆτα οἱ πλούσιοι τοιαύτην, οἷαν ἂν τις παρασκευάσαι δύναιτο καὶ τῶν πενήτων ὅστισοῦν. Cf. etiam Julian. Encom. Constant. p. 14. D. τὸν δὲ Λυκοῦργον τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν διαφυλάττοντα, καὶ μηδεμίαν ὑπεροχὴν ἐν ταῖς ἐπιμελείαις τῶν νέων εὐρόντα, σφόδρα ἂν τις εἰκό-

τως μέμφαιτο. οὐδὲ γὰρ, εἰ πάντας Λακεδαιμονίους ἀθλητὰς ἀρετῆς καὶ τροφίμους ὥστε δεῖν εἶναι, τῆς ἴσης ἀξιοῦν ἐχρῆν τροφῆς καὶ παιδείας τοὺς ἰδιώταις τοῖς ἀρχουσιν. Mox p. 696. B. verba, Πῶς τοῦτο, ὃ ἔνε λέγεις, quae vulgo Cliniae sunt, revera proferuntur a Megillo, ad quem diriguntur quae praecessere: δίκαιον μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, κ. τ. λ. Iam etiam reliqua, quae tribuuntur Cliniae a p. 696. B. usque ad p. 697. C. adscribenda Megillo sunt: neque enim mutatur collocutor. Idem Megillus pergit p. 698. A. Quae omnia ut per se certissima sunt, ita firman- tur a Fic. et Bas. 2.

P. 696., B. Εἰπὼν γὰρ δὴ ὦν ἡρόμην ὅποτεροῦν, παρὰ μέλος ἔμογ' ἂν δοκεῖς φθίγγασθαι. ΚΑ. Κα- λῶς τοῦτω γεγονὸς ἂν εἴη. ἈΘ. Ἔλεν. τὸ μὲν δὴ πρέσ- θημα, τιμαί τε καὶ ἀτιμαί, οὐ λόγου ἀλλὰ τινος μᾶλλον ἀλόγου σιγῆς ἀξίον ἂν εἴη. ΚΑ. Σωφροσύνην μοι φαίνει λέγειν. — Praeter id, quod Cliniae verba sunt Megillo addicenda, locus laborat tri- bus mendis. Primum quod reposueram de con- iectura ὅποτερονοῦν, nunc firmavit Leid. cod. Menon. p. 98. D. ἡ δοκεῖ σοι φύσει ὅποτερονοῦν αὐ- τοῖν εἶναι; Phileb. p. 14. C. καὶ ῥᾷδιον ἂν αἰμφισβη- τῆσαι τῷ τούτων ὅποτερονοῦν τιθεμένῳ. Ita Bas. 2. at Ald. Bas. 1. ὅποτεροῦν. Deinde leg. ἐδόκεις. Recte Fic. *Alterutro enim illorum concessio, incon- cinne, ut arbitror, respondisses.* Neu- trum enim concessit, vel potius pronunciavit; nec respondit inconcinne. Perperam igitur

marg. Leid. δοκοῖς. Εἰπὼν ἐστὶ εἶπες. IV, p. 705. B. τοῦτο γὰρ ἔχουσα; πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομισματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπιμπλατ' ἂν: ubi cod. Leid. ἀντεπιμπλατ' ἂν, quod non probo. Bene Fic. *Nam si esset ad omnia ferax atque foecunda, multum auri atque argenti ex emissionem rerum colligeret.* Scribendum autem ἀργυροῦ. Cf. VII, p. 801. B. Mox illud τὸ μὲν δὴ πρὸς θῆμα, τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, falsum est, ut vidit Cornar. Illud πρὸς θῆμα enim non sunt αἱ τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, sed ipsa ἐστὶ σωφροσύνη; quod ostendit Megilli responsio et cetera, quae sequuntur. Quapropter Cornar. et qui eum sequuntur κατὰ πόδα, vulgus interpretum verba τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι habent pro glossemate adscripto ab aliquo, qui locum male intelligebat. Sed tunc illud πρὸς θῆμα nimis nudum esset, et ipsum indigeret quopiam πρὸς θῆματι. Debebat enim indicari, cuius rei πρὸς θῆμα sit temperantia. Iam quum Plato hoc loco doceat, temperantiam per se nec τίμιον esse nec ἀτιμον, sed absque ea nihil esse τίμιον eorum, quae iuncta temperantiae sint τίμια: apparet eam esse additamentum rerum, in quas cadunt τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι: τιμαί, si adsit temperantia; ἀτιμίαι, si desit. Ea vero res, quae additamentum est earum, in quas cadunt pretium et contemptus, Graece dicitur πρὸς θῆμα ὧν τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι, h. e. πρὸς θῆμα τούτων, ὧν εἰσι τιμαί τε καὶ ἀτιμίαι. Illud igitur hoc loco repro-

nendum est. Et habet 'cod. Leid., unde, credo, notavit Steph. Res est apertissima. Non ego refutaverim vernaculorum nugas interpretum.

P. 697. B. Λέγομεν τοίνυν ὅτι πόλιν, ὡς ἔοικε, τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι τε καὶ εὐδαιμονήσκειν εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην, δεῖ καὶ ἀναγκαῖον τιμὰς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν. ΚΑ. Ὁρθῶς. ΑΘ. Ἔστι δὲ ὀρθῶς ἄρα τιμώτατα μὲν καὶ πρῶτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθὰ κείσθαι — Erat quum scribendum putarem σωθήσεσθαι aut εὐδαιμονεῖν, ut IX, p. 879. C. ἐν ἀνθρώποις τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν. Sed etiam Aristoteles Polit. VII, 13. p. 475. τὴν μέλλουσαν ἔσσεσθαι πόλιν μακαρίαν καὶ πολιτεύεσθαι καλῶς. Vertit Fic. *Oportere itaque dicimus civitatem, quae pro humanis viribus salva felixque futura sit, recte honores et opprobria distribuere. Recta autem distributio est* — Ex eo et Stob. Eccl. eth. XLI, p. 266. scribendum: τιμὰς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν ὀρθῶς. ἔστι δὲ ὀρθῶς ἄρα, — Euthyphr. p. 2. D. καὶ φαίνεται μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ἄρχεσθαι ὀρθῶς. ὀρθῶς γάρ ἐστι, τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι — Hipparch. p. 227. C. εἴ τις, ὃ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ. ὀρθῶς δ' ἐστὶ, τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ. — Cratyl. p. 388. A. ὕφαντικός μὲν ἄρα περικίδι καλῶς κεχρήσεται· καλῶς δ' ἐστίν, ὕφαντικῶς. διδασκαλικός δὲ ὀνόματι καλῶς· καλῶς δ' ἐστὶ, διδασκαλικῶς. Mox p. 697. D. ut alia praeteream, leg. ἀνηλεῶς, quod est ab adiectivo ἀνη-

λεής. Hesych. ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλαγγχως. Cf. Polluc. I, 125. VI, 12. 13. Nam ἀνελεῶς vox est nihili. Cod. Leid. ἀνελεήτως; vulgatus pro reconditioni.

P. 698. A. Ταῦ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὐτοῦ πολιτείαν τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως διεξελθεῖν ἡμᾶς χρεῖον, ὡς ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία, τῆς μέτριον ἐχούσης ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῶ χείρων. — In hac lectione ex indole linguae ad ἐχούσης nihil potest suppleri nisi ἐλευθερίας, atque ad μέτριον fere δουλείας, τε καὶ ἐλευθερίας intelligendum est.

P. 694. A. Πέρσαι γὰρ ὅτε μὲν τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἤγον ἐπὶ Κύρον. Sed, amabo, quatenus est ἐλευθερία μέτριον ἔχουσα δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας? Nam quae libertas media est inter servitutem et libertatem, ea non sit libertas. Et portentosa est locutio ἐλευθερία ὑφ' ἐτέρων. Tantum dici potest ἐλευθερία ἀπὸ τινος, ἀρχὴ ὑπὸ τινος; non ἐλευθερία ὑπὸ τινος, ut nec ἀρχὴ ἀπὸ τινος. Steph. quidem exponit *libertatem sub aliorum potestate et dominatu*: sed haec est, quam vocant, contradictio in adiecto; nam qui sub potestate et dominatu est, ei non potest libertas tribui. Damnanda igitur ab omni parte est lectio vulgata. Sed aliam scripturam notavit nescio unde Steph., cui fidem derogare non ausim, quum tot locis, ubi carpitur ab editore male curioso, spectaverim viri probitatem: is igitur se reperisse ait μέτρον p. μέτριον. Ecce autem insitit e vestigio calu-

mniator, qui nos edocet respici Ficini versio-
 nem *mediocritatem*: in quo ego plane caecu-
 tio. Sed mittamus nugatorem istum. Prae-
 terea vero cod. Leid. post *ἐχούσης* habet *ἀρχῆς*.
 Iam attende veram scripturam: *ὡς ἡ παντελής καὶ*
ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία τῆς μέτρον ἐχούσης
ἀρχῆς ὑφ' ἑτέρων οὐ σμικρῶ χαιρῶν, i. e. Perfe-
ctam et solutam omni imperio libertatam
haud paullo deteriorem esse medioκρῶ im-
perio sub aliis. Μέτρον ἔχουσα dicitur res
 mediocris in utramque partem, sive non nimia,
 sive sufficiens et iusto modulo non tenuior.
 P. 692. A. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἡ βασιλεία
 παρ' ὑμῖν ἐξ ᾧν ἔδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον
 ἔχουσα, σωθεῖσα αὐτὴ (ita leg.), σωτηρίας τοῖς
 ἄλλοις γέγονεν αἰτία. VIII, p. 836. A. ταῦτ' οἷν
 πρὸς μὲν ταῖς ἄλλας ἐπιθυμίας, ὅσα γε ἀνθρώπινα,
 μέτρον ἔχει. XII, p. 957. A. τὰ μὲν ἴδια δικα-
 στήρια ταύτῃ πῃ γιγνόμενα μέτρον ἂν ἔχοι.
 p. 959. A. εἴη δ' ἂν σχεδὸν, ὡς τὰνθρώπινα, μέ-
 τρον ἔχουσα τριταία πρὸς τὸ μῆμα ἐκφορά.
 D. τῷ μὲν δὴ τοῦ μεγίστου τιμήματος εἰς τὴν πᾶσαν
 ταφὴν ἀναλισκόμενα μὴ πλέον πάντε μῶν, τῷ δὲ τοῦ
 δευτέρου τρεῖς μυαῖ, καὶ δύο τῷ τοῦ τρίτου, μὴ δὲ
 τῷ τοῦ τετάρτου μέτρον ἂν ἔχοι (sic Leid.) τῶν
 ἀνάλωμάτων. Fic. vertit: *Quemadmodum li-*
bertas nulli subdita magistratui non paullo
deterior est quam illa, quae mediocritatem
magistratuum dominatione consequitur. Non
 omnes fortasse agnoscent, Ficinum legisse il-

lud ἀρχῆς: sed certe ita est. Τῆς μέτρου ἢ μέτρον εἰχούσης transtulit: *quam illa quae mediocritatem consequitur*. Iam super illud *magistratum dominatione* unde exsculperit? Nempe ita interpretatus est verba ἀρχῆς ὑπ' ἐτέρων, quae sic construebat: ὑπ' ἀρχῆς ἐτέρων, quasi esset ἀρχῆς ὑπο ἐτέρων. Cuius tamen explicationis, ne alia afferam, maximum incommodum est praepositionis ὑπό anastrophe et hyperbaton, quod in prosa oratione Attici non admittunt nisi in uno περὶ. Ne in tragico quidem diverbio (in melicis fertur facilius) haec sunt temere cumulanda. Ita quod nunc est ap. Eurip. Alcest. 1055. in nonnullis edd.

Ἡ τῆς θανούσης θάλαμον εἰς βύσας τρέφω;
videtur mihi absurdissimum. Non illud dico, quod βύσας prorsus est insanum: neque enim βύειν est *custodire*, quod putant, sed *obturare foramen aliquod*: ipsum illud θάλαμον εἰς offendit maxime. Omnes autem libri veteres habent εἰς θάλαμον; mutarunt, ne anapaesius esset in-quarta sede. Sane is ferri nequit, ubi potest evitari: at cavendum est, ne dum talia corrigimus, novis mendis repleamus versus poetarum. Saepius ne corrupta quidem ea loca sunt. Varie tentatus est nec felicissime versus Aristoph. Nub. 869.

Ἰδοὺ, κρέμαρό γ', ὡς ἡλθιον ἐφθίγγετο.
Perdere legem carminis putatur amphibrachys κρέμαρο. Sed est tribrachys, quod eo arbitror

certius esse, quum balbutientem Phidippidam imitetur Socrates. Sic αι diphthongus corripitur in voce δειλαιος Nub. 1477. Plur. §25. Ἀλκμαίων ap. Timocl. ap. Athen. VI, p. 223. D. Epigr. ap. Sueton. Ner. c. 39. γεραιούς ap. Tyrt. Fragm. IV, 20. γαιήχρον Hesiod. Theog. 15. Sed redeo ad anapaesium in quarta sede, in quo emendando caute dico versandum esse. Versus est incerti Tragici ap. Clem. Alex.

Δεινούς καθεῖς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας.

Metri causa corrigit Porson. ad Med. p. 7.

Δεινὸν καθεῖς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας.

Cur non faciliore usus est medela hac:

Δεινούς καθεῖς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας?

Postremo ut veniam ad Alcesium, legendum censeo:

Ἡ τῆς θανούσης εἰς λέχος βήσας τρέφω;

Θάλαμον est interpretamentum ortum fortasse e vl. 173.

Κεῖται θάλαμον εἰσπεσοῦσα καὶ λέχος.

Huiusmodi glossematum etiam apud Platonem bonus numerus est in vulgato textu. Legg. XI, p. 931. A. est ἐφέστιον αἶκημα: sed οἶκημα est ex interpretatione; leg. ἴδρυμα ex cod. Leid. Ibid. C. habes: βλαβερός γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις. Leid. ἀγαῖος exhibet, non βλαβερός: hoc est illi explicandæ causa adscriptum a Graeculo quopiam. Hefych. Ἀγαῖας, βλαβεράς. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι. Etym. M. Ἀραιήν, ἀσθενῆ, αἰδύμετον. ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτήν. παρὰ τοῦ ῥαίω, μετὰ τοῦ ἐπιτατι-

κοῦ α, ἀράκη, ἡ βλαβεράν ἢ μακράν ἢ εὐκταίαν.
 Schol. Plat. Ruhnk. p. 243. Ἀραῖος, βλαβερός.
 XII, p. 947. D. nunc legimus ἀψίδα προμήκη.
 Optimus Leid. ψαλίδα προμ. Ecce Schol. Plat.
 Ruhnk. ib. Ψαλίδα, ἀψίδα — Suid. Ψαλίδα, ἡ
 ἡμεῖς ἀψίδα φάμεν, Νόμων ἱβ. Idem legit Pollux
 citatus Kustero. Legg. XII, p. 960. C. πολλά τῶν
 ἐμπροσθεν καλῶς εἴρηται, scribendum e Leid. κα-
 λῶς ὕμνηται. Legit et Fic. *praeclare laudantur*.
 VI, p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐ-
 τῶν λόγος ὕμνεῖται; ubi Fic. *Probe enim poeti-
 cum illud laudatur*. Cf. Etym. M. v. ὕμνηπολεί-
 τω. Inptimis autem in emendatione Gramma-
 ticornum refert nosse, quae verba quibus glosse-
 matibus explicentur; quod tamen ipsum vicif-
 sim intelligitur e Grammaticis. Exemplum da-
 bō in hoc Hesychii: Καλῶσαι, πρᾶξαι, πατάξαι.
 Hemsterhusius ad Plut. p. 135. delet πρᾶξαι. Per-
 peram. Leg. ἀράξαι. Pollux VIII, 77. παίαν, πα-
 τάσσω, ἀράσσω. Sed talia plura notare pos-
 sem, si vellem longius excurrere in alienas
 res.

P. 698. B. Καὶ πρὸς τούτοις δὴ τὸ μέγεθος τοῦ
 στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γινόμενον,
 φόβον ἀπειρον ἐμβαλὼν, δουλείαν ἐτι μείζονα ἐποίησεν
 ἡμᾶς τοῖς τότε ἀρχουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεύσαι. —
 Quidam vetus ap. Steph. habet φόβον ἀπρον. Et
 ita Aristid. T. III, p. 467. Vere. IX, p. 873. C.
 αἰσχύνῃς τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου (leg. ἀβιώτου). Mox
 p. 698. D. delendum censeo illud ἀπρον ante τὰς

χρῆται, quod recte offendit Heindorffum. Ta-
cita omisit Valck. ad Herodot. III, 149. De ge-
nere belli v. Herodot. I. c. Plat. Menex. p. 240. B.
Strab. X, p. 687. Iulian. Or. II, p. 79. A. Quod
ait p. 699. A. Ἀθῶ τε διορτυόμενον καὶ Ἑλλήσπον-
τον ζευγόμενον, illud est usitatissimum genus di-
cendi. V. Isocr. Panegy. c. 29. Epitaph. Lysiac.
p. 94. ubi v. intp. Diodor. Sic. XI, 2. p. 404.
3, p. 405. Iulian. I. c.

P. 699. A. Οὔτε γὰρ βοηθήσων αὐτοῖς οὐδένα —
Scrib. ex lege sermonis: αὐδὲ γὰρ — nihil enim
est, quod respondeat τῷ οὔτε. Cf. Phaedr.
p. 278. E. Legg. III, p. 680. A. X, p. 898. D.
p. 902. D. Tim. p. 17. A. etc. Sic corrigendus
videtur etiam Theaetet. p. 167. A, qui locus a
duobus praestantissimis viris est tentatus: Ἐστὶ
αὐτὲ τῆ γε ψευδῆ δοξάζοντα τίς τινα ἰσχυρόν ἀλαθῆ
ἐποίησε δοξάζειν· οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξά-
σαι, οὔτε ἀλλὰ παρ' ἡμῶν πάσχη. Legendum, ni
fallor: οὐδὲ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξάσαι· αὐτὲ
— ut verba οὐδὲ γὰρ usque ad δοξάσαι sint dicta
διὰ μέσου. Ita p. 166. E. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων
οὐδέτερον δεῖ παῖσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κατηγε-
γμένον, ὥς ὁ μὲν κάμνει ἀμαθῆς. — Quoties con-
funduntur aequem τε et δὲ apud Platonem et
omnes Graecos scriptores! Epinom. p. 973. A.
τὰ μὲν γὰρ ἀλλὰ, ὡς φημι, ὅπαντα διεξήλωμεν,
ἅπαν ἦν περὶ τόμων ἴσμεν· ὁ δὲ μέγιστον εἶναι γε γὰρ
πλὴν, τὸ πᾶσι μαθὼν θνητὸς ἀνθρώπος σοφὸς ἂν εἴη,
ἅπαντα οὐτὶς εἰσέμεναι αὐτὸν εὐρασκῇ κῦν τε παιδάριον τοῦ

το μὴ καταλιπεῖν. Leg. τῶν δὲ, ut posthac reperi in Leid. Fic. Τί ποτε μαθὼν h. i. est *quid discens, quid sciens*, nihil aliud. Ita et Lach. p. 182. E. οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ, ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν ὅτι αὖ μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Longe alius est is usus dictionis τί μαθὼν livei ὅτι μαθὼν, ex quo est *qua ratione usus, quid secutus* etc. quem usum egregie illustravit Wolf. ad Dem. adv. Lept. p. 348 ff. Etiam Aristoph. Nub. 401. hoc reponendum ex optimis libris esse apparet, licet obloquente summo Hermanno ad Nub. 1516. et ad Viger. I. Gr. p. 743. Usus est formula etiam Plato Euthyd. p. 283. E. p. 299. A. (Conf. Heusd. Spec. crit. p. 57.) et Aristoteles Polit. II, 3. p. 72. Ne ex recentioribus quidem ea exulat. V. Aristid. T. III, p. 255. praeter ea, quae iam sunt occupata. Sed plura sunt loca, ubi adhuc est restituenda: et spero, qui veram locutionis vim bene habeat, perspectam, eum non dubitaturum, quin μαθὼν p. μαθὼν reponendum sit ap. Plutarch. de Oracc. def. p. 425. D. διὸ καὶ Χρύσειππὸν ἰστί θαιμάζειν, μᾶλλον δὲ ἄλλος διαπερεῖν, ὅτι δὲ μαθὼν τὸν κόσμον ἐν μίῳ φησὶν ἰδεῖσθαι. Et Sympotiac. VIII, p. 722. C. Εἴτα, ἔφη, τί μαθόντες, ὃ πρὸς Διὸς, εἴτα τὰ θειωρητὰ κατήματα τοῦ ἀέρος οἰόμεθα δαΐει καίεσθαι, τὸν δ' ἐμφανῆ σάλλον καὶ σπαραγμὸν αὐτοῦ προορῶμεν; Eandem formulam esse Apol. p. 36. B. putant nonnulli; et ii nesciunt non dici eo loco

συβριμαθῶν, sed ὁ τῷ μαθῶν. Verba sunt haec:
 τίς δὲ; ἢ ὁ ξῖος. ὅτι μαθῶν ἢ ἀποτίσαι, ἐπιμαθῶν
 ἐστὶν. ὅτι οὐχ ἡσυχῶν ἡρεῖται. Haec adhuc nemo
 recte intellexit. Sed in promptu est verus sen-
 sus: Quid morari, quod nunquam desit di-
 scendi vita: quod nunquam me pro sa-
 pientie habui, sed me ipsius magis magisque
 cognoσcere sentiam, si uideam. Μαθῶν οὐχ ἡσυχῶν
 ἡρεῖται. Graeca est structura; Latine dixeris. *sciam
 Non remisi a discendo*. P. 700. B. νόμους δὲ αὐτὰ τὰ τῶν νόμων ἐκεί-
 νων, ὧν ὡς τὰς ἐντολὰς. φησὶ γὰρ ὁ δὲ καὶ δικαίους.
 Ne quis addat καὶ ἀδικαίους; ὅτι καὶ οὗτοι
 eorum carmina κατ' ἐξοχὴν dicuntur νόμων. V. IV;
 p. 722. D. VII, p. 799. E. Archyt. ap. Stob.
 XLI, p. 270. Procl. in Tim. II, p. 106. Μοῖ-
 ρη 700. C. bene scribitur et Steph. δεδογμένον. VI;
 p. 789. D. οὐκ οὐκ δὲ ξυνοίτῃς ὑπάρχει τοπαρέα καὶ
 δεδογμένα κατὰ πόλιν αἵμα. Herodot. VIII, 157.
 ὡς εἴη δεδογμένον ἀνέγειν καὶ ὡς περὶ τὸν Ἰσθμόν.
 Xenoph. Cyrop. VI, 2, 5. δεδογμένον δ' εἴη πᾶσι
 τοῖς συμμάχοις βασιλεύει, πᾶσι τῇ δυνάμει ἐκαστὸν
 περὶ αἶμα. Eurip. Herac. 1. Παῖλαι ποτ' ἴσθη
 τοῦτ' ἐκαὶ δεδογμένον. Et abivis.

P. 701. C. Πῶς δὲ καὶ ταῦθ' ἡμῖν οὐ χρεῖν
 ἐλέγχθη; ἐπὶ φαίνεται ἡμῶς, εἰδότες ἴσθαι, τὸν λό-
 γον ἐκείνους ἀναλαμβάνειν καὶ μὴ καθάπερ ἀχά-
 νηοι πεπτημένον τὸ στόμα; βλαβὴ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμε-
 νοι, κατὰ τὴν παρὰ μὲν ἀπό τινος οὐνοῦ περὶ αἵμα
 ἐπιπνεύσαντα τὸ νῦν δὲ λεγόμενον, τὸ τῆς δὲ χρεῖν ἔνεκα

λεής. Hesych. ἀνηλεώς, ἀνοίκτως, ἀσπλαγγχως. Cf. Polluc. I, 125. VI, 12. 13. Nam ἀνελεώς vox est nihili. Cod. Leid. ἀνελεήτως; vulgatus pro reconditori.

P. 698. A. Ταῖ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὐτοῦ πολιτείαν τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως διεξελθεῖν ἡμᾶς χρεὼν, ὡς ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία, τῆς μέτριον ἐχούσης ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῶ χείρων. — In hac lectione ex indole linguae ad ἐχούσης nihil potest suppleri nisi ἐλευθερίας, atque ad μέτριον fere δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας intelligendum est.

P. 694. A. Πέρσαι γὰρ ὅτε μὲν τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἤγον ἐπὶ Κύρου. Sed, amabo, quatenus est ἐλευθερία μέτριον ἐχουσα δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας? Nam quae libertas media est inter servitutem et libertatem, ea non sit libertas. Et portentosa est locutio ἐλευθερία ὑφ' ἐτέρων. Tantum dici potest ἐλευθερία ἀπὸ τινος, ἀρχῇ ὑπὸ τινός; non ἐλευθερία ὑπὸ τινος, ut nec ἀρχῇ ἀπὸ τινος. Steph. quidem exponit *libertatem sub aliorum potestate et dominatu*: sed haec est, quam vocant, contradictio in adiecto; nam qui sub potestate et dominatu est, ei non potest libertas tribui. Damnanda igitur ab omni parte est lectio vulgata. Sed aliam scripturam notavit nescio unde Steph., cui fidem derogare non ausim, quum tot locis, ubi carpitur ab editore male curioso, spectaverim viri probitatem: is igitur se reperisse ait μέτρον p. μέτριον. Ecce autem insitit e vestigio calu-

mniator, qui nos edocet respici Ficini versionem *mediocritatem*: in quo ego plane caecutio. Sed mittamus nugatorem istum. Praeterea vero cod. Leid. post *ἐχούσης* habet *ἀρχῆς*. Iam attende veram scripturam: *ὡς ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία τῆς μέτρον ἐχούσης ἀρχῆς ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῶ χιῶν, i. e. Perfectam et solutam omni imperio libertatem haud paullo deteriorem esse medioκρὶ imperio sub aliis*. Μέτρον ἔχουσα dicitur res mediocris in utramque partem, sive non nimia, sive sufficiens et iusto modulo non tenuior. P. 692. A. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἡ βασιλεία παρ' ὑμῖν ἐξ ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον ἔχουσα, σωθεῖσα αὐτὴ (ita leg.), σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. VIII, p. 836. A. ταῦτ' οὖν πρὸς μὲν ταῖς ἄλλας ἐπιθυμίας, ὅσα γε ἀνθρώπινα, μέτρον ἔχει. XII, p. 957. A. τὰ μὲν ἴδια δικαστήρια ταύτῃ πῃ γινόμενα μέτρον ἂν ἔχοι. p. 959. A. εἴη δ' ἂν σχεδὸν, ὡς ἀνθρώπινα, μέτρον ἔχουσα τριταία πρὸς τὸ μῆμα ἐκφορά. D. τῷ μὲν δὴ τοῦ μεγίστου τιμήματος εἰς τὴν πᾶσαν ταφὴν ἀναλισκόμενα μὴ πλέον πάντε μνῶν, τῷ δὲ τοῦ δευτέρου τρεῖς μναῖ, καὶ δύο τῷ τοῦ τρίτου, μναῖ δὲ τῷ τοῦ τετάρτου μέτρον ἂν ἔχοι (sic Leid.) τῶν ἀνάλωμάτων. Fic. vertit: *Quemadmodum libertas nulli subdita magistratui non paullo deterior est quam illa, quae mediocritatem magistratuum dominatione consequitur*. Non omnes fortasse agnoscent, Ficinum legisse il-

lud ἀρχῆς: sed certe ita est. Τῆς μέτρου ἢ μέτρον ἰχούσης transtulit: *quam illa quae mediocritatem consequitur.* Iam super illud *magistratum dominatione* unde exsculpsit? Nempe ita interpretatus est verba ἀρχῆς ὑπ' ἐτέρων, quae sic construebat: ὑπ' ἀρχῆς ἐτέρων, quasi esset ἀρχῆς ὑπο ἐτέρων. Cuius tamen explicationis, ne alia afferam, maximum incommodum est praepositionis ὑπο anastrophe et hyperbaton, quod in prosa oratione Attici non admittunt nisi in uno περι. Ne in tragico quidem diverbio (in melicis fertur facilius) haec sunt temere cumulanda. Ita quod nunc est ap. Eurip. Alcest. 1055. in nonnullis edd.

*Ὡς τῆς θανάσεως θάλαμον εἰς βύσας τρέφω;
videtur mihi absurdissimum. Non illud dico, quod βύσας prorsus est insanum: neque enim βύσιν est *custodire*, quod putant, sed *obturare foramen aliquod*: ipsum illud θάλαμον εἰς offendit maxime. Omnes autem libri veteres habent εἰς θάλαμον; mutarunt, ne anapaesius esset in quarta sede. Sane is ferri nequit, ubi potest evitari: at cavendum est, ne dum talia corrigimus, novis mendis repleamus versus poetarum. Saepius ne corrupta quidem ea loca sunt. Varie tentatus est nec felicissime versus Aristoph. Nub. 869.

Ἴδού, κρέμαίό γ', ὡς ἡλθιον ἐφθίγγετο.

Perdere legem carminis putatur amphibrachys κρέμαίιο. Sed est tribrachys, quod eo arbitror

certius esse, quum balbutientem Phidippidam imitetur Socrates. Sic αι diphthongus corripitur in voce δειλαιος Nub. 1477. Plut. 825. Ἀλκμαίων ap. Timocl. ap. Athen. VI, p. 223. D. Epigr. ap. Sueton. Ner. c. 39. γεραιούς ap. Tyrt. Fragm. IV, 20. γαιήσχαν Hesiod. Theog. 15. Sed redeo ad anapaesium in quarta sede, in quo emendando caute dico versandum esse. Versus est incerti Tragici ap. Clem. Alex.

Δεινούς καθιείς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας.

Metri causa corrigit Porson. ad Med. p. 7.

Δεινὸν καθιείς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας.

Cur non faciliore usus est medela hac:

Δεινούς καθιείς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας?

Postremo ut veniam ad Alcesin, legendum censeo:

Ἡ τῆς θανούσης εἰς λέχος βήσας τρέψα;

Θάλαμον est interpretamentum ortum fortasse e vl. 173.

Κεῖται θάλαμον εἰσπεσοῦσα καὶ λέχος.

Huiusmodi glossematum etiam apud Platonem bonus numerus est in vulgato textu. Legg. XI, p. 931. A. est ἐφέστιον αἶκημα: sed αἶκημα est ex interpretatione; leg. ἴδρυμα ex cod. Leid. Ibid. C. habes: βλαβερός γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις. Leid. ἀεραῖος exhibet, non βλαβερός: hoc est illi explicandī causa adscriptum a Graeculo quopiam. Helych. Ἀραιάς, βλαβεράς. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι. Etym. M. Ἀραιήν, ἀσθενή, ἀδύνατον. ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτήν. παρὰ τοῦ εἶλω, μετὰ τοῦ ἐπιτατι-

κοῦ α, ἀραιή, ἡ βλαβεράν ἢ μακράν ἢ ἑκταίαν.
 Schol. Plat. Ruhnk. p. 243. Ἀραιός, βλαβερός.
 XII, p. 947. D. nunc legimus αἰψίδα προμήκη.
 Optimus Leid. ψαλίδα προμ. Ecce Schol. Plat.
 Ruhnk. ib. Ψαλίδα, αἰψίδα — Suid. Ψαλίδα, ἡ
 ἡμεῖς αἰψίδα φάμεν, Νόμων ιβ. Idem legit Pollux
 citatus Kustero. Legg. XII, p. 960. C. πολλὰ τῶν
 ἔμπροσθεν καλῶς εἴρηται, scribendum e Leid. κα-
 λῶς ὕμνηται. Legit et Fic. *praeclare laudantur*.
 VI, p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐ-
 τῶν λόγος ὑμνεῖται; ubi Fic. *Probe enim poeti-
 cum illud laudatur*. Cf. Etym. M. v. ὕμνηποιεῖ-
 τω. Inprimis autem in emendatione Gramma-
 ticornum refert nosse, quae verba quibus glosse-
 matibus explicentur; quod tamen ipsum vicis-
 sim intelligitur e Grammaticis. Exemplum da-
 bō in hoc Hesychii: Καλῶσαι, πρᾶξαι, πατάξαι.
 Hemsterhusius ad Plut. p. 135. delet πρᾶξαι. Per-
 peram. Leg. ἀράξαι. Pollux VIII, 77. παίαν, πα-
 τάσσω, ἀράσσω. Sed talia plura notare pos-
 sem, si vellem longius excurrere in alienas
 res.

P. 698. B. Καὶ πρὸς τούτοις δὴ τὸ μέγεθος τοῦ
 στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γινόμενον,
 φόβον ἀπειρον ἐμβαλὼν, δουλείαν ἐτι μείζονα ἐποίησεν
 ἡμᾶς τοῖς τότε ἀρχουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεύσαι. —
 Quidam vetus ap. Steph. habet φόβον ἀπὸρον. Et
 ita Aristid. T. III, p. 467. Vere. IX, p. 873. C.
 αἰσχύνῃς τινὸς ἀπόρου καὶ αἰσίου (leg. αἰσίουτου). Mox
 p. 698. D. delendum censeo illud ἀπὸρ ante τὰς

χρῆται, quod recte offendit Heindorffum. Ta-
cita omisit Valck. ad Herodot. III, 149. De ge-
nere belli v. Herodot. I. c. Plat. Menex. p. 240. B.
Strab. X, p. 687. Iulian. Or. II, p. 79. A. Quod
ait p. 699. A. Ἀθῶ τε διορτυόμενον καὶ Ἑλλήσπον-
τον ζευγόμενον, illud est usitatissimum genus di-
cendi. V. Isocr. Panegy. c. 29. Epitaph. Lyfiac.
p. 94. ubi v. intp. Diodor. Sic. XI, 2. p. 404.
3, p. 405. Iulian. I. c.

P. 699. A. Οὔτε γὰρ βοηθήσεν αὐτοῖς οὐδένα —
Scrib. ex lege sermonis: αὐδὲ γὰρ — nihil enim
est, quod respondeat τῷ οὔτε. Cf. Phaedr.
p. 278. E. Legg. III, p. 680. A. X, p. 898. D.
p. 902. D. Tim. p. 17. A. etc. Sic corrigendus
videtur etiam Theaetet. p. 167. A, qui locus a
duobus praestantissimis viris est tentatus: Ἐπεὶ
αὐτὲ τῆ γε ψευδῆ δοξάζοντα τίς τινα ἵστερον ἀληθῆ
ἐποίησε δοξάζειν· οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξά-
σαι, οὔτε ἄλλα παρ' ἢ τὸν πάσχει. Legendum, ni
fallor: οὐδὲ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξάσαι· αὐτὲ
— ut verba οὐδὲ γὰρ usque ad δοξάσαι sint dicta
διὰ μέσου. Ita p. 166. E. σαφύτερον μὲν οὖν τούτων
οὐδέτερον δεῖ παῖσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κατηγα-
γεῖται, ὡς ὁ μὲν κάμνει ἀμαθῆς — Quoties con-
funduntur aequem τε et δὲ apud Platonem et
omnes Graecos scriptores! Epinom. p. 973. A;
τὰ μὲν γὰρ ἀλλὰ, ὡς φημι, ὅπαντα διεξήλωται,
ἅπαν ἦν περὶ τόμων ἴσται· ὁ δὲ μέγιστον εἶρεν γε καὶ ἐκ
αὐτῶν, καὶ ποτε μάθων θνητὸς ἀνθρώπος σοφὸς ἂν εἴη,
ἐπεὶ οὐκ ἔστιν εἰς τὸν αὐτὸν εὐραμα μὴ τε παιδείας δεῖ τοῦ

το μὴ καταλιπεῖν. Leg. τὸν δὲ, ut posthac reperi in Leid. Fic. Τί ποτε μαθὼν h. l. est *quid discens, quid sciens*, nihil aliud. Ita et Lach. p. 182. E. οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ, ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν ὅτι ἂν μαθόντες καὶ ἐπιτηδύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Longe alius est is usus dictionis τί μαθὼν sive ὅτι μαθὼν, ex quo est *qua ratione usus, quid secutus* etc. quem usum egregie illustravit Wolf. ad Dem. adv. Lept. p. 348 ff. Etiam Aristoph. Nub. 401. hoc reponendum ex optimis libris esse apparet, licet obloquente summo Hermanno ad Nub. 151b. et ad Viger. I. Gr. p. 743. Usus est formula etiam Plato Euthyd. p. 283. E. p. 299. A. (Conf. Heusd. Spec. crit. p. 57.) et Aristoteles Polit. II, 3. p. 72. Ne ex recentioribus quidem ea exulat. V. Aristid. T. III, p. 255. praeter ea, quae iam sunt occupata. Sed plura sunt loca, ubi adhuc est restituenda: et spero, qui veram locutionis vim bene habeat perspectam, eum non dubitaturum, quin μαθὼν reponendum sit ap. Plutarch. de Oracc. def. p. 425. D. διὸ καὶ χρύσειπὸν ἐστὶ θαυμάζειν, μάλλον δὲ ἄλλως διαπερεῖν, ὅτι δὲ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μίᾳ φησὶν ἰδρύσθαι. Et Symposiacc. VIII, p. 722. C. Εἴτα, ἔφη, τί παθόντες, ὃ πρὸς Διὸς, εἴτα τὰ θειωρετὰ κατήματα τοῦ αἵματος αἰόμεθα δακτύλῳ, τὸν δ' ἐμφανῆ γάλον καὶ σκαταγμὸν αὐτῶν προσορῶμεν; Eandem formulam esse Apol. p. 36. B. putant nonnulli; at ii nesciunt non dici eo sensu

ἰσθὲν μαθόν, sed ἰσθὲν μαθόν. Verba sunt haec:
 Τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔστιν ἡ ἀπορία, ἵνα μαθόν
 ἴσθην. Ἐν αὐτῇ ἡ ἀπορία. Haec adhuc nemo
 recte intellexit. Sed in promptu est verus sen-
 sus: *Quid merui, quod nunquam desui di-
 scendū vitā; quod nunquam me pro sa-
 pientie tentavi, sed me ipsum magis magisque
 cognoσcere sentipen. iudaii? Μαθόν αὐχινεύσαν*
ἦν. Graeca est structura? Latine dixeris. σάνην
Non remisi a. discendū.

P. 700. B. Νόμους δὲ αὐτὸ τὸ πρὸς τοῦ νομοῦ ἐκεί-
 νοι, ὡς ἔστιν ὡς τὰς ἐντολὰς. φησὶν αὖτε δὲ καὶ τὸς δικούς.
 Ne quis addat ad αὐτὰς δικούς, αὐτὰς δὲ
 cum carmina κατ' ἐξοχὴν dicuntur νόμοι. V. IV;
 p. 722. D. VII, p. 799. E. Archyt. ap. Stob.
 XLI, p. 270. Procl. in Tim. II, p. 108. Mox
 p. 700. C. bene scribitur Beth. δεδογμένον. VI;
 p. 787. D. οὐκ αὖτε ἐν αὐτῇ ἀπορία. τὸ πρὸς αὐτὸν
 δεδογμένον κατὰ πᾶσαν αἰσάν. Herodot. VIII, 57;
 ὡς εἴη δεδογμένον ἀνέγειν καὶ ὡς περὶ τὸν Ἰσθμόν.
 Xenoph. Cyrop. VI, 2, 9. δεδογμένον δ' εἴη πᾶσαν
 τοῖς συμμάχοις βασιλεύει, πᾶσιν τῇ δυνάμει ἑκαστὸν
 κινεῖσθαι. Eurip. Herac. I. Παλαί ποτ' ἐστὶ
 ποῦτ' ἐκαὶ δεδογμένον. Et abivis.

P. 701. C. Πᾶσι δὲ καὶ ταῦθ' ἡμῖν αὖ χάρις
 ἀλέχθη. εἰς φαίνεται αἰμογε, οἷον περὶ ἴσθην; τὸν λό-
 γον ἐκείνους ἀναλαμβάνειν καὶ μὴ καθάπερ ἀρχαί-
 νοι πεπλημένον τὸ ἀνέρος; βία ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμε-
 νοι, κατὰ τὴν παρὰ μὲν ἀπὸ τινος οὐκ ἐστὶν. ἀλλ'
 ἐκινεῖται τὸ πρὸς αὐτὸν λόγον, τὸ πρὸς δὲ χάρις.

ταῦτα ἐλέχθη. — Salebrosus locus est, in quo mirum non est, plerosque intpp. decidisse aīno suo per se satis vacillante. *Longum*, inquit, *sermonem de variis civitatibus habuimus: cum nunc debemus restringere*, ἀναλαμβάνειν, desumpto vocabulo ab equestri re. V. Polluc. I, 205. 208. 219. Ad infinitivum δὲν ἡμᾶς utrum εἴη an ἡμᾶς suppleas, tantundem est: alterutrum autem suppleri debet, usitatissima ellipsi. Ita supersedere possumus coniectura anonymi Genesioris in Ephemeridib. litt. Hal. 1805. num. 20. ἐκαστον scribentis p. ἐκαστοτε. Δόγους fere equis comparat etiam Protag. p. 338. A. εἰσέναι καὶ χαλᾶσαι τὰς ψυχὰς τοῖς λόγοις. Ἀχάλλινον τὸ στόμα κατεκτείνοντο est ἀερατὴς τὴν γλῶτταν. V. Polluc. VI, 146. Cf. Eurip. Fragm. Melanipp. XX, 4. Bacch. 385. Aristoph. Ran. 862. Proverbium autem αἶψ' ὄρου πιατὴν interdum ita usurpatur, ut sit ambiguous, debeatne αἶψ' ὄρου pronunciarī, an ἀπὸ γαῦ, ut est ap. Aristoph. Nub. 1275. qui locus absque διππολογίᾳ esset frigidissimus. Hoc est etiam Wolfii iudicium. In nostro loco nihil est eiusmodi. Prorsus autem improbanda lectio cod. Leid. Schol. Aristoph. l. c. Suid. v. et Mich. Apost. IV, 1. ubi v. Pantinum, qui omnes habent ἀπό τινος καὶ, aut olim certe habuerunt. Ex ea scriptura nullam commodam sententiam exculperis. Quod paullo post legitur εἴης δὲ χάρις εἶναι, Stephanus Thes. L. Gr. T. IV, p. 349. B. ait esse σχῆμα παράλληλον. Sed videtur

vir Graece doctissimus vim eius figurae naturamque parum habuisse perspectam: alioquin non ita esset locutus. Et omnino accurata tractatio totius capitis in libris grammaticis desideratur adhuc. Illud autem cognovi, numquam iungi duas praepositiones ἐκ παραλλήλου, nisi quarum alterutra possit absque casu scribi, ita ut adverbii teneat locum: quod neque χάριν potest neque ἔνεκα. Itaque delendum alterutrum. Utrum autem sit inducendum, absque libris non licet diiudicare: multa enim possunt disputari in utramque partem.

P. 701. D. Τούτων ἔνεκα δὴ πολιτείας τὴν τε δεσποτικωτάτην προαλάμνομεν καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην, ἐπεσκοποῦμεν νυνὶ ποτέρα ταύτων ὀρθῶς πολιτεύεται — Non Graecum est illud πολιτείας, debebat aut πολιτείας aut πολιτειῶν esse. Sed emendandum: τούτων ἔνεκα δὴ δύο εἶδη πολιτείας, τὴν τε δεσποτικωτάτην καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην. Ecce Fic. *duas gubernationum species*. Sed quid Ficino opus? Exemplis confici res et debet et potest. Aristot. Polit. III, 11. p. 199. σχεδὸν δὲ δύο εἰσὶν, ὡς εἰπεῖν, εἶδη βασιλείας, περὶ ὧν σκεπτέον, αὕτη τε καὶ ἡ Λακωνικὴ. Plat. Legg. V, p. 735. A. εἰσὶν γὰρ δὲ δύο πολιτείας εἶδη, τὸ μὲν ἀρχῶν κατὰστασις ἐκάστοις, τὸ δὲ νόμοι ταῖς ἀρχαῖς ἀποδοθέντες. Cf. IV, p. 714. B. D. Rep. VIII, p. 544. A. Aristot. Polit. IV, 1. p. 219. τοῦτα δὲ ἀδύνατον ἀγνοῦντα, πᾶσα πολιτεία εἶδη. 8. p. 251. ὅτι μὲν αὖν ἐστὶ καὶ ἕτερα πολι-

τρίας εἶδη. Sarab. XIII, p. 385. B. εἰκάζει δὲ
Πλάτων μετὰ τοὺς κατακλισμούς τρεῖς πολιτείας
εἶδη συνίστασθαι. Et alibi. Postremo verba
Εὐ λέγεις extremo libro tribuenda sunt Megillo,
ut habet Fic. Clinias sibi dicta ab Atheniensi pla-
cere significat demum in illis: Καλλίστα εἰρηκασαν.

A D D E N D A.

P. 44. 19. *post v.* Φαίδαν *adde*: Eudoc. Ion.
p. 425.

P. 48. 11. *post v.* praeter *adde*: Platonis.

P. 54. 29. *post v.* Fic. *insere*: ed. Gryn.

P. 78. 16. *post v.* pertinuerint *adde*: Hoc
tamen verisimilius.

P. 79. 24. *ante nomen Aristoxeni insere*:
Apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 242. laudatur Θεό-
φραστος ἐν Ἐκταγμῷ.

P. 81. 6. *lege*: Wower: ut etiam p. 82. 22.

P. 82. 2. *adde*: Videtur tamen in Suidae
loco reponendum esse νομίμων, ut τὰ κατ' Ὀμή-
ρω νόμματα sint pars operis Dioscoridei περὶ νομί-
μων. Paullo ante distinguetur melius: Dios-
corides.

P. 101. 14. *adde*: Nunc video totam dispu-
tationem firmari a pluribus codd. inter quos
est genuinus Fic. Ex eodem possem plura eius-
modi proferre, si vacaret.

P. 120. 11. *lege*: Bal. 1.

INDEX
SCRIPTORUM VETERUM,
QUI EMENDANTUR ET ILLUSTRANTUR.

A.

ARISTAENETUS. 140.
ARISTIDES. 112. 118.
ARISTIPPUS. 43.
ARISTOPHANES. 174. 190. 194. 196.
ARISTOTELES. 54. 65. 71. 78. 81. 88. 167.
ARISTOTELIS VITAE SCRIPTOR. 79.
ARISTOXENUS. 79.

C.

CHRYSIPPUS. 80.
CICERO. 40. 79. 80. 81. 147.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 27. 33. 61. 80. 94. 108.
109. 142. 145.

D.

DEMETRIUS PHALEREUS. 79.
DEMOSTHENES. 133.
DEXIPPUS. 153.
DIODORUS SICULUS. 9. 113. 146.
DIOGENES LAERTIUS 32. 36. 43. 79.
DIOSCORIDES ISOCRATIS. 81. 198.
DURIS. 113.

E.

EUPOLIS. 89.
EURIPIDES. 96. 144. 146. 190.
EUSEBIUS. 174.

G.

GALENUS. 139.
GEORGIUS GEMISTUS. 70.
GEORGIUS SYNCCELLUS. 61.

H.

HERMIPPUS CALLIMACHIUS. 82. 159.
 HERODORUS. 160.
 HERODOTUS. 24. 172.
 HESIODUS. 63.
 HESYCHIUS. 149. 178. 192.

I.

IULIANUS. 145.

L.

LIBANIUS. 170.
 LUCRETIUS. 138. 139. 140.

M.

MAGNES. 168.
 MOERIS. 101.

N.

NYMPHODORUS. 82.

O.

OCELLUS LUCANUS. 78.
 ORPHEUS. 63.

P.

PAUSANIAS. 57.
 PHAEDON. 44.
 PHILIPPUS OPUNTIUS. 73. 74-75.
 PINDARUS. 175. — 178.
 PLATO.

Alcibiades posterior, *spurius*. 33. 142. Alcibiades prior. 17. 104. Apologia. 182. 195. Clitophon, *spurius*. 11. 33. Critias. 11. Crito. 107. Epinomis, *spurius*. 74 — 76. 193. Epistolae XIII. 43. 175. Eraftae, *spurius*. 33. Gorgias. 29. 40. 112. 113. 169. 178. 179. Hermocrates, *non inchoatus*. 68. Hipparchus, *spurius*. 9. 36. 39. 40. 121. Hippas maior. 180. Hippas minor. 138. 149. Ion. 107. De Iusto, *spurius*. 19. 39. De Legibus. 64 — 74. Lib. I. 61. 83 — 124. 145. Lib. II. 111. 117. 125 — 155. Lib. III. 147. 155 — 198. Lib. IV. 53.

86. 103. 117. 166. 186. Lib. V. 54. 97. 117. 167.
 Lib. VII. 102. Lib. VIII. 166. 180. Lib. IX. 126. 192.
 Lib. X. 100. 104. 149. 172. Lib. XI. 191. Lib. XII. 114.
 135. 147. 167. 168. 189. 192. Lyſis. 170. Menexenus.
 87. 142. 182. Meno. 46. Minos, *ſpurius*. 7 — 64.
 Phaedrus. 59. 143. 167. Philebus. 107. 120. 142.
 154. 159. 185. Politicum opus tertium, *non in-*
choatum. 67. Politicus. 90. 154. Protagoras. 22.
 109. 121. De Republica. 46. 65. 103. 139. 141.
 Sophiſta. 150. Sympoſium. 26. 147. 175. 176. 183.
 Theætetus. 180. 193. Theages, *ſpurius*. 33. Ti-
 mæus. 62. 97. 112. 152. 175. De Virtute, *ſpurius*.
 39. 40.
 PLUTARCHUS. 32. 54. 179. 195.
 POLLUX. 52. 103.
 PROCLUS. 75. 76. 95. 97.

S.

SCHOLIASTES ARISTOPHANIS. 57. 181.
 — — EURIPIDIS. 113.
 — — HESIODI. 159.
 — — HOMERI. 60. MS. 148.
 — — PLATONIS. 30. 70. 89.
 — — PTOLEMAEUS II.

SIMON SOCRATICUS. 43 — 50.

STOBAEUS. 78. 80. 96.

SUIDAS. 9. 57. 73. 131. 142. 145. 153. 161. 162. 172.
 198.

T.

THEOCRITUS. 96. 139.

THEOPHRASTUS. 79. 81. 198.

TRAGICUS INCERTUS. 191.

TYRTAEUS. 142.

X.

XENOPHON. 43. 62. 163.

Z.

ZENO CITTEIUS. 80.

INDEX RERUM MAXIME MEMORABILIIUM.

A.

- Ἄδραστος μελίγηρυς. 142.
 Ἀγνοία (non ἄνοια) et ἀμαθία iunguntur. 173.
 Αἰ breve in media voce. 191.
 Αἰτία περὶ τινος. 155.
 Ἄκουε δὴ νῦν, 90.
 Ἀχάλινον στόμα. 196.
 Alexandrinae bibliothecae origo. 80.
 Ἄλλο παρά τι. 120. οἱ ἄλλοι πολῖται etc. singulari usu dictum. 146.
 Ἀμαθαίνειν εἰς τι. 174.
 Ἀμοιβή ἑορτῶν, θυσιῶν, ἐκατόμβης. 127. 128.
 Amor puerilis. 106.
 Anacoluthia, ἀποβλέψας ἔδοξέ μοι. 102.
 Ἀναγκάδης cum infinitivo. 113.
 Ἀνελεῶς vox nihili. 188.
 Ἀνηλεῶς. 187.
 Ἀνθρωπίνη ἀγέλη. 19.
 Ἀνθρωπος, παῖγιον θεοῦ. 117. ζῶον ἐπίγονον. 127.
 Ἀνόμιμος vox nihili. 52.
 Ἀπολύεσθαι τι. 107.
 Ἀπ' οὐρου πεσεῖν. 196.
 Ἀπορος φόβος. 192.
 Ἀραῖος, βλαβερός. 191.
 Ἀρετὴ οὐ διδασκόν. Hac de re scriptores. 45.
 Ἀρμονία. 129.
 Ars rerum inventio. 52.
 Ἀρύταιν et ἀρύεσθαι. 107.
 Athenienfium indoles optima. 112.
 Ἀθῶς διορυστόμενος καὶ Ἑλλήσκοντος ζευγνύμενος. 193.
 Αὐτός τε καὶ ἄλλοι. 168.
 Αὐτῷ μοι δοκεῖ. 53.

B.

Bacchus a Iunone coniectus in furorem. 154.

C. K. X.

- Καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, de vulgari rerum nomine. 58.
 Καλῶς τε καὶ διὰ βραχείων ἀποκρίνεσθαι. 29.
 Κατὰ πάντων εἰπεῖν. 16.
 Κατήβολή et similia. 149.
 Κατοικεῖσθαι i. q. κατοικίεσθαι. 167.
 Κατοικίζειν εἰς τινα τόπον. 166.
 Κατοικίσις καὶ νομοθεσία. 167.
 Ceorum civitas optima. 109.
 Ceteri. *Uñs vocabuli singularis.* 147.
 Χορηγεῖν secum habet secundum, tertium et quartum
 casum. 130.
 Χοροῦ etymon. 130.
 Χρόνος τις κάμπολος. 165.
 Civitatis genera quaedam. 65.
 Coniunctivus cum v. ἄν non infertur post optativum pen-
 dentem a v. σί. 111.
 Κραίων εαυτοῦ καὶ ἥττων. 84.
 Κύριον et καίριον confusa. Κύριον λέγειν. 110.

D. Δ.

- Δ et Θ confusa. 172.
 Δέ in apodosis, ubi in protasi vel parenthesi iam affuerat
 δέ. 133.
 Δέ respondet τῷ μήτε, καί, τε. 86.
 Δεδογμένον ἐστίν. 195.
 Δεῦρ' ἀεί. 102.
 Δεύτερον μετὰ τι. 97.
 Δι' ἐνάτου ἔτους. 61.
 Διακόσμησις πόλεως. 26.
 Dialogi genera. 34.
 Διαγοῦσθαι τῷ περὶ τινος 119. περὶ τι. 120. περὶ τι-
 νος ὡς ὄντος τινός. 121. περὶ τινος ὡς περὶ ὄντος τι-
 νός. 120.
 Διττός et διπλός. 95.
 Δύνασθαι, praeficere, efficere. 143.

E. Ἡρα.

- E et H prisca Graeci praefigebant vocibus incipientibus
 ab litteris δ, θ, λ, μ, β. 148.

- Ἐγγυτρίστριαι. 57.
 Ἦδονη περί τι. 106.
 Εἶδη πολιτείας. 197.
 Εἶησαν ap. Plat. et Atticos. 105.
 Ἐχαιν ὑπερβολήν. 20.
 Εἰπὲ δὴ νῦν. 90.
 Ellipsis. Omisium ἀναγκαῖον praecedente δυνατόν, et invicem. 152. εἰ δὲ, post locutionem εἰ μὲν βούλει. 171.
 εἴπερ, omisso verbo. 149. ὁ μὲν, ἡ μὲν etc. omittitur sequente ὁ δὲ etc. 91. Substantivum δόξα splendens. 126. τι omisium satis insolenter. 112. 115.
 Ἡμισυς oppositum τῷ τελείῳ. 122.
 Ἑμμανής. 145.
 Enallage modi. 62.
 Ἐνθααστικός, vox novorum Platoniorum inprimis. 164.
 Ἡνώχας, rector, gubernator. ἡνωχεύειν, regere. 162.
 Ἐννάτω ἔται. 61.
 Ἐνρινον et ἔρρινον etc. 129.
 Ἐνρυθμος καὶ ἀναρμόνιος. 129.
 Ἐπήβολος. 148.
 Ἐπιλύεσθαι τινι. 107.
 Ἐπιμᾶλλον. 153.
 Epimenides ἄλιμος et ἄδιψος. 159.
 Ἐρρύθμος. 129.
 Εὐχρως. 131.
 Εὐρεσις πραγμάτων. 52.
 Εὐθεία παραίνειν. 54.
 Εφουφή. 103.

G. Γ.

- Ganymedis Iupiter amator. 106.
 Γεωργικοί et γεωμετρικοί confunduntur. Imponuntur γεωργοί et λατοί. 18.
 Glossemata. 110. 126. 128. 161. 164. 197.

I.

- Imperfectum inter aoristos. 167.
 Infinitivus pro imperativo ap. Atticos. 137. confusus cum participio. 114.
 Iovis sceptrum. 64.

Ismenias donatae a Perla pecuniae. 46.

*Ισι δὲ νῦν et similia. 90.

L. Λ.

Λαβεῖν αἰτίαν περί τινος et similia. 155. λαμβάνειν λό-
γω. 124. λαμβάνειν λόγον. 125.

Lacedaemonis imperium sapienter mixtum. 179.

Lacōnibus victus idem digitibus et pauperibus, regibus
et privatis, eadem educatio. 184.

Λεκτέον ἂν εἴη. 135.

Λευκόχρωος vox nihili. 139.

Λόγος ἕτερος. 104.

Lycaea, oppidum Arcadiae. 56.

Lycii Graecis adnumerantur. 55.

Lycostae diversi a Lycaeatis. 57.

Λυκόται vox nihili. 57.

Lyfias a Platone notatus saepissime. Eius Apologia So-
craticae. 182.

M.

Magnetes, populus Cretae. 68.

Μακρός λόγος Sophistarum. 8.

Μάλιστα μὲν ὅπως μὴ γίγνηται· εὖ δὲ γίγνηται, οὕτως
κ. τ. λ. Exempla dictionis. 87.

Μαντική quid? 51.

Μαθαίν. τί et ὅ, τι μαθῶν, duplici usu. Commutatatur cum
ν. παθῶν. 194.

Μελίχρους. 139.

Μελίχρωος vox nihili. 139.

Μελίχρως. 140.

Μελίχρωτος vox nihili. 140.

Μέλλων σῶζεσθαι καὶ εὐδαιμονῆσαι. 187.

Meno Olympionica. 9.

Μέν τοι ποῖ ποῖ εἰς τί; 16a.

Μεταβαίνουσαι πόλεις. 155.

Μέθῃ quomodo utantur variae gentes. 108.

Μέτρεα ἔχον, mediocris. 189.

Minos, nomen non Atticum. 9. per novem annos dicitur
apud Iovem versatus esse. 60. reprehensus a Tregicis.

14. ab Homero. 15.

Μῶν οὖν δῆ. 134.

Νενομοθέτῃται. 134.

Νίκη Καθμεία. 111.

Νομίμων *Scriptores*. 81.

Νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν. 13. εὔρημα, πῶς εὔ-
ρεσις. 13. σύγγραμμα πολιτικόν. 58.

Νόμος κισσαρηνικός. 193.

Νόμος ὁ παντῶν βασιλεύς. 175. οἱ πόλεων βασιλεῖς τό-
μοι. 175. 176.

Νομοθετεῖσθαι. 134.

Nūn δὴ et δὴ nūn *confusa*. 90.

Nūn δὴ μὲν — nūn δέ. 168.

O.

Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔτοι, et *similia*. 55.

Ὀχλήματα, et *terrestria et maritima*. 162.

Olympi harmoniae optima aetate adhuc *superfuit*, *Pbry-*
giae, ἐνθουσιαστικάι. 26.

Ὀνόματα θηρεύειν. 85.

Ὀποτερονοῦν. 185.

Οὐκ ἔστιν. 175.

Οὐκουν — γε. 59.

Ὅστις — γς. 59.

P. Π. Φ. Ψ.

Παγκαλὴς vox *mhili*. 20.

Παιδεία ὁρδή. 181.

Παιδεύεσθαι εἰς τι. 115.

Πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ κεντῆσθαι. 89.

Πάντως ἀγαθός. 141.

Παραγίγνεσθαι πρῶτον. 124.

Παράλληλον σχῆμα. 197.

Personae in Platonis Legibus non variantur, nisi addita
nota mutati collocutoris. 100.

Φαθί. 59.

Φέρε δὴ ἢ ἰδὲ δὴ, εἰάν σοι δοκῇ. 141. Φέρε δὴ nūn. 91.

Φέρε δὴ σὺ. 58.

Τὰ Φιλάτα, ἡκούσας et *liberi*. 123.

Φοιτᾶν μαθησόμενον. 26.

Πιστότης, *universa virtus*. 94.

Plato in foliis Legibus se loquentem induxit. 71. Platoni
viventi scripta supposita. 32.

Plusquamperfecti Platonica, immo Attica forma. 60.

Pluti caecitas. 96.

Πολέεσσιν ἀνάσσειν. 64.

Πόλεμος ὁ ἔξωθεν. 92.

Politica Graecorum scripta, et quidem ad leges pertinen-
tia. Philosophica. 78 — 81. Historica. 61 — 83.

Πολιτικός substantivè. 89. ἰσχυγίται νομοθέτη. 89. πολι-
τικός καὶ βασιλικός. 28. πολιτικός καὶ νομοθέτης. 171.

Πολλὰ ἀγαθὰ. 89.

Πορεῖα, πόρεια, πόρια, quid differant. 160. πορεῖα, εἰς
πορεῖαν χρήσιμα, vehicula tam maritima quam terre-
stria. 161. 162.

Πότερος, utervis. 154. πότερος ὁ, et ὁπότερος ὁ. 91.

Προϊούσας τῆς πόσεως et similia. 153.

Προγυμνάσειν. 122.

Ψαλὶς et ἀψίς. 192.

Πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. 145.

R. P.

Rhadamanthus celebratur ab Homero et Pindaro. 15.

Ρέζειν καλῶς, κακῶς, καλᾶ, κακὰ etc. est Laconicum,
non Atticum; Homericum et Pindaricum, non Platoni-
cum. 70.

Ρυθμός. 129.

S. Σ.

Σαγγεῦσθαι, in bello. 193.

Σμῆρινδος, Attica forma. 119.

Socrates minor. 9.

Sophistae vocantur dii a Platone ludicre. 29.

Sophoclem inter et Platonem nulla videtur similitudo fuisse. 187.

Stephani codex Platonis de Legg. idem est qui Leid. 105.
143.

Συμβαίνει γιγνόμενος. 153.

Συνδοκεῖ μοι ἄπερ σοί, et συνδ. μοι ταῦτα, ἄπερ σοί, ac
similia. 169.

H.

HERMIPPUS CALLIMACHIUS. 82. 159.

HERODORUS. 160.

HERODOTUS. 24. 172.

HESIODUS. 63.

HESYCHIUS. 149. 178. 192.

I.

IULIANUS. 145.

L.

LIBANIUS. 170.

LUCRETIUS. 138. 139. 140.

M.

MAGNES. 168.

MOERIS. 101.

N.

NYMPHODORUS. 82.

O.

OCELLUS LUCANUS. 78.

ORPHEUS. 63.

P.

PAUSANIAS. 57.

PHAEDON. 44.

PHILIPPUS OPUNTIUS. 73. 74. 75.

PINDARUS. 175. — 178.

PLATO.

Alcibiades posterior, *spurius*. 33. 142. Alcibiades prior. 17. 104. Apologia. 182. 195. Clitophon, *spurius*. 11. 33. Critias. 11. Crito. 107. Epinomis, *spurius*. 74 — 76. 193. Epistolae XIII. 43. 175. Erasclae, *spurius*. 33. Gorgias. 29. 40. 112. 113. 169. 178. 179. Hermocrates, *non inchoatus*. 68. Hipparchus, *spurius*. 9. 36. 39. 40. 121. Hippias maior. 180. Hippias minor. 138. 149. Ion. 107. De Iusto, *spurius*. 19. 39. De Legibus. 64 — 74. Lib. I. 61. 83 — 124. 145. Lib. II. 111. 117. 125 — 155. Lib. III. 147. 155 — 198. Lib. IV. 53.

86. 103. 117. 166. 186. Lib. V. 54. 97. 117. 167.
 Lib. VII. 102. Lib. VIII. 166. 180. Lib. IX. 126. 192.
 Lib. X. 100. 104. 149. 172. Lib. XI. 191. Lib. XII. 114.
 135. 147. 167. 168. 189. 192. Lyſis. 170. Menexenus.
 87. 142. 182. Meno. 46. Minos, *ſpurius*. 7 — 64.
 Phaedrus. 59. 143. 167. Philebus. 107. 120. 142.
 154. 159. 185. Politicum opus tertium, *non in-*
choatum. 67. Politicus. 90. 154. Protagoras. 22.
 109. 121. De Republica. 46. 65. 103. 139. 141.
 Sophiſta. 150. Sympoſium. 26. 147. 175. 176. 183.
 Theætetus. 180. 193. Theages, *ſpurius*. 33. Ti-
 maæus. 62. 97. 112. 152. 175. De Virtute, *ſpurius*.
 39. 40.

PLUTARCHUS. 32. 54. 179. 195.

POLLUX. 52. 103.

PROCLUS. 75. 76. 95. 97.

S.

SCHOLIASTES ARISTOPHANIS. 57. 181.

— — EURIPIDIS. 113.

— — HESIODI. 159.

— — HOMERI. 60. MS. 148.

— — PLATONIS. 30. 70. 89.

— — PTOLEMAEL II.

SIMON SOCRATICUS. 43 — 50.

STOBAEUS. 78. 80. 96.

SUIDAS. 9. 57. 73. 131. 142. 145. 153. 161. 162. 172.
 198.

T.

THEOCRITUS. 96. 139.

THEOPHRASTUS. 79. 81. 198.

TRAGICUS INCERTUS. 191.

TYRTAEUS. 142.

X.

XENOPHON. 43. 62. 163.

Z.

ZENO CITTIEUS. 80.

INDEX RERUM MAXIME MEMORABILIIUM.

A.

- Ἀδραστος μέλιγγρος. 142.
 Ἀγνοια (non ἄνοια) et ἀμαθία iunguntur. 173.
 Ai breve in media voce. 191.
 Αἰτία παρά τινος. 155.
 Ἀκουε δὴ νῦν, 90.
 Ἀχάλινον στόμα. 196.
 Alexandrinae bibliothecae origo. 80.
 Ἄλλο παρά τι. 120. οἱ ἄλλοι πολῖται etc. singulari usu dictum. 146.
 Ἀμαθαίνειν εἰς τι. 174.
 Ἀμοιβή ἐορτῶν, θυσιαῶν, ἐκατόμβης. 127. 128.
 Amor puerilis. 106.
 Anacoluthia; ἀποβλέψας ἔδοξε μοι. 102.
 Ἀναγκαῖος cum infinitivo. 113.
 Ἀνελεῶς vox nihili. 188.
 Ἀνηλεῶς. 187.
 Ἀνθρωπίνη ἀγέλη. 19.
 Ἀνθρωπος, παῖγνιον θεοῦ. 117. ζῶον ἐπίκονον. 127.
 Ἀνόμιμος vox nihili. 52.
 Ἀπολύεσθαι τινι. 107.
 Ἀπ' οὐοῦ πεσεῖν. 196.
 Ἀπορος φόβος. 192.
 Ἀραῖος, βλαβερός. 191.
 Ἀρετὴ οὐ διδασκόν. Hac de re scriptores. 45.
 Ἀρμονία. 129.
 Ars rerum inventio. 52.
 Ἀρύτειν et ἀρύεσθαι. 107.
 Atheniensium indoles optima. 112.
 Ἄθως διορυσσόμενος καὶ Ἑλλήσποντος ζευγνύμενος. 193.
 Αὐτός τε καὶ ἄλλοι. 168.
 Αὐτῷ μοι δοκεῖ. 53.

B.

Bacchus a Iunone coniectus in furorem. 154.

C. K. X.

- Καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, de vulgari rerum nomine. 58.
 Καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρίνεσθαι. 29.
 Κατὰ πάντων εἰπεῖν. 16.
 Κατηβολή et similia. 149.
 Κατοικεῖσθαι i. q. κατοικίεσθαι. 167.
 Κατοικίξειν εἰς τινα τόπον. 166.
 Κατοικίσις καὶ νομοθεσία. 167.
 Ceorum civitas optima. 109.
 Ceteri. *Usus vocabuli singularis.* 147.
 Χορηγεῖν secum habet secundum, tertium et quartum
 casum. 130.
 Χοροῦ etymon. 130.
 Χρόνος τις κάμπολος. 165.
 Civitatis genera quaedam. 65.
 Coniunctivus cum v. ἄν non infertur post optativum pen-
 dentem a v. εἰ. 111.
 Κραίττων δαυτοῦ καὶ ἡττων. 84.
 Κύριον et καίριον confusa. Κύριον λέγειν. 110.

D. Δ.

- Δ et Θ confusa. 172.
 Δε in apodosis, ubi in protasi vel parenthesi iam affuerat
 δέ. 133.
 Δε respondet τῷ μήτε, καί, τε. 86.
 Δεδογμένον ἐστίν. 195.
 Δεῦρ' αἰεὶ. 102.
 Δεύτερον μετὰ τι. 97.
 Δι' ἐννάτου ἔτους. 61.
 Διακόσμησις πόλεως. 26.
 Dialogi genera. 34.
 Διαγοῦσθαι πᾶς περὶ τινος 119. περὶ τι. 120. περὶ τι-
 νος ὡς ὄντος τινός. 121. περὶ τινος ὡς περὶ ὄντος τι-
 νός. 120.
 Διττὰς et διπλοῦς. 95.
 Δύνασθαι, praeficere, efficere. 143.

E. Ἡτα.

- E et H prisca Graeci praefigebant vocibus incipientibus
 ab litteris δ, θ, λ, μ, β. 148.

Ἐγχυτρίστριαι. 57.

Ἡδονὴ κατὰ τὴν. 106.

Εἶδη πολιτείας. 197.

Εἶσαν ap. Plat. et Atticos. 105.

*Ἐχειν ὑπερβολὴν. 20.

Εἰπε δὲ ὁ ὕν. 90.

Ellipses. Omissum ἀναγκαῖον praecedente δυνατόν, et invicem. 152. εἰ δὲ, post locutionem αἰ μὲν βούλει. 171. εἴπαρ, omisso verbo. 149. ὁ μὲν, ἡ μὲν etc. omittitur sequente εἰ δὲ etc. 91. Substantivum δόξα splendens. 126. τὸ omissum satis insolenter. 112. 115.

*Ἡμισυς oppositum τῷ τελείῳ. 122.

Ἐμμανής. 145.

Enallage modi. 62.

*Ἐνδεαστικός, vox novorum Platoniorum inprimis. 164.

*Ἡνίοχος, rector, gubernator. ἡνιοχέειν, regere. 162.

*Ἐννάτω ἔται. 61.

*Ἐνρινον et ἔβρινεν etc. 129.

*Ἐνρυθμος καὶ ἀναρμόνιος. 129.

*Ἐπήβολος. 148.

*Ἐπιλύσθαι τινι. 107.

*Ἐπιμᾶλλον. 153.

Epimenides ἄλιμος et ἄδιψος. 159.

*Ἐβρυθμος. 129.

Εὐχρως. 131.

Εὐρεσις πραγμάτων. 52.

Εὐθεία περαινέειν. 54.

*Ἐφυφῆ. 103.

G. Γ.

Ganymedis Iupiter amator. 106.

Γεωργικοί et γεωμετρικοί confunduntur. Iunguntur γεωργοὶ et λατοί. 18.

Glossemata. 110. 126. 128. 161. 164. 197.

I.

Imperfectum inter aoristos. 167.

Infinitivus pro imperativo ap. Atticos. 137. confusus cum participio. 114.

Iovis sceptrum. 64.

Ismeniae donatae a Persa pecuniae. 46.

*Ισι δὲ νῦν et similia. 90.

L. Λ.

Λαβεῖν αἰτίαν περί τινος et similia. 155. λαμβάνειν λό-
γω. 124. λαμβάνειν λόγον. 125.

Lacedaemonis imperium sapienter mixtum. 179.

Lacqñibus victus idem digitibus et pauperibus, regibus
et privatis, eadem educatio. 184.

Λεπτέον ἄν εἴη. 135.

Λευκόχρωος vox nihili. 139.

Λόγος ἕτερος. 104.

Lycaea, oppidum Arcadiae. 56.

Lycii Graecis adnumerantur. 55.

Lycoatae diversi a Lycaeatis. 57.

Λυκόται vox nihili. 57.

Lyfias a Platone notatus saepissime. Eius Apologia So-
cratis. 182.

M.

Magnetes, populus Cretae. 68.

Μακρός λόγος Sophistarum. 8.

Μάλιστα μὲν ὥπως μὴ γίγνηται· εἰς δὲ γίγνηται, οὕτως
κ. τ. λ. Exempla dictionis. 87.

Μαντική quid? 51.

Μαθαίν. τί et ὅ, τι μαθῶν, duplici usu. Commutatur cum
ν. παθαίν. 194.

Μελίχρεος. 139.

Μελίχρωος vox nihili. 139.

Μελίχρεος. 140.

Μελίχρωτος vox nihili. 140.

Μέλλων σῶζεσθαι καὶ εὐδαιμονίαν. 187.

Meno Olympionica. 9.

Μέν ποίησιν δὲ quid? 162.

Μεταβαίνουσαι πόλεις. 155.

Μέθῃ quomodo utantur variae gentes. 108.

Μέτρεα ἔχον, mediocris. 189.

Minos, nomen non Atticum. 9. per novem annos dicitur
apud Iovem versatus esse. 60. reprehensus a Tragicis.

14. ab Homero. 15.

Μῶν εὖν δὲ. 134.

Ναυνοθέτῃται. 134.

Νίκη Καδμεία. 111.

Νομίμων scriptores. 81.

Νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν. 13. εὔρημα, νόμι εὐ-
ρέσις. 13. σύγγραμμα πολιτικόν. 58.

Νόμος κισσαρωδικός. 193.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς. 175. οἱ πόλεων βασιλεῖς τό-
σοι. 175. 176.

Νομοθετεῖσθαι. 134.

Νῦν δὴ εἰ δὴ νῦν confusa. 90.

Νῦν δὴ μὲν — νῦν δέ. 168.

Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔτοι, et similia. 55.

Ὀρχήματα, ex terrestria et maritima. 162.

Olympi harmoniae optima aetate adhuc superstites, Phry-
giae, ἐνθουσιαστικάι. 26.

Ὀνόματα θηρεύειν. 85.

Ὅποτερον οὖν. 185.

Οὐκ ἔστιν. 175.

Οὐκ οὖν — γε. 59.

Ὅτι — γε. 59.

Παγκαλῆς vox nihili. 20.

Παιδεία ὁρθῇ. 181.

Παιδεύεσθαι εἰς τι. 115.

Πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ κερτῆσθαι. 89.

Πάντως ἀγαθός. 141.

Παραγίνεσθαι πρῶτον. 124.

Παράλληλον σχῆμα. 197.

Personae in Platonis Legibus non variantur, nisi addita
nota mutati collocutoris. 100.

Φασι. 59.

Φέρε δὴ ἢ ἰδὲ δὴ, εἰάν σοι δοκῇ. 141. Φέρε δὴ νῦν. 91.

Φέρε δὴ σὺ. 58.

Τὰ Φίλατα, ἡλικίας, et liberi. 123.

Φοιτᾶν μαθησόμενον. 26.

Πιστότης, universa virtus. 94.

- Plato in foliis Legibus se loquentem induxit. 71. Platoni
viventi scripta supposita. 32.
Plusquamperfecti Platonica, immo Attica forma. 60.
Pluti caecitas. 96.
Πολέεσσιν ἀνάσσειν. 64.
Πόλεμος ὁ ἐξῶθεν. 92.
Politica Graecorum scripta, et quidem ad leges pertinen-
tia. Philosophica. 78 — 81. Historica. 61 — 83.
Πολιτικός substantive. 89. ἰσχυγίται νομοθέτη. 89. πολι-
τικός καὶ βασιλικός. 28. πολιτικός καὶ νομοθέτης. 171.
Πολλὰ ἀγαθὰ. 89.
Πορεῖα, πόρεια, πόρια, quid differant. 160. πορεῖα, εἰς
πορεῖαν χρήσιμα, vehicula tam maritima quam terre-
stria. 161. 162.
Πότερος, utervis. 154. πότερος ὁ, et ὁπότερος ὁ. 91.
Προαῖντης τῆς πόρεως et similia. 153.
Προεγυμνάσειν. 122.
Ψαλὶς et ἀψίς. 192.
Πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. 145.

R. P.

- Rhadamanthus celebratur ab Homero et Pindaro. 15.
Ῥέζειν καλῶς, κακῶς, καλῆ, κακὰ etc. est Laconicum,
non Atticum; Homericum et Pindaricum, non Platoni-
cum. 70.
Ῥυθμός. 129.

S. Σ.

- Σαγηνεύειν, in bello. 193.
Σμήρινδος, Attica forma. 119.
Socrates minor. 9.
Sophistae vocantur dii a Platone ludicre. 29.
Sophoclem inter et Platonem nulla videtur similitudo fuisse. 187.
Stephani codex Platonis de Legg. idem est qui Leid. 105.
143.
Συμβαίνει γινόμενος. 153.
Συνδοκᾷ μοι ἄκρ σοί, et συνδ. μοι ταῦτα, ἄκρ σοί, ac
similia. 169.

T. Θ.

- Τάχα βέλτιον εἰσόμεθα. 26.
 Talos. 21.
 Ts et γε confusa. 147.
 Τέλειος πρὸς τι. 122.
 Theatra tumultuosa. 136.
 Θεῖος ἀνὴρ, ὡς θεῖς, et similia sunt Laconica. 70.
 Θελαρός de fluvio. 172.
 Thurii seditiosi ob nimiam corporis exercitationem. 105.
 Τιμαὶ καὶ ἀρχαί. 183.
 Τίνας χάριν ἔνεκα inepta locutio. 197.
 Τίθεσθαι medium de legislatore. 94.
 Τολμᾶν i. q. τλᾶν. 142.
 Τὸ μὴ οὐ cum infinitivo. 108.
 Τὸ ποῖόν τι. 156.
 Tragoediam cur Auctor Minois fecerit tam vetustam.
 21.
 Τροφῇ, universus victus. 184.

X.

Xenophon in Cyropaedia non respexit Platonis Politiam. 181.

Y.

- Υγίεια τῶν καμνόντων dicitur male. 17.
 Ὑμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι et similia. 166.
 Ὑμνηται et εἰρηται confunduntur, ut idem significantia.
 192.
 Ὑπηρεσία, ὑπηρετής τινί. 14.

Z.

Ζῶα θεῖα i. q. δαίμονες. 118.

HALIS SAXONUM

FORMIS IO. FRID. AUG. GRUNERTI, FRID. AUG. F.

